

Galgani Gemma

**PRAVÁ PODOBA SLUŽEBNICE BOŽÍ
GEMMY GALGANI.**

**Narodila se 12. března 1878 v Camigliano
a zemřela v Luce 11. dubna 1903.**

Život služebnice Boží GEMMY GALGANI.

Podle zkráceného 6. vydání italského originálu
P Germana od sv. Stanislava

zpracoval

P. Leo Schlegel Ord. Cist.

Do češtiny přeložily

Školské Sestry O. S. F.

na Král. Vinohradech, Korunní třída čís. 4.

1 9 2 2.

Nákladem vlastním.

Tiskla arcib. knihtiskárna v Praze.

Nihil obstat.

Pragae, 10. Januarii 1922.

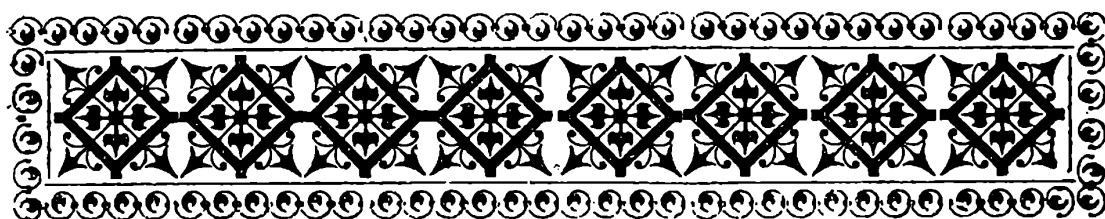
**JOSEPHUS HRONEK,
censor.**

Imprimatur.

Pragae, 11. Januarii 1922.

N. 349.

**ANTONIUS PODLAHA,
Episcopus Paphiensis,
vicarius generalis.**

Z předmluvy spisovatelovy.

Když jsem roku 1907 po prvé uveřejňoval život Gemmy Galgani, činil jsem tak jen s obavou a váháním. Jak bude přijata kniha, jež obsahuje tolik neobyčejných zjevů?

Snažil jsem se v delší předmluvě upozorniti, jak pečlivě jsem zjišťoval a zkoumal látku po několik let. Zakrátko jsem však nabyl odvahy. Sotva se životopis objevil, vzbudil takovou pozornost, že celý náklad byl ve dvou měsících rozebrán. Druhé, počtem výtisků trojnásobné vydání bylo též brzy rozebráno a taktéž i tři další, takže ve dvou letech bylo v oběhu 23.000 exemplářů. Katolický tisk se velmi pochvalně o spisu vyjadřoval, zvláště Civita cattolica a Monitore ecclesiastico v Římě.

Jméno Gemmy Galgani znali brzy ve Francii, v Německu, Belgii, Rusku, ve Španělich, Anglii. I z Ameriky, z Číny a Indie došly mne dopisy, abych dovolil dílo přeložiti.

Zájem nebyl nijak buzen reklamou.

Prameny, z nichž jsem čerpal o Gemmě Galgani, uvedl jsem již v dřívějších vydáních.

Především podotýkám, že mohu všechny události

dosvědčiti, neboť jsem byl v posledních letech Gemmina životem jejím zpovědníkem. Před mým zrakem se dělo, co jest květem a korunou této panny, milostmi tak hojně obdařené. Mohu proto říci s evangelistou Janem: „Mluvíme, co známe a dosvědčujeme, co jsme viděli“.

A více. Poněvadž mi Bůh neobyčejným způsobem svěřil vedení Gemmino, podroboval jsem ji přísným a stálým zkouškám. Jakmile jsem poznal povahu jejího duchovního života a viděl, že skutečně tu bezprostředně Bůh působí, dbal jsem velmi svědomitě; aby mi nic neušlo. Zpozoroval jsem, že jest velmi obtížno přiměti Gemmu, jako všechny vpravdě ctnostné duše, aby vyjevovala záležitosti svého svědomí; musil jsem se jí proto moudře a taktně na vše tázati. Ač byla v pokoře své nesmělá, přece byla otevřená a přímá jako dítě a proto mi buď ústně nebo písemně odpovídala. Její odpovědi jsem sbíral, řadil a srovnával mezi sebou i se zásadami mystiky. Tím jsem se vždy lépe přesvědčoval o pravosti boží milosti, která podle výroku Písma svatého jest rozdílná sice, ale jejíž účinky ve věcech božských vždy souhlasí.

Námahu moji, abych Gemmu dobře poznal, podporoval sám Bůh tím, že ji uvedl k dámě, která mateřsky o ni pečovala a velmi ji ctíla. Sama byla též pokročilou na cestě dokonalosti a majíc Gemmu stále kolem sebe, mohla pozorovati účinky milosti boží. Činila to bedlivě a pamatovala si přesně všechny okolnosti neobyčejných zjevů. Poněvadž

jsem často z Luccy odcházel, nařídil jsem Gemmě, aby své dobroditelce všechny události zjevovala, ničeho nezamlčujíc. Ona dáma mi pak věrně vypravovala, co jí Gemma dětinně svěřila a mohl jsem potom dívku podle toho řídit. Holubičí prostota dítěte umožnila mi tak v krátké době sebrati tolik látky, že kdybych chtěl vše uveřejniti, musil bych vydati několik dílů. To byly tedy příznivé okolnosti pro napsání životopisu, který nechce býti tak historií, jako spíše vyličením působení milosti boží v duši.

Jsou při tom vlastně jen dvě osoby, které mohou dáti zprávy spolehlivé. Duše, která se duchovnímu vůdci svěřuje a duchovní vůdce, který zkoumá svěřené mu tajemství svědomí, aby nabyl jistoty. Jakými vynucenými důkazy chtěli bychom dosáhnouti potvrzení pravdy? Nejspíše snad mohlo by se pokazovati na to, že svatost se neomezuje na duši tak, aby se nejevila zevně. Nedoporučoval bych však čtenářům, aby se na tento důvod plně spoléhali. Mám řadu věrohodných svědectví, jež by mi dala zapravdu.

Někdo snad namítne, že chci z prosté dívky dělati světici, rovnou svaté Terezii, Marii Magdaleně de Pazzi, Veronice Giuliani. — Proč by nemohla dnes, jako před třemi stoletími, pokorná panna býti právě tak omilostněna jako ony a mnohé jiné světice? Ruka boží není nikdy zkrácena a církev svatá plodí a vždy bude ploditi svaté. Jejímú úsudku klidně hledím vstříc a s radostnou ochotou se mu podrobuji.

Kapitola první.

Narození Gemmino. První květy jejího ctnostného života.

Camigliano, malá osada v Toskánsku opodál Luccy, byla rodištěm služebnice boží Gemmy, jejíž život chci popisovati. Narodila se dne 12. března roku 1878. Její rodiče — Jindřich Galgani a Aurelie Landi — byli hluboce věřícími, zámožnými měšťany. Měli 8 dětí: 5 synů, z nichž jeden brzy po narození zemřel, a 3 dcery. Gemma byla čtvrtým dítětem.

Podle krásného obyčeje rodičů křesťanských starali se manželé Galganiovi vždy o to, aby jejich dívky nezůstaly dlouho nepokřtěny; již den po narození měly býti křtem svatým pro Krista znovuzrozeny. Tak byla i Gemma donesena již 13. března do farního chrámu Páně svatého Michaela a od tamního duchovního správce, Petra Quilicchio, pokřtěna.

Zdá se, že ne bez zvláštního řízení božího se stalo, že rodiče své první dcerušce při křtu svatém dali jméno Gemma, neboť toto dítě mělo býti svými hrdinnými ctnostmi vlastní rodině ke cti a v církvi svaté se stkvíti jako vzácný drahokam *).

*) Gemma znamená drahokam, klenot, skvost.

Asi měsíc po narození dcerušky rozhodl se pan Galgani, maje na zřeteli hlavně výchovu a vzdělání svých dítek, že přesídlí s celou rodinou do Luccy a tam dále povede svou lékárnu.

V tomto městě žily tehdy dvě svobodné dámy, jež se těšily všeobecné vážnosti. Byly to sestry Emilie a Helena Valliniovy. Vydržovaly soukromou školu pro dítky z lepších rodin. Pan Galgani znal je již z dob svého mládí, když ještě dlel se svým otcem, jenž byl lékařem, ve svém rodišti Percari. Přišed do Luccy, chtěl jim nejdříve svěřiti dvě ze svých dítek, Gemmu a Gino. Gemma byla dvouletá, když se stala chovankou sester Valliniových. Po pět let navštěvovala denně školu a vracela se teprve k večeru do otcovského domu, který tehdy stál v blízké ulici u Borghi. Kromě zbožnosti učila se tam také prvním začátkům čtení a psaní, jakož i ženským ručním pracím. Již tehdy si počínala rozumně a ctnostně. Ve zprávě, již vychovatelky napsaly o několik let později, vyjadřují svůj podiv těmito slovy: „Gemmě byla teprve dvě léta, když nám ji otec její svěřil. A již v tom věku jevila zralý úsudek, takže se zdálo, že jest rozum její již vyvinut. Byla vážnou, prozřetelnou a rozumnou při všem svém jednání a chování, ano, vynikala tím i nad starší chovanky. Nikdo jí neviděl plakat ani se přiti, v její tváři se zračil stálý klid a vždy milý úsměv. Ať jí někdo lichotil nebo ji pokáral, zůstala vždy stejnou, její odpovědi bývaly skromné, úsměv a výraz její prozrazovaly vždy neobyčejný klid.

A přece byla živé a ohnivé povahy. Pokud jsme měly štěstí mít ji u nás, nikdy nebylo třeba ji trestati, neboť za nepatrné chyby, jež jsou vlastní tak útlému věku, stačila malá domluva.

Časem přiváděla s sebou do školy ještě dva své bratry a dvě sestřičky, ale nikdy se s nimi nehašteřila; naopak, ráda jim přenechávala na příklad při svačině nejlepší ovoce, i když viděla, že se na ni nedostane. Při společném obědě ve škole byla se vším spokojena; úsměv pohrával na jejích rtech a byl jediným projevem její stížnosti nebo spokojenosti. Hned s počátku jala se učit nazpaměť modlitbám, které se podle starého zvyku v ústavě konávaly, ač trvaly asi půl hodiny. Když jí bylo 5 let, četla hodinky k Panně Marii a za zemřelé tak snadno a plynně, jako dospělý člověk. Gemma dobře věděla, že brevír jest sbírka chvalozpěvů, jimiž címe Pána Boha. Byla též pilná při práci a chápala velmi snadno, co jí kdo ukázal, a to i věci, které síly jejího útlého věku přesahovaly. Pro tyto vlastnosti, které u tak malé dívenky byly vzácností, byla Gemma ve škole velmi milována, zvláště svými spolužačkami, které se jen stěží mohly od ní odloučiti“.

Otec bedlivým okem sledoval pokroky dceruščiny ve ctnosti i v učení, děkoval za to Pánu Bohu a miloval dceru svou tím vroucněji. Ve dny, kdy nechodila do školy, chtěl ji mít vždy u sebe; musil-li si to několik dní odepřít, bývalo téměř vždy při návratu jeho první otázkou: „Kde jest Gemma?“ Tu mu jen ukázali na světničku, kam se obyčejně

uchylovala, aby se tam učila, pracovala nebo modlila, takže se zdálo, že jí vůbec doma není. Vyšel-li si otec do města nebo do okolí, brával Gemmu s sebou a též jinak jí projevoval svou zvláštní lásku. Takové jednání, byť se i zaslouženým zdálo, nelze nikterak schvalovati, poněvadž vzbuzuje žárlivost a mívá ještě jiné neblahé následky. Gemmě, která již v útlém věku měla jemně vyvinutý cit pro nestrannost, nebylo počínání otcovo nijak pochuti. Nicméně bratři i sestry velice milovali vyznamenanou Gemmu a nezáviděli jí přízně otcovy. Ona však útočila prosbami a stesky na něžného otce, aby jí tak přílišně nemiloval, že toho nezasluhuje a ještě méně si toho přeje. Nedosáhla-li takto svého účelu, utíkala se k slzám a tak nejspíše zvítězila.

Docela jinak, ač ne méně hluboce, milovala svou dceru matka. Paní Aurelie Galgani nebyla pouze dobrou křesťankou, nýbrž i osobou vpravdě bohabojnou, jež může býti všem katolickým matkám vzorem. Pěstovala modlitbu, přijímala denně s vroucí zbožností svátostného Spasitele. I když byla velmi slába a zmítána horečkou, dovlékla se do chrámu Páně. Z nebeského pokrmu čerpala odvahu a sílu, aby mohla přesně a zevrubně plniti povinnosti svého stavu. Milovala všechny své děti, Gemmu však považovala za zvláštní dar boží. A vskutku, milost boží počala velmi časně působiti v této dětské duši. Bylo to možno zřetelně poznati z Gemminy ušlechtilé a povolné povahy, z její lásky k tichému

a skrytému životu, z její nechuti k marným zábavám a radovánkám, jakož i z jakési vážnosti celého jejího chování, nezvyklého u dítek jejího věku. To vše posilovalo ještě více v matce cit povinnosti. Neplýtvala neúčinnou něžností, nýbrž dbala pouze toho, aby ošetřovala a pěstovala klíčící seménka ctností v srdci Gemmině.

Tak se nepozorovaně stala vůdkyní své dcery. Gemma sama děkovala Pánu Bohu za to, že jí dal takovou matku a nikdy nezapomněla, s jakou vytrvalostí a něhou svůj vychovatelský úkol plnila. Upřímně vyznala, že za poznání Boha a lásku ke ctnosti má děkovati jen své dobré matce.

Plna vroucí lásky, často se slzami v očích vyučovala ji matka svatému náboženství. S lítostí jí kdysi pravila: „Modlila jsem se k Pánu Ježíši, aby mi dal dceru; pravda, on mne k mé radosti vyslyšel, ale příliš pozdě. Jsem nemocna, brzy tě budu muset opustiti, beř si tedy má slova k srdci.“ Tak vykládala jí pravdy naší svaté víry, upozorňovala ji na cenu nesmrtelné duše, na ošklivost hříchu, na vrtkavost pozemské velikosti a jaké to štěstí zcela Bohu náležeti. Někdy jí ukázala na obraz Ukřižovaného a pravila: „Viz, Gemmo, Pán Ježíš umřel za nás na kříži!“ Přizpůsobivši se chápavosti dítěte, snažila se vyložiti mu tajemství lásky boží a poukázati na to, jak jest každý křesťan zavázán lásku tuto láskou spláceti. Na to učila svou dceru ranní a večerní modlitbě a modlívala se s ní často i mezi dnem.

Je známo, že děti pro svou přirozenou živost a touhu po hrách velmi těžko naslouchají takovému poučování a s obtíží se modlí modlitby, jichž smyslu ještě nechápou. U Gemmy však bylo jinak. Ráda konala zbožná cvičení a s radostí se modlila. Musila-li matka poučování pro únavu přerušiti nebo se věnovati domácím pracím, tu chopilo se dítě jejího oděvu a úpěnlivě prosilo: „Maminko, vypravuj mi ještě něco o Pánu Ježíši!“

Čím více zbožná matka cítila, že se blíží konec jejího života, tím větší byla její horlivost ve výchově dítek. Každou sobotu je vedla do kostela, nebo byla-li příliš slába, dala je tam dovésti spolehlivou osobou, aby se větší z nich (na příklad sedmiletá Gemma), vyzpovídaly a navykly častějšímu přijímání svatých svátostí. Sama dítky k svaté zpovědi připravovala. Když přišla řada na Gemmu, musila často pohnutím plakati, pozorujíc, jak vážně a přesně zpytuje dívka svědomí a jak opravdově lituje svých nepatrných poklesků.

Paní Aurelie trpěla již 5 let souchotinami. Sotva lékaři tuto nemoc u ní zjistili, zapověděli dětém přibližovati se k lůžku ubohé matky. Gemma byla tím hluboce zarmoucena; vždyť měla býti odloučena od té, již ctíla a milovala jako svou matku a duchovní vůdkyni. S pláčem zvolala: „Ach, kdo mne nyní bude učit modlití se a Pána Ježíše milovati, když jsem od matičky vzdálena?“ Ustavičnými prosbami docílila konečně toho, že přísný zákaz odloučení aspoň pro ni byl poněkud zmírněn. Gemma.

používala dovolení takovou měrou, že si později proto činila výčitky. Domnívala se, že se tím provinila proti poslušnosti a že se dala rozmarem strhnouti. A co činilo sedmileté dítě? Samo nám o tom podává vysvětlení: „Šla jsem k nemocné matce, klekla jsem si u jejího lůžka a pak jsme se modlivaly.“

Den úplného odloučení se blížil víc a více. Stav nemocné se horšil, ačkoliv nebylo navenek pozorovati nic, co by svědčilo o blízké smrti. Právě v poslední době života jevila matka zvláštní péči o duchovní blaho svých dětí. Gemma, ač byla tak útlého věku, přistoupila k svatému biřmování: „Co mohu lepšího učiniti“, myslila si v srdci zbožná paní, „nežli svěřiti toto drahé dítě Duchu svatému? Musím-li umřít, vím alespoň, komu své dítě zanechávám“. Sama počala Gemmu poučovati o svatém biřmování, aby dobře přijala tuto svátost. Ale s tím nebyla ještě spokojena a povolala do domu učitelku, aby pokračovala v započatém díle. Po takové přípravě přijala Gemma svátost duchovní dospělosti 26. května 1885 v basilice svatého Michala in Foro od arcibiskupa N. Ghilardiho. Když byl posvátný úkol dokončen, chtěly zůstatí dvě Gemminy průvodkyně ještě na jedné mši svaté, aby Pánu Bohu poděkovaly. Dívka s tím ihned souhlasila a po všechem čas se vroucně modlila za nemocnou matičku.

Vrátivši se zastihla ji doma všecku vysílenou. I poklekla u lůžka jejího a hořce plačíc modlila se plna

úzkosti. Chtěla zůstat u lůžka nemocné až do posledního okamžiku. Ale prudký záchvat zanedlouho pominul a nastalo krátké zlepšení. Gemma trvala u lůžka matčina, nemyslíc na odloučení. Avšak otec ve své lásce nemohl dopustiti, aby jeho milované dítě tam prodlévalo, neboť se obával, že by mohlo zemřít dříve než matka. Proto kázal malou Gemmu odvésti do S. Genaro k tetě Heleně Landi. Dne 17. září 1886 zesnula nemocná klidně a tiše ve věku 39ti let.

Jak přijala Gemma zprávu o smrti své matky? Veliká byla její bolest při odloučení, upřímný zármutek nad smrtí matčinou, ale ještě větší a obdivuhodnější byla její úplná odevzdanost do nejsvětější vůle boží.

Kapitola druhá.

První svaté přijímání (1886—1887).

Teta Helena milovala něžně svou neteř. Gemmino dětinné a při tom vážné chování, její skromná, zářící zbožnost, neobyčejná u dívky tak mladičké, činily ji jejímu srdci nesmírně drahou. Proto se obírala myšlenkou, že poprosí švakra, aby jí Gemmu jako dceru navždy ponechal. To však brzy zpozoroval bratr Gino. Jemu bylo odloučení od milované sestry, ač trvalo jen několik měsíců, téměř nesnesitelným. Proto se všemožně snažil, aby otec nesvolil k tetině přání. Věděl, že mu velice záleží na tom, aby měl svého miláčka u sebe. Po zralé úvaze

se otec rozhodl, že vezme Gemmu domů. Šlof mu především o to, aby se jeho dětem dostalo přiměřené výchovy a náležitého vzdělání. Tak se Gemma vrátila do otcovského domu. Bylo to o vánocích roku 1886. Všichni se z toho srdečně radovali, nejvíce však bratr Gino. Otec, který Gemmu tak miloval, nemohl se více odhodlati, aby dceru opět ztratil, kdyby ji svěřil některému ústavu jako internistku; posílal ji tedy jako externistku do ústavu sester svaté Zity v Luce. Ústav tento zval se všeobecně Guerra podle zakladatelky, jež zemřela v pověsti svatosti. Pan Galgani nechybil, svěřiv dceru oněm výtečným vychovatelkám, jež obohacují chovanky nejen hojnými poznatky z oboru věd a ručních prací, nýbrž i nábožensky je vychovávají a jim do srdcí zasazují seménka pravé zbožnosti. Jak velice se Gemma radovala z rozhodnutí otcova, patrně ze slov, jež později svěřila svému duchovnímu vůdci: „Chodila jsem do školy k řeholnicím a cítila jsem se tam jako v nebi.“ Mluvila pravdu, neboť život za vedení Bohu zasvěcených panen, které spojovaly studium a práci se zbožnými cvičeními, dovedl opravdu její mysl i srdce uspokojiti. Avšak i sestry brzy zpozorovaly zvláštní vlastnosti dítěte, ano i chovanky pohlížely na Gemmu s láskou a obdivem, prostým vší závisti. Gemma se sice snažila své výtečné vlastnosti ukrýti, ale lesk její čisté duše obléval celou její bytost a zářil zvláště z jejích očí. Proto jí pravila jistá učitelka: „Gemmo, kdybych nemohla čísti ve tvých očích, neznala bych tě.“

Ač byla ve třídě z nejmladších, vzbuzovala přece takovou úctu, že ji dívky všeobecně pokládaly za první.

O jejím chování ve škole, jakož i o pokroku ve studiích pojednám později; zde se zmíním pouze o prvním svatém přijímání, k němuž chtěla přistoupiti, jakmile přišla do onoho ústavu.

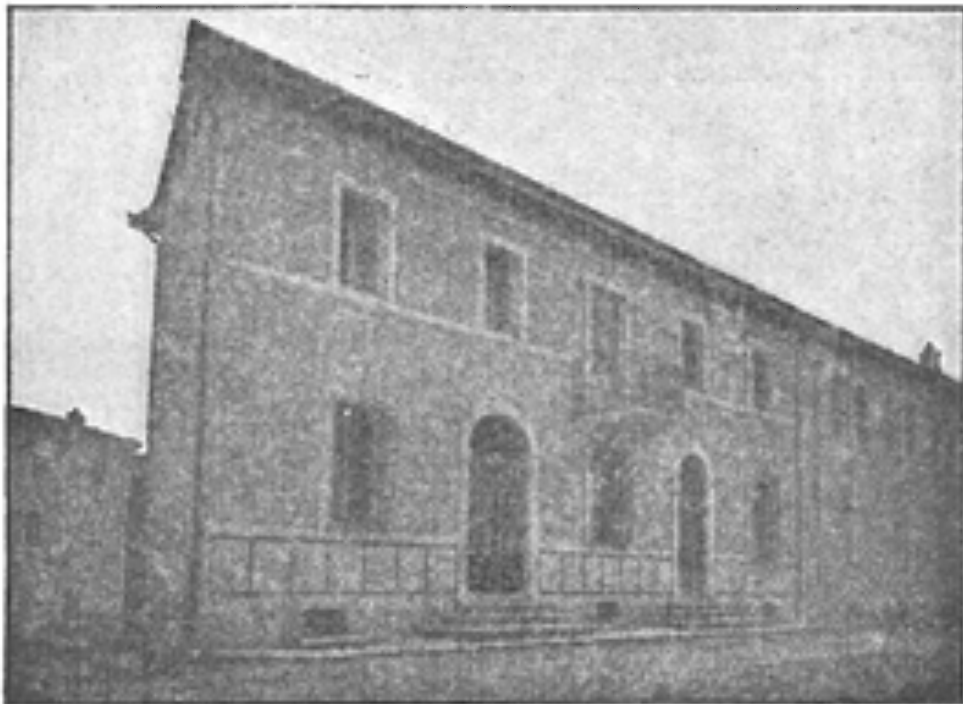
Raněna byvši nejčistší láskou k Ježíši Kristu, vzdychala tato neposkvrněná holubice a zmirala touhou, aby se s ním mohla spojití ve svátosti jeho lásky. Zbožná matka poučila ji a vzbudila v ní žádost po Chlebě života; a aby touhu její stále více rozněcovala, brávala ji velmi často s sebou k svatostánku, z něhož šlehají plameny lásky Spasitelovy do oněch srdcí, která ho hledají, ale zvláště do duší prostých a nevinných. Když bylo Gemmě devět let, úpěnlivě a se slzami v očích prosívala zpovědníka, otce a učitelku a stále opakovala: „Dejte mi Ježíše!“ Zastaralý zvyk toho nepřipouštěl, tím méně, ježto Gemma byla malá a útlá, že vypadala jako šestileté dítě. Avšak nedbajíc toho, hledala vždy nových a nových důvodů a prosila: „Dejte mi Ježíše a uvidíte, že budu hodná; nebudu již hřešiti, budu zcela jinou; dejte mi Ježíše, cítím, že bez něho déle nemohu býti.“ Tyto vroucí a neobyčejné prosby mocně dojaly jejího tehdejšího zpovědníka, Dona Giovanna Volpiho, nyní biskupa v Arezze. Vyjádřil se proto otci: „Nechcete-li, aby Gemma touhou zemřela, nesmíte jí déle brániti přistoupiti ke stolu Páně.“

Kdo by dovedl popsati upřímnou radost zbožného

dítěte z tohoto dovolení! Poděkovala co nejvroucněji Pánu Bohu a nejsvětější Panně a zabývala se hned myšlenkou, jak by nejlépe cíle svého dosáhla. Rozhodla se, že zajde do kláštera sester sv. Zity, aby se tam v pokoji a v samotě duchovními cvičeními ke dni sv. přijímání připravila. Otec svolil. „Jak se mi tam dobře vedlo,“ ujišťuje sama, „myslila jsem, že jsem v nebi! Jakmile jsem se octla v klášteře, spěchala jsem do kostelíka poděkovati Pánu Ježíši a snažně ho poprositi, aby mi sám při přípravě na sv. přijímání pomáhal. Poslouchala jsem též duchovní promluvy; každého dne opakoval kněz slova: „Kdo požívá Pána Ježíže, bude žíti jeho životem.“ Tento výrok naplnil mne velikou útěchou; myslila jsem si: „Když tedy Pán Ježíš bude ve mně, nebudu žíti již já, nýbrž Pán Ježíš bude žíti ve mně. Zmírala jsem téměř touhou, abych co nejdříve mohla říci: Pán Ježíš žije ve mně. Mnohdy jsem uvažovala celé noci o těchto slovech a vroucně jsem po něm toužila. Připravovala jsem se též na generální svatou zpověď, kterou jsem vykonala u Msgra Volpi dne 16. června 1887, před nedělí Božského Srdce.“ Téhož dne složila toto krátké, ale významné psaníčko a poslala je otci:

Milý otče!

Jest předvečer mého prvního svatého přijímání, dne nesmírné radosti pro mne. Píši Ti těchto několik řádků, poněvadž Tě miluji. Také Tě prosím, aby ses modlil k Božskému Spasiteli, aby až po prvé ke mně zavítá, nalezl mne připravenou ku přijetí

**RODNÝ DŮM GEMMY GALGANI
v Camigliano.**

**ÚSTAV SESTER SV. ZITY V LUCCE,
kde byla Gemma chovankou.**

všech milostí, jimiž mne zamýšlí obohatiti. Prosím Tě též, abys mi odpustil mou neposlušnost a ostatní chyby, jimiž jsem Tě hněvala. Odpusť, zapomeň ještě dnes večer na vše; prosím Tě o požehnání a zůstávám milující Tě dcerou Gemmou.

Konečně nastal toužebně očekávaný den. A nyní, drahý čtenáři, podivuj se se mnou silné víře útlého dítěte. Práví: *) „Nastalo jitro neděle Božského Srdce Páně. Rychle jsem vstala a spěchala k Pánu Ježíši, abych ho po prvé přijala. Konečně byla touha moje splněna! Pochopila jsem zaslíbení Ježíšovo: „Kdo jí mne, živ bude pro mne.“ Můj Otče! Co se mezi Pánem Ježíšem a mnou v onom okamžiku dalo, neumím vyjádřiti. Pán Ježíš popřál ubohé mé duši, aby živě pocítila jeho přítomnost. Bylo mi jasno, že radosti nebeské jsou úplně jiné než pozemské. Byla jsem uchváćena touhou, aby toto mé spojení s Bohem ustavičně trvalo. Také jsem cítila, že se od světa odlučuji a nabývala jsem lásky k sebrnosti a k ústraní.“ Ó, jak vznešená a láskou dýšící slova!

Požehnaný dojem, který vyvolalo první sv. přijímání v dětském srdci, již nikdy z něho nevymizel. Jak jedna z jejích učitelek dosvědčuje, myslila Gemma na onen den s nevýslovnou radostí; ve volné chvíli sama vyprávěla o čistých, sladkých útěchách, kterých v oné posvátné chvíli zakusila. Při duchovních cvičeních, která vždy předcházejí prvnímu sv. přijímání

*) List duchovnímu vůdci.

našich chovanek, radost Gemmina vyvrcholila; po každé se jich zúčastnila, jako by sama opět měla přistoupiti k prvnímu sv. přijímání. Mimo to oslavovala každoročně památku onoho dne — svého svátku — jak jej sama zvala, zvláštní pobožností. Jak to činila, vysvětluje dopis, který v červnu r. 1901 zaslala svému duchovnímu vůdci. Má 2 díly. První psala u vytržení, v němž ji domácí často spatřili. Zní :

Můj otče!

Nevím, zda jest Vám známo, že slavnost Božského Srdce Páně jest také mou slavností. Včera jsem prožila rajský den, dlela jsem stále u Ježíše, rozmlouvala jsem jen s Ježíšem, radovala se s Ježíšem a také plakala před Ježíšem. Vnitřní sebranost způsobila, že jsem s ním zůstala spojena déle než kdy jindy Ó vy mrazivé vzpomínky na svět, vzdalte se ode mne; chci býti vždy s Ježíšem a to s Ježíšem jediným!“

Pak se obrací k sobě samé, jak vždy po podobných výlevech lásky činívала, aby se pokořila, a pokračuje: „Můj Ježíši, budeš mne ještě snášeti? Čím více myslím na svou nehodnost, tím více upadám ve zmatek; jsem nepokojnou, nespěchám-li k Tvému milosrdenství.“

Potom extase mizí, Gemma poznává, že je na této zemi a pokračuje: „Můj Otče! Kam to jen zabíhají mé myšlenky? Ke krásnému dni mého prvního sv. přijímání. Včera, na slavnost Srdce Ježíšova, okusila jsem znova slasti slavného dne svého

prvního sv. přijímání. Ale, co je to jediný den jich okoušeti, když jednou budeme jich požívatí navždy? V den mého prvního sv. přijímání se mé srdce vpravdě nejvíce roznítilo láskou k Pánu Ježíši. Jak šťastna jsem byla, když majíc Ježíše v srdci, mohla jsem zvolati: Ó můj Bože, Tvé Srdce je srdcem mým, co Tvé srdce oblažuje, blaží i mne.“

Nedošel bych ke konci, kdybych chtěl uvéstí více z listu, v němž Gemma opět a opět s nadšením mluví o dni svého prvního sv. přijímání. Uvedená slova dokazují, jaké smýšlení a jaké city ovládaly srdce devítiletého dítěte.

Dříve než Gemma opustila klášter, napsala si tato předsevzetí:

1. Budu se pokaždé tak zpovídati a přijímatí, jako by to bylo naposledy.

2. Budu často Pána Ježíše v Nejsv. Svátosti navštěvovati, zvláště budu-li zarmoucena.

3. Na každý svátek Matky Boží se připravím nějakým mrtvením a vždy večer poprosím nebeskou Matku o požehnání.

4. Budu vždy žítí v přítomnosti boží.

5. Kdykoliv uslyším bítí hodiny, třikrát se pomodlím: „Můj Ježíši milosrdenství.“

Chtěla psátí ještě dále, ale ctihodná sestra, která právě vstoupila, zabránila tomu řkouc, aby se spokojila s těmito pěti předsevzetími. Gemma uposlechla.

Šťastné dítě, jemuž tak brzy dopřáno poznati tajemství království božího a okoušeti v Eucharistii

sladkostí nebeské manny, jež nám byla připravena Tím, který pravil: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný.“

Kapitola třetí.

Gemmin vzorný a ctnostný život ve škole.

Oslavivši své první sv. přijímání co nejkrásněji, oddala se Gemma školním povinnostem. Její vzorná píle i zbožná mysl a laskavé jednání činily ji jak spolužačkám, tak sestrám vždy dražší. Jedna z nich ujišťuje: „Gemma byla duší školy; po celou dobu, co ji navštěvovala, nic se nestalo bez ní. Všechny její družky byly jí stále oddány a chtěly ji mít u sebe při všech svých slavnostech, hrách a zábavách, zkrátka při všem. Ač byla poněkud uzavřená, hovořila a jednala rázně a rozhodně, ba mnohdy se zdálo, že se k někomu chovala skoro nezdvořile.“

Zevně působilo její jednání takový dojem. Avšak ve skutečnosti nebylo tomu tak. Byla zdrželivá v řeči ze strachu, že by mohla pochybiti a Pána Boha urazit. Tak se několikrát vyjádřila svému zpovědníku. Ježto se dovedla tak dobře ovládati, že se zdálo býti přirozeným, čeho jen ctností nabyla, mohl se leckdo, kdo její vážnost a zdrželivost v řeči pozoroval, domnívati, že je pyšná a svéhlavá. Ona však usmívajíc se mínila: „Ach, co pyšná; ani na to nemyslím; nedávám odpovědi, poněvadž žádné nevím, nebo nedovedu rozpoznati, je-li má

odpověď správná; právě proto jsem raději zticha.“ Když vyrostla a někdy si vzpomněla, že ji někdo tu a tam považoval za pyšnou, myslila ve své dětině prostotě a pokoře: „Ach, bohužel měla jsem tento hřích; ale Pán Ježíš ví, zdali jsem jej poznávala. Častěji jsem šla ke svým učitelkám, spolužačkám, ke ctihodné představené a prosila jsem ji, aby mi odpustila tento poklesek. Večer pak a celé noci jsem tiše plakávala, neboť jsem vůbec nepoznávala tohoto hříchu.“

Kdo však sledoval pozorněji tuto živou dívku, mohl snadno poznati, že má vznětlivou povahu a že jí krev prudce žilami proudí. Bez ustavičného přemáhání byla by se stala, jak se mnozí vyjádřili, pravým divochem; svým čilým a pronikavým rozumem byla by mohla snadno spolužačky daleko předčiti. Jak často jsem se podívoval ušlechtilé, stálé a odhodlané ctnosti této dívky. To dokazují i jiní. Gemma byla letory sanguinické, ale přece klidná, poněvadž se neustále přemáhala. Nikdy se nerozčilila, nikdy se s nikým nehašteřila; vytýkal-li jí kdo něco, neb vadil-li se s ní, odpovídala nejprve laskavým pohledem, pak srdce získávajícím úsměvem, takže odpůrce odzbrojila i usmířila. Mnohdy se přihodilo, že se jí dostalo trpkých výčitek pro chybu, které se někdo jiný dopustil. Gemma poslouchala klidně prudká slova, ať se jí týkala nebo ne; pak řekla skromně: „Nerozčilujte a nehněvejte se, já se polepším; vícekrát toho neučiním.“ — Tak dokonale se ovládala.

Zdánlivá nezdvořilost, o níž jsem se právě zmínil, byla výronem její volné a přímé povahy. Pro ni bylo ano vždy ano, ne vždy ne, bílé zůstalo vždy bílým, černé černým. V jejím srdci nebylo klamu. Jak myslila, tak mluvila, tak i jednala. Nebylo u ní nerozhodnosti, polovičitosti, ať jednata o čemkoliv a s kýmkoliv.

Světských formalit neznala. Dbala ovšem podstatných požadavků slušnosti, ale více o ní slyšeti nechtěla; mluvila s každým zcela otevřeně a nemohla vůbec pochopiti, že by se její volná a poctivá řeč někomu nelíbila. A nikdo se též vážně nehoršil nad jejím chováním. Rozpředla-li delší rozhovor (což se tak snadno nestalo), byl by ji člověk poslouchal a s ní se bavil celé hodiny. Jak by si jinak byla zjednala tak velikou lásku a přichylnost svých družek? Vždyť nastal všeobecný smutek, když Gemma onemocněla a musela vychovávací ústav opustiti.

Jak smýšlely o Gemmě učitelky, dokazuje obšírné svědectví, z něhož jsem čerpal posavadní údaje. Sestra, která se pro svůj úřad více s Gemmou stýkala, musila se neustále podivovati její opravdové zbožnosti a dětinné prostotě. „Od prvního dne, kdy jsem Gemmu poznala,“ — ujišťuje, — „považovala jsem ji za duši Bohu velmi drahou, před světem však skrytou. Nabádala jsem vhodným poučováním chovanky k tomu, aby konaly ráno krátké rozjímání, večer pak aby zpytovaly svědomí.“

Pozorovala jsem, že Gemma zná již tato zbožná cvičení a že je vykonává velmi vážně. Kolik času jim věnovala, nemohla jsem nikdy přesně zjistiti; z příležitostných projevů však soudím, že rozjímání velmi milovala.

S upřímnou radostí poslouchala též slovo boží; zvláště dni, kdy jim kněz vykládal katechismus, byly jí drahé. Za příkladem duší, toužících po dokonalosti, pevně si umínila státi se svatou; připomínala jsem jí často toto předsevzetí slovy: Pamatuj, Gemmo, že musíš býti vpravdě drahocenným klenotem.“ Tak vypravuje sestra Julie Gestini.

Poněvadž nemůže býti pravou svatost, která netryská u nohou Ukřižovaného, vložil jí Bůh do srdce velkou touhu, aby vždy lépe poznávala vznešené tajemství našeho vykoupení. Gemma vypravuje: „Jednoho dne mě navštívila učitelka, která mi v duchovních cvičeních před sv. přijímáním vykládala utrpení Krista Pána, — snad, že u mne pozorovala změnu, — aby mi ještě lépe vysvětlila toto tajemství. Počínala si velmi opatrně a často mi říkala: „Gemmo, náležíš Pánu Ježíši a musíš býti úplně jeho. Zůstaň hodnou, Pán Ježíš je s tebou spokojen, ale potřebuješ ještě mnoho podpory. Rozjímání o jeho utrpení musí býti tvým pokladem. Kéž bych tě mohla vždy míti u sebe.“ Výborná učitelka uhodla mé myšlenky. Jindy mi opakovala: „Gemmo, jak mnoho učinil pro tebe Pán Ježíš!“ Nerozuměla jsem tomu a mlčela jsem.

Zbožná dívka se nicméně snažila, aby pochopila dobře to, co jí bylo nejasné. I vyhledávala svoji výbornou učitelku a prosila ji tak dlouho, až svolila, že jí bude vyprávěti o tajemství kříže každého dne, kdy Gemma dostane nejlepší známku z učení a z ručních prací. „Může býti lepší odměny?“ pravila Gemma sama k sobě. I přičiňovala se ještě více a dostávala téměř každodenně nejlepší známku a zároveň i slíbenou odměnu. „Jak často jsem musila plakati se svou učitelkou při vzpomínce na Pána Ježíše, jenž z lásky k nám nevděčným tak mnoho učinil a vytrpěl,“ vyznala jednoho dne, když se mluvilo o tomto předmětu. Aby dala Božskému Spasiteli aspoň nějakou náhradu za veliký nevděk lidský, umrtvovala přísně na radu své učitelky zrak, jazyk a ostatní smysly, obzvláště pak vlastní vůli. Užívati kajících nástrojů, které si sama zhotovila, nebylo jí nikdy dovoleno, ač o to prosila.

Vlastní rodině, jejíž členové nevěděli, jak vznešené záměry má nebe s malou Gemmou, nelíbil se skrytý život, jež počínala vésti; i bylo jí proto nejednou domlouváno. Ostatní sourozenci chtěli, aby se s nimi bavila, bránili jí, aby časně ráno vycházela a navštěvovala tak často chrám Páně; večer chtěli sestru pěkně oblečenu bráti s sebou na procházku a podobně. To bylo Gemmě velmi obtížno. Ale Bůh přispěl jí brzy ku pomoci. Dne 13. března 1890 zemřel její strýc Mořic a dědeček Karel rozžehnal se se světem již dvě léta před tím. Tety Helena a Eliška přestěhovaly se pak ke Gem-

mině otci Jindřichovi. Obě dámy byly velmi zbožné a Gemmě velice nakloněny. Jakmile do domu zavítaly, změnilo se ihned Gemmino postavení, poněvadž tety ji chránily. S nimi chodila ráno před vyučováním na mši sv., s nimi navštěvovala každého večera Nejsv. Svátost, s nimi se modlila a bavila zbožnými rozhovory. Zkrátka Gemmě se zdálo, že se vrátily ony krásné dni, kdy ještě žila její zbožná matka. Od té doby nikdy neopominula přistoupiti ke stolu Páně. S počátku přijímala pouze třikrát týdně; zpovědník jí častěji nedovolil. Později, nebránila-li jí nemoc, přistupovala k nebeské hostině denně. Čím více pokračovala v duchovním životě, tím zřetelněji dával Pán Ježíš její duši cítiti svou přítomnost. „Sděлил mi mnohé věci a popřál mi často okoušeti nejsladších útěch,“ vyznávala sama v dětinné prostotě.

Nikdo se však nedomnívej, že Gemma, oddávajíc se horlivé modlitbě, zanedbávala školní povinnosti. Byla naopak z nejpilnějších žákyň a dosáhla při závěrečných zkouškách nejvyšších cen. Na konci školního roku 1893—1894 dostala zlatou prémie, která byla udělována jen těm chovankám, jež měly po celý rok z náboženství nejlepší známku. Někdy se podařilo učitelkám překonati Gemmin odpor proti veřejné výstavě školních prací a pohnouti pokornou a skromnou dívku k tomu, aby vystavila písemné pokusy své z mateřštiny (básně), z francouzštiny, aritmetiky a p. Když ji doma viděli tak horlivě studovati, vytýkali jí prý: „K čemu tolik učení? Umíš

toho tolik a ještě nejsi spokojena!“ Zatím se blížila Gemmě trpká zkouška. Bratr Gino onemocněl chorobou, na niž zemřela matka a jeho dni byly sečteny. Gemma milovala právě jej nejněžněji a byla též od něho milována. Byly to duše, jež se ve svém smýšlení a citění úplně shodovaly a snažily se ve zbožnosti předčiti. Gemma ujišťovala: „Milovala jsem ho více než všechny ostatní sourozence, ve volných chvílích byli jsme vždy spolu. Největší naší radostí bylo stavěti a krášlit oltářiky.“

Gino se chtěl věnovati duchovnímu stavu a vstoupil se svolením otcovým do semináře. Již obdržel nižší svěcení a měl býti vysvěcen na podjáhna když se stal obětí souchotin. Zda se mohli oba sourozenci odloučiti, když jeden z nich kráčel jisté smrti vstříc? Jakmile se nemocný dověděl, že jeho milovaná sestra je doma, chtěl ji míti u sebe. Gemmě nebylo tajno, že se může snadno nakaziti, ale nedbajíc vlastního života, dlela ve dne v noci u lůžka nemocného, ošetřovala jej, těšila ho a uváděla mu na mysl svaté pravdy. Když Gino po tak dobré přípravě vydechl v září r. 1894 svou čistou duši, upadla Gemma do nemoci, která ji upoutala na tři měsíce na lůžko a přivedla ji na pokraj hrobu. Kdo popíše zděšení, které se všech členů rodiny zmocnilo! Snažili se usilovně, aby zachránili aspoň tento drahý život. Gemma sama vyznává: „Nejsem s to, abych vylíčila péči, kterou o mne měli všichni, zvláště pak otec. Často jsem ho viděla plakati a Pána Ježíše prositi, aby dal

jemu zemřít místo mne. Zdá se též, že nebe tuto prosbu vyslyšelo, ježto asi za dvě léta zemřel něžný otec, kdežto Gemma brzy ozdravěla. Ale byla tak vysílena a zubožena, že jí lékař zapověděl navštěvovati dále ústav. I vrátila se do rodinného kruhu, zcela odevzdána do vůle boží a poslušna svého otce.

Kapitola čtvrtá.

Život Gemmin doma. Její hrdinná trpělivost v bolestných zkouškách, které ji potkaly. (1894—1897.)

Gemmě bylo tehdy 16 let i věnovala se domácím zaměstnáním. Pomáhala bratřím a sestrám a snažila se, aby je radou, pomocí a dobrým příkladem vedla po cestě ctností. Nenašel jsem zpráv o ní jako o hospodynce; co jsem však dosud uvedl o duchu této bohabojné dívky, umožňuje čtenářům, aby si i o této době Gemmina života utvořili správnou představu. Byla přesvědčena, že Bůh bude od ní požadovati přísného počtu i z vedení domácnosti; proto pohlížela i na tuto povinnost vážně. Zpozorovala-li u některého ze sourozenců chybu neb nedostatek, dávala vinu sobě samé, jako by nebyla dosti bděla a chybě předem nezabránila. Především dbala, aby nikomu nic nechybělo, aby zvláště mladší bratři a sestry nebyli nevrlí a na ni si nestěžovali.

Dobrý příklad, který dávala svým vzorným živo-

tem, skýtal velmi milé podívané a budil velký obdiv i u osob, které ji zdaleka pozorovaly. Tehdy dlel v domě sluha, Petr Maggi, jenž provázival Gemmu na jejích nutných vycházkách. Ten se divíval ctnostnému životu své mladé velitelky říkáje: „Jest jen jedna Gemma.“ Ač Gemma v domě otcovském tak velice horlila pro dobro a ctnost, přece se stále domnívala, že nemá vůbec ctnosti, že se musí vždy znova pobízeti, aby jí konečně nabyla. Říkávala si velmi často: „Gemmo, musíš se polepšiti a zcela odevzdati Pánu Ježíši.“ Vše jí skýtalo příležitosti, aby v horlivosti den ode dne pokračovala: církevní svátky, líbeznost přírody, střídání ročních časů, ano i hry, jichž se někdy pro osvěžení zúčastnila. Když jednou při zábavě nejlépe hodila, pravila: „To je znamením, že Pán Bůh ode mne žádá velké svatosti, totéž chci i já.“ — Rok 1895 chýlil se ke konci. Myšlenka na rok nový vyvolávala v jejím srdci opět touhu po dokonalejším životě. Jednou přerušila rozjímání, sáhla po notesu, v němž si obyčejně zaznamenávala předsevzetí a napsala: „Umiňuji si, že v novém roce začnu nový život. Nevím, co mě v něm potká. Odevzdávám se Ti však úplně, můj Bože, v Tebe skládám všechnu svou naději, Tobě věnuji veškeru svou důvěru, Tobě věnuji veškeru svou lásku. Cítím se slabou, můj Ježíši, ale doufám, že s Tvou pomocí začnu život nový, který mne s Tebou více sblíží.“

Bůh použil zvláštního prostředku, aby srdce této čisté dívky odloučil ode všeho pozemského a získal

je výhradně pro sebe a svou lásku. Důležitá přehra k tomu udála se již ke konci r. 1895. Gemma obdržela totiž od svého příbuzného zlaté hodinky a zlatý kříž se řetízkem. Ze zdvořilosti k dárci mínila, že si tento skvost aspoň jednou musí vzít na vycházku. Ale co se stalo! Když se vrátila a odkládala hodinky, kříž a řetízek, bylo jí, jako by viděla svého anděla Strážce, který jí pravil s přísnou tváří: „Drahocennými skvosty, jimiž se zdobí nevěsta ukřižovaného Krále, jsou jen trny a kříž.“ Pak zmizel. Jaký as dojem učinila tato významná slova na duši Gemminu? Více nepotřebovala; s nevolí odložila hodinky, řetízek a sňala i prsten, který dosud nosívala, odhodila jej a se slzami v očích slíbila: „Z lásky k Tobě, ó Ježíši, abych se jen Tobě líbila, nebudu již nikdy nositi, co slouží marnivosti, nebudu ani o podobných věcech mluvit.“ Slib svůj plnila po celý život co nejvěrněji. Od onoho dne nechěla o modě a o skvostech ani slyšeti. Při této události setkáváme se po prvé se zjevením jejího anděla Strážce; později o něm uslyšíme častěji.

Ký div, že omilostněná tato duše vážila si jen málo pozemského života a toužila po nebi? Vroucí touhu po něm spatřili jsme v jejím srdci, dokud byla ještě dítětem. Gemma sama později dosvědčila: „Od okamžiku, kdy mi matka vštípila do srdce touhu po nebi, vždycky jsem si ho žádala. Kdyby mi byl Bůh dal na vůli, pak bych se byla rozhodla s tímto životem se rozžehnatí a odletěti do nebe..

Těšilo mne, když jsem trpěla prudkou horečkou a bylo mi špatně. Naproti tomu snášela jsem velmi bolestně, když mi po nemoci přibývalo sil. Jednou po sv. přijímání jsem se dokonce Pána Ježíše otázala, proč mne ještě nechce vzít do nebe. Odpověděli mi: „Dcero, po čas tvého života poskytnu ti velmi mnoho příležitosti, aby sis získala ještě větší zásluhy; zdvojnásobím v tobě touhu po nebi, ale poneseš též život s trpělivostí.“ Gemmě bylo 18 let, když učinila toto vyznání. Nebyla nováčkem ve tvrdé škole utrpení. Od nejútlejšího mládí byla drahou Pánu Ježíši a mohla se v utrpení stále cvičiti. Ujišťovala svého duchovního vůdce: „Mohu říci, že po smrti matčině neuplynulo ani jediného dne, v němž bych nebyla něco trpěla pro Pána Ježíše.“ V utrpení vyspěla Gemma z dítěte v pannu. Bůh, chtěje vyplniti prosby své služebnice a její touhu po kříži, zvedá svou svatou ruku a těžce ji klade na její ramena.

První ranou, kterou ji ve své lásce zasáhl, byl velmi bolestný zánět kosti na noze. Zprvu to nepovažovala Gemma za nic vážného a snášela vše se vznešenou trpělivostí. Ale právě proto, že nemocné noze nevěnovala pozornosti, šířil se zánět, takže bylo nutno zavolati lékaře. Když spatřil hlubokou ránu, velmi se ulekl a prohlásil, že bude snad nutno nohu odnítí. Prozatím však chtěl vykonati jen operaci částečnou. Když odkryl nakaženou kost, chystal se ji důkladně oškrábatí. Trpitelka nechtěla býti uspána a snášela muka hrdinně.

Všichni domácí se třásli hrůzou, ona byla klidná a ani sebou nepohnula. Mimoděk uklouzl jí při operaci nějaký vzdech, ale ihned pohlédla na obraz ukřižovaného Spasitele a nabyla opět dřívějšího klidu. Prosila ho, aby jí odpustil tuto slabost. Pán Ježíš, kterého tak úpěnlivě žádala, aby jí dopřál pro něho trpěti, vyhověl jejímu přání. Uchovával však ještě jiné hořkosti ve svém kalichu, aby je dal okusiti své věrné služebnici, až se pozdraví z bolesti na noze.

Otec Gemmin byl mužem starého rázu, dobromyslný, prostý a dobročinný. Sám nedovedl nikoho oklamati a považoval též jiné lidi za poctivé a upřímné. Ale právě proto se ocitl ve velmi smutných poměrech a nebyl si toho, jak se zdá, ani vědom. Jiní ovšem dovedli těžiti z jeho dobromyslnosti. K tomu se přidružily i dlouhé nemoci, jimž podlehla jeho manželka a syn Gino. I není divu, že značné kdysi jmění se tenčilo víc a více. Když konečně nebyl s to, aby zapravil nutné výpůjčky, byla záhuba neodvratnou. Veškero jmění, jak movité tak nemovité, bylo mu zabaveno, četná jeho rodina upadla do bídy a nouze. Brzy na to onemocněl ubohý otec na krční rakovinu a zanedlouho zemřel ve věku 57 let. Jeho dívky se staly ubohými sirotami. Sotva se věřitelé dověděli o smrti pana Galganiho, dali zapečetiti lékárnu a rozebrali si něco nábytku, který ještě rodině zbyl. Ubozí sirotci byli takřka vyhnáni na ulici. Jejich osud mimoděk připomínal úděl zbožného trpitele Joba.

Takové jsou dary, jimiž zahrnuje Bůh duše sobě zvláště drahé. Šťasten, kdo je s láskou z jeho svatých rukou přijímá. Pro svého miláčka, Gemmu, připravoval ještě jiný, zvláštní dar.

Kapitola pátá.

Gemmina smrtelná nemoc a zázračné uzdravení.

Brzy po smrti otcově onemocněla i Gemma. Měla prudké bolesti v zádech a v ledvinách; i páteř se jí zakřivila. K tomu ještě přibyl zánět mozkových blan, úplná ztráta sluchu a konečně ochromení údů. S počátku tajila ubohá trpitelka své bolesti co nejvíce. Bála se něco říci, aby se nemusila podrobiti lékařské prohlídce, neboť té se nejvíce hrozila. Raději chtěla trpěti desetkrát prudší bolesti. Konečně musila uposlechnouti výslovného rozkazu svých tet. Lékař našel v bedrech značný vřed, který patrně zasáhl i ledvinu. Uleknuv se nemálo tohoto objevu, radil se se známými profesory. Ti poznali ihned, že tu jde o velmi rychlé a proto těžko vyléčitelné souchotiny. Aby nemoc zapudili, užívali všeho, čeho jejich umění poskytovalo, ale marně. Choroba se stále horšila. Gemma byla připoutána na lůžko, nemohouc sebou bez cizí pomoci hnouti.

Tak trávila dny i noci, čerpajíc útěchu v modlitbě a v odevzdanosti do vůle boží. Příbuzní se snažili ze všech sil, aby poskytli úlevy milované sestře a neteři. Ač sami trpěli nouzi, přece se ne-

SV. GABRIEL POSSENTI,

student z řádu pasionistů, se narodil r. 1838 v Assisi. Byl bohatě nadán všemi dary ducha i těla; zvláštní vzrušenost a jemnost duše dodávaly mu neobyčejného půvabu. Vroucí úcta k Rodičce Boží, láska k modlitbě a schopnost ovládati se mu byly ochranou, že nikdy nepozbyl čistoty srdce. Po delším odporu ho milost Boží přivedla do řádu pasionistů, kde žil po šest let jako líbezný květ, ukrytý lidským zrakům. Vyznamenával se zvlášť něžnou a vroucí úctou k Panně Marii Bolestné. Zemřel r. 1862 v Isole, kde je též pochován.

Podrobný životopis jeho vydaly Školské sestry O. S. F. —
Král. Vinohrady, Korunní 4.

lekali ani starostí ani obětí, aby se drahá nemocná — pokud možno — opět uzdravila. Ale konečně se přesvědčili, že pomoc lidská je marná a očekávali s plnou důvěrou pomoci jen s hůry.

Zatím se rozšířila zpráva o bolestné nemoci Gemmině po celé Luce. Mnozí z těch, kdo znali výtečné ctnosti nemocné, chtěli ji navštívit a se vzdělati její trpělivostí. Zbožná trpitelka přijímala všechny s laskavým úsměvem, děkovala jim za návštěvu a vyměnila s nimi několik povzbuzujících slov, neboť jinak ani mluvit nedovedla. Říkala, že je právě tak odhodlána odejít do nebe, jako zůstat na této bídné zemi ještě dále trpět, je-li to vůle boží. Dobří lidé, kteří pozorovali, že se Gemma nemůže již uzdravit lidským uměním, těšili ji nadějí na zvláštní pomoc nebes, které by se jí mohlo dostat na přímluvu toho neb onoho světce, kterého právě kdo měl v oblibě.

Mezi nejvěrnějšími přítelkyněmi, jež rády dlely u lůžka nemocné, byla jistá hodná dáma z města. Ta chtěla Gemmě vštípit úctu a důvěru k novému světci. Měla též za to, že nemocné rychleji uplynou dlouhé hodiny, bude-li za dne mít vhodnou četbu. Proto jí donesla život blahoslaveného nyní již svatého Gabriela Possenti*) od bolestné Matky Boží u řádu pasionistů**).

*) Svatý Gabriel (křestním jménem František); Possenti narodil se 1. března 1838 v Assisi. Vyznamenal se vroucí láskou k Panně Marii a zemřel ve věku 24 let v Isole 27. února 1862. Jeho svatost a zázraky, které Bůh

Jakmile Gemma poznala jeho život, přilnula k němu zvláštní úctou. Sama vyznává: „Ještě téhož večera jsem počala čísti životopis ctihodného Gabriela. Přečetla jsem jej několikrát, neunavovalo mne opět a opět bráti knihu do rukou a podivovati se příkladným ctnostem světcovým. Od onoho dne jsem ho velice ctíla. Večer jsem nemohla usnouti, neměla-li jsem jeho obrázek pod poduškou. Již tehdy se mi zdálo, že je mi nablízku. Neumím se dobře vyjádřiti, ale cítila jsem jeho přítomnost. Při všem, co jsem činila, tanul mi ctihodný Gabriel na mysli.

Při obsluhování Gemmy pomáhaly stále sestry od sv. Kamila, zvané barbantinky. Nepřišly, aby konaly jen povinnosti svého povolání, ale byly přilákány hlavně úctou k nemocné. Někdy přivedly s sebou některou z novicek, poněvadž se domnívaly, že zvláštní ctnosti a neobyčejná horlivost a zbožnost Gemmina na bolestném lůžku mocně na ně budou působiti. Z téhož důvodu přicházeli i jiní lidé na návštěvu; mezi nimi i bývalé její učitelky, sestry od sv. Zity, které ji neustále milovaly a ještě dnes si připomínají skvělé ctnosti, kterým se musely obdivovati v Gemmině dlouhé nemoci.

Zatím mýjely měsíce, uplynul celý rok a Gemmin život doutnal dále. Ale smutné postavení rodiny se

učinil na jeho přímluvu, způsobily, že jej papež Pius X. nazval Aloisem naší doby a prohlásil jej za blahoslaveného již 31. května 1908, za svatého prohlášen r. 1920.

***) Rád passionistů založil sv. Pavel z Kříže 1733.

ještě zhoršilo vydáním na lékařské ošetřování. Nikdo již nechtěl peněz půjčiti. Kdyby byli soucitní lidé, kteří přicházeli Gemmu navštívit, věděli o velké tísní rodiny Galgani, byli by jí zajisté pomohli. Ale Gemmini sourozenci se měli na pozoru, aby nevyšla najevo nouze, do níž upadli z dřívějšího blahobytu. Z nedostatku citu a ze studu zašli tak daleko, že se nemocné sestře mnohdy nedostávalo ani nejobyčejnějšího osvěžení.

Gemma dosáhla, po čem toužila. Mohla již vpravdě říci: „Náležím úplně Pánu Ježíši a to jen Ježíši jedinému.“ Jednou navečer uhostil se v její duši sladký mír, i očekávala s vroucí touhou rána, kdy se bude moci spojit ve sv. přijímání s Pánem Ježíšem a kdy učiní nebeské Matce krásný slib, že vstoupí do kláštera. Zabývala se těmito myšlenkami, když se snesl libý spánek na její znavená víčka. Ve snu se jí zjevil její věrný ochránce, svatý Gabriel. Oslovil ji: „Gemma, učiň slib, že se staneš osobou duchovní*), nepřidávej však k tomu ničeho více!“ Tím chtěl říci, že se nemá zavazovati pro určitý řád. Měla se lišiti od jiných řeholnic svou mystickou proměnou v Pána Ježíše. Prostá dívka nerozuměla smyslu těchto slov a tázala se, proč nemá připojiti jiného slibu. Odpovědí Gabrielovou byla pouze slova: „Sestro moje“, jež doprovázel něžným pohledem a sladkým úsměvem. Gemma vyznává: „Necňápala jsem ze všeho toho ničeho ;

*) „Religiosa“ t. j. osoba řeholní vůbec, bez bližšího určení řádu.

ale přece jsem mu políbila z vděčnosti řeholní roucho. Tu vzal dřevěný kříž (ježž pasionisté nosí na prsou), dal mi jej políbiti, pak jej položil na prostěradlo, opakoval slova: Sestro moje a zmizel.“ Ráno přijala Gemma Tělo Páně a učinila zmíněný slib. Duše její byla naplněna nebeskou slastí.

Ustavičným střídáním bolestí a slastí ubývalo nemocné očividně sil a nemoc se den ode dne horšila. Lékaři chtěli se odvážití posledního pokusu, vřed z ledvin operací odstraniti a páteř želízkem vypáliti. To se stalo 4. ledna r. 1899. Ani při této bolestné operaci nechtěla se dáti Gemma uspati, dbalať více o zachování stydlivosti než o zmírnění bolesti. Ale operace nepomohla. Dne 20. ledna utvořil se vřed i na hlavě a působil ubohé hrozné bolesti. Ihned byl zavolán lékař. Prohlásil, že případ je nesmírně vážný a tím nebezpečnější, ježto veliká slabost nemocné operace již nepřipouští. Ani on, ani jeho kolegové si nevěděli rady. Proto ponechali nemocnou jejímu osudu. Gemma později vypravovala: „Dne 2. února jsem přijala Tělo Páně jako posilu na cestu do věčnosti, vyzpovídala jsem se a očekávala jsem okamžik, kdy se odeberu k Pánu Ježíši. Lékaři domnívajíce se, že již neslyším, pravili si vespolek, že se již půlnoci nedočkám. Ať žije Ježíš!“

Nemoc se brala nerušeně dále, ztravujíc z polovice rozpadlý organismus. Nadešla však chvíle odměny za tak velikou trpělivost. Gemma neměla ještě tehdy zemřítí. Než ji Bůh vzal k sobě, chtěl

na ní ukázati plnost svých mimořádných darů. Aby však byla zbavena onoho hrozného utrpení, bylo třeba zázraku. Pán učinil i ten. Poslyšme Gemmu: „Moji příbuzní konali za mé uzdravení třídní nebo devítidenní pobožnost. Já však, potěšena tak mnohými sladkými slovy z úst Pána Ježíše, zůstala jsem úplně lhostejnou. Tu mne navštívila jedna z mých učitelek, která mne chtěla ještě jednou viděti a se mnou se rozloučiti: „V nebi na shledanou“, pravila mi; v tak beznadějném stavu jsem byla. Zároveň mne prosila, abych konala novenu ke cti bl. Markety Alacoque, ujišťujíc mne, že tato světice mi vyprosí milost, že se buď dokonale uzdravím, aneb hned po smrti vejdu do nebe. Abych dobrou sestru uspokojila, začala jsem novenu dne 23. února r. 1899. Blížila se půlnoc. Tu slyším chřestění růžence, cítím, jak mi někdo klade ruku na čelo a kterak nějaký hlas se modlí devětkrát za sebou Otčenáš, Zdravas Maria a Sláva Otci. Sama jsem sotva odpovídala, tak mne nemoc vysílila. Hlas se mne tázal: „Chceš býti uzdravena? Modli se každého večera důvěrně k nejsv. Srdci Ježíšovu. Do konce noveny budu přicházeti k tobě a budeme se k nejsv. Srdci Ježíšovu společně modliti. Byl to pasionista Gabriel Possenti, jež papež Pius X. prohlásil dne 31. května r. 1908 za blahoslaveného. Přicházel vskutku každého večera, položil mi obyčejně ruku na čelo a pak jsme se modlili společně Otče náš k nejsv. Srdci Ježíšovu, mimo to kázal mi připojiti třikrát Sláva Otci ke cti blah. Markety. Na konci noveny — bylo

to první pátek v březnu — dala jsem si zavolatí zpovědníka, aby mne vyzpovídal. Ráno jsem přijala Tělo Páně. Jak šťastné okamžiky jsem ztrávila s Pánem Ježíšem. Také on se mne často tázal: „Gemmo, chceš býti uzdravena?“ Byla jsem však tak dojata, že jsem nemohla ani odpověděti; pravila jsem tedy v srdci: Jak Ty chceš, můj Ježíši. Dobrý můj Ježíš! Sotva uplynuly dvě hodiny, byla jsem již vzhůru. Bratři a sestry i příbuzní moji plakali radostí. I já jsem byla velmi potěšena, ne tak proto, že jsem nabyla opětného zdraví, nýbrž že si mne Pán Ježíš vyvolil za dceru svoji. Onoho rána totiž, dříve než mne opustil, pravil srdci mému zcela zřetelně: „Dcero má, za milostí, kterou jsem ti dnes ráno udělil, ještě větší budou následovati. Budu vždy s tebou, budu zastupovati místo tvého otce a matkou ti bude — při tom ukázal na sochu bolestné Matky své. — Nikdy nebude chyběti má otcovská pomoc tomu, kdo se mým rukám svěří; nebudeš tedy míti v ničem nedostatku, ačkoliv jsem ti odňal veškeru útěchu a podporu světa.“ Šťastná to ztráta, šťastný zisk!

Kapitola šestá.

Gemma zamýšlí vstoupiti do kláštera. (Březen—květen 1899.)

Uzdravení Gemmino bylo právě tak dokonalé jako okamžité. Nejsvětější Srdce Ježíšovo bylo jeho původcem, sv. Marketa Alacoque prostřednicí a sv.

pasionista Gabriel Possenti nástrojem. Gemma vstala roznícena nebeskou láskou, vytríbena a očištěna jako železo z ohně vyňaté. První její myšlenkou bylo obnoviti denní sv. přijímání a činiti, čeho od ní žádal Božský Spasitel, když jí zázračně život a zdraví daroval. Vyznáváť upřímně: „Od onoho okamžiku nemohla jsem se zdržeti, abych nešla každého rána k Ježíši, t. j. k sv. přijímání.“ Touha po svátostném chlebě trvala již přes rok a nemohla býti ukojena sv. přijímáním, kterého bylo nemocné občas poskytnuto.

Služebnice Boží, toužíc již několik let po životě klášterním, domnívala se, že nyní nadešel okamžik, kdy může provést svůj úmysl. Vyjevila jej též svým sourozencům a tetám. Ti nepochybujíce o pravosti jejího povolání, nestavěli se na odpor jejímu úmyslu. Myslili však u sebe, že touha její nebude asi hned vyplněna. Gemma ovšem měla opravdu zato, že se již může do svatyně klášterní odebrati, aby tam žila pouze s Pánem Ježíšem.

Z poslední doby její těžké nemoci dlužno se zmíniti o událostech, jež mohly obrátiti mysl Gemminu ke třem různým řádům. Sestry ošetřovatelky (zvané barbantinky) radily jí, aby prosila nejblahoslavenější Pannu Marii za uzdravení a slíbila, že vstoupí pak do jejich kongregace. Blahoslavený Gabriel zjeviv se jí, nazýval ji často svou sestrou a předkládal jí odznak řádový, jež pasionisté nosí. Konečně tajemný jakýs hlas ji zval, aby se stala salesiánkou. K tomuto řádu cítila Gemma největší

náklonnost, puzena nepochybně vděčností k svaté Marketě Alacoque, na jejíž přímluvu nabyla opět zdraví.

Mezi tím se přiblížil sv. týden, po němž služebnice Boží velice toužila. Chtělať v těchto sv. dnech zvláštním způsobem projevit svou něžnou lásku k Ukřižovanému Spasiteli.

Zde jest se mi zmíniti o zvláštní pobožnosti, zvané „Ora santa — Svatá hodina“ *), která se Gemmě velmi líbila. Právě v době, když „Svatou hodinu“ konala, dostalo se jí nejpodivnějších projevů božské lásky. V její vleklé nemoci přišla jí též navštívit její bývalá učitelka, sestra Julie. Aby Gemmu v bolestech a utrpeních aspoň poněkud potěšila, mluvila s ní o zmíněné pobožnosti, která se koná ve čtvrtek večer na památku utrpení božského Spasitele v zahradě Getsemanské. Gemmě se pobožnost zamlouvala. Ač byla tělesně velmi vysílena, přece duch její planul stále živou horlivostí. Proto chtěla pobožnost smrtelné úzkosti Kristovy na hoře Olivetské i na lůžku konati. Když jí to zpovědník dovolil, počala tuto pobožnost po prvé večer na Zelený čtvrtek r. 1899. Poslyšme, co sama vypravuje: „Konala jsem „Svatou hodinu“ po prvé mimo lůžko, přislíbilať jsem to nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Cítila jsem tak velikou lítost nad svými hříchy, že jsem snášela stálé mučednictví. Uprostřed

*) L' Ora Santa byla vzata z modlitební knihy, zvané „Preghiamo“, R. M. Guerry, zakladatelky Sester svaté Zity v Luce.

tohoto nesmírného bolu zůstala mi jediná útěcha, že jsem mohla plakat, což mi bylo úlevou. Ztrávila jsem hodinu v modlitbě a pláči; pak jsem se posadila. Bolest trvala; cítila jsem, jak brzy na to se hluboce na mysli sbírám a jak náhle mé síly mizí. Jen stěží jsem povstala a zamkla dveře světničky. Kde jsem byla? Před Spasitelem ukřižovaným. Proléval krev. Rychle jsem sklopila oči, neboť pohled ten mne velice pomátl. Poznamenala jsem se sv. křížem a ihned ustoupilo rozčilení duchovnímu klidu. Lítost nad hříchy se stupňovala. Nepozvedla jsem však oči, abych se podívala na Ježíše, neměla jsem odvahy. Vrhla jsem se na tvář a setrvala v této poloze po několik hodin. Rány Ježíšovy byly vryty tak hluboko v duši mou, že z ní již nemohly býti vymazány.“

Tyto vznešené projevy přízně těšily ovšem duši Gemminu, naplňovaly ji však též zmatkem a strachem. Pokládala se jich nehodnou a přála si, aby se o tom nikdo nedověděl. Její anděl strážce musil ji často povzbuzovati, ba dokonce přísné výtky jí činiti, aby toto vidění vyjevila zpovědníku. Pohled na Spasitele krví zbroceného vyvolal v ní zvláště dvě vroucí přání: „První, abych jej milovala a z lásky k němu přinášela též oběti, něco pro Pána Ježíše trpěla, ježto jsem viděla, jak mnoho On pro mne vytrpěl.“ Co tu Gemma činí? Jde nepozorovaně ke studni, běře provaz, váže na něm několik uzlů a opásá jím své tělo. Jak měla dospěti k tomu, aby svého Boha tak milovala, jak si ho přála mi-

lovati? Tázala se zpovědníka; ale zdá se, že nebyla s jeho odpovědí spokojena, protože se hned nato obrátila bezprostředně ke svému Ježíši. Ten utišil její touhu, řka k ní při jednom zjevení: „Hled, dcero má, a pozoruj, jak se má milovati! Vidíš ten kříž, ty trny a hřeby, ty otekliny a jízvy, ty rány? To vše jest dílem lásky a to lásky nekonečné. Viz, kam až jsem zašel v lásce k tobě. Chceš mne opravdu milovati? Nejprve se nauč trpěti; utrpení naučí tě milovati.“ Při tom cítila Gemma tak velikou lítost, že toho její srdce nesneslo; padla ve mdlobách na zemi a zůstala tak delší dobu ponořena v moře bolesti a lásky.

Dříve než salesiánky z Luccy přijaly Gemmu do noviciátu, přály si, aby u nich nejprve konala několikadenní exercicie. Chtěly Gemmu jednak zkoušet, jednak si slibovaly velký duchovní užitek z dobrého příkladu, který by ostatním kandidátkám dávala.

Gemma se sice cítila v domě Páně jako v ráji, ale řehole skýtala příliš málo její horlivosti. Přála si pouze s Bohem obcovati a z lásky k svému Ježíši konati veliké kající skutky. I zdálo se jí, že obvyklý tam způsob života by jí nevyhovoval. Totéž dal jí asi i Božský Spasitel v srdci poznati. Konečně arcibiskup N. Ghilardi, který se dověděl o její útlé a slabé konstrukci, zdráhal se co nejrozhodněji potvrditi její přijetí do noviciátu. Proto se musila vrátiti domů. Bolest, kterou pro to pociťovala, byla veliká a mohla býti umírněna pouze hrdinnou její odevzdaností do nejsvětější vůle boží. — Jak vznešené a

nevyzpytatelné jsou cesty, po nichž vodí božská prozřetelnost svoje vyvolence!

Kapitola sedmá.

Gemma obdrží svaté rány (8. června 1899).

Již od počátku tohoto životopisu mohl se laskavý čtenář přesvědčiti, že hlavní myšlenkou Gemminou, jedinou vášní jejího srdce bylo státi se podobnou Ježíši. Poněvadž se Syn Boží ukazoval světu v podobě trpícího, nechtěla ani ona nic jiného znáti, než Ježíše Krista a to ukřižovaného. Ostatní, rovněž tak vznešená tajemství,⁴ která nám sv. víra o Božském Vykupiteli podává, nezdála se ani zdaleka tak na ni působiti. Podobně jako nevěsta ve „Velepísni“ volala: „Milý můj jest mi jako kytička myrhová; nechci nic jiného u něho viděti, ježto nic jiného si nechtěl vyvoliti. Ať ho pozorují jiní na Táboru, já naň budu patřiti ve spojení s bolestnou Matkou Marií na Kalvárii.“

Viděli jsme, kterak Božský Spasitel často se jí zjevoval jsa úplně krví zbrocen a jak ji svými otevřenými ranami pobádal, aby ho milovala a pro něho trpěla. V předešlé kapitole jsme dokonce poznali, jak nadpřirozeným způsobem jí milost boží připravovala na vznešené věci, s neobyčejnou blahosklonností téměř za ruku ji vedouc a vychovávajíc pro zvláštní její povolání.

Konečně jednoho dne po sv. přijímání slyší hlas Božského Spasitele, an jí praví: „Odvalu, Gemmo,

očekávám tě na Kalvárii, na hoře, k níž se ubíráš.“ Přípravou k tomuto setkání na Kalvárii byla mnohá protivenství, hrozná bolest, delší exercicie v klášteře a konečně ona hluboká lítost nad hříchy, o níž byla řeč — slovem všechny mimořádné projevy milosti, jichž se jí dostalo od zázračného uzdravení. A nyní vzhůru, šťastná dívko, vstaň, Pán Ježíš sám tě zve! Milost dokonala své dílo. Blíží se hodina, kdy zcela poznáš své povolání. Vstaň a proměň se ve svého ukřižovaného ženicha.

Nadešel den 8. června, předvečer svátku Božského Srdce Páně. Po sv. přijímání upozornil Božský Spasitel svou služebnici, že jí večer udělí milost zcela mimořádnou. Gemma to ihned sdělila svému zpovědníku. Vyprosila si od něho znovu sv. rozhřešení a odebrala se pak domů, oplývajíc v srdci neobyčejnou radostí a pokojem. „Byl večer před svátkem nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Pojednou a rychleji než jindy jsem cítila vroucí lítost nad svými hříchy. Byla tak prudká, jako dosud nikdy, mohu říci, že byla téměř smrtelná. Nato jsem cítila, jak se ve mně všechny síly duševní shromažďují. Rozum nepoznával ničeho, nežli hříchy moje a urážky boží. Paměť mi připomínala všechna utrpení a představovala všechny bolesti, které Pán Ježíš vytrpěl, aby mne zachránil. Vůle mi velela oškliviti si všechny hříchy a učiniti slib, že chci vše snášeti, abych za ně dostiučinila. Mou duší provívalo množství myšlenek. Byly to myšlenky bolu, lásky, bázně, naděje a útěchy.“

Za vnitřní sebraností následovalo velmi rychle vytržení mysli. „Byla jsem před svou nebeskou Matkou, po její pravici stál můj sv. Anděl strážce. Velel mi, abych vzbudila lítost nad hříchy. Když jsem tak učinila, oslovila mne nebeská Matka takto : „Dcero, ve jménu Ježíšově buďtež tobě odpuštěny všechny tvé hříchy.“ Pak připojila : „Syn můj Ježíš miluje tě velice a chce ti prokázati zvláštní milost. Ukážeš se jí hodnou?“ Ve své ubohosti nevěděla jsem, co bych odpověděla. Tu pravila Maria dále : „Budu ti matkou; chceš se osvědčiti pravou dcerou?“ Na to rozestřela plášť a přikryla mne jím. V témže okamžiku zjevil se Ježíš, maje všechny rány otevřeny, ale netekla z nich krev, nýbrž šlehaly z nich ohnivé plameny, jež v jediném okamžiku zasáhly mé ruce, nohy a srdce moje. Cítila jsem blízkost smrti a byla bych padla na zemi. Ale Máti Maria mne držela a přikrývala svým pláštěm. Několik hodin jsem takto setrvala. Na to mě Máti Boží políbila na čelo a vše zmizelo. Když jsem se vzpamatovala, klečela jsem na zemi; cítila jsem však ještě prudkou bolest na rukou, na nohou a u srdce. Zdvihla jsem se, chtějíc se odebrati na odpočinek a tu jsem zpozorovala, jak z oněch částí těla krev mi teče. Ukryla jsem ona místa, jak jsem nejlépe uměla a ulehla jsem.“

Šťastná Gemmo, nyní můžeš zvolati se sv. Františkem z Assisi, se sv. Kateřinou Sienskou, se sv. Veronikou Giuliani : „Nikdo nečiň mi těžkostí více; nosímť jízvy Pána Ježíše na těle mém.“

Když sv. František z Assisi obdržel rány Ukřižovaného, cítil se jednak láskou k Pánu Bohu úplně proměněn, jednak byl v trapných rozpacích při myšlence, že nebude moci tajuplných znamení před očima nepovolaných ukryti. Mnohem hůře se vedlo Gemmě. Nežila na odlehlém místě, nýbrž uprostřed světa, byla stále obklopena zvědavými lidmi. K tomu měla dvakrát denně navštívit chrám Páně, ráno, aby byla přítomna mši sv. a přistoupila ke stolu Páně, večer, aby se poklonila Nejsvětější Svátosti. Obírajíc se traplivými myšlenkami probděla celou noc. Časně ráno se pokoušela vstáti; jakmile však stoupla na zemi, pozorovala, že stěží může kráčet. Nicméně se ustrojila, oblékla rukavice a vlekla se do kostela, aby přijala Tělo Páně. Vrátivši se byla na rozpacích, co činiti dále. Nejen že nemohla zázraku skryti, nýbrž byla i velmi poděšena, neboť nemohla pochopiti, co by podivné ty úkazy znamenaly. Ve své dětině prostotě myslila s počátku, že takového vyznamenání se dostává každému, kdo se slibem s Kristem zasnoubil. Proto se tázala nesměle a ostýchavě některých lidí, zdali nepozorovali u sebe ran a jízev té a té podoby. Nedostalo se jí však vysvětlení. Jedni vůbec nevěděli, co by podivná otázka Gemmina znamenala, druzí se smáli její prostotě. A rány Gemminy stále krvácely, i rukavicemi prosakovala krev. Dívka nevědouc si již rady, odhodlala se vyjevit tetě, co se stalo. Přistoupila tedy k ní ukrywajíc ruce pod límcem a pravila: „Teto, hled, co mi Pán Ježíš učinil!“ Zbožná

dáma byla při těch slovech a při pohledu na ruce její všechna poděšena. Nebyla s to pochopit neobyčejného toho zjevu.

Čtenáři bezpochyby očekávají, že tu vysvětlím, jaké byly rány Gemminy a jak se dále jevily. Zajisté, kdyby šlo o zjev, který by byl v dějinách světců jediným, způsobilo by mi nemálo obtíží podat vhodné vysvětlení. Ale stigmatisace není nic nového. Stává se však poměrně zřídka. Počínajíc svatým Františkem z Assisi, jenž žil v 13. století, až po Aloisii Lateau z Tournai v Belgii, jež žila v 19. století, obdrželo sv. rány jen velmi málo osob.

Příběh udál se, jak výše uvedeno. Poněvadž jeho svědkyní byla sama Gemma, není třeba k její zprávě ničeho připojovati. Od onoho dne opakoval se zjev každého týdne téhož dne a téže hodiny, totiž ve čtvrtek večer kolem 8. hodiny a trval až do 3 hodin v pátek. Nepředcházela mu ani nejmenší příprava, žádný pocit bolesti neb tlaku na oněch částech těla nevěstil blížící se stigmatisace, vyjma to, že jejím extasím předcházela velká sebranost mysli. Jakmile ta nastoupila, bylo viděti, jak náhle povstává na povrchu obou rukou a uprostřed dlaní narůžovělá skvrna. Pod pokožkou bylo pozorovati, jak se ponenáhlu v mase tvoří trhlinka, na povrchu ruky podlouhlá a na dlani nepravidelně kulatá. Brzy na to se kůže sama protrhla a bylo viděti na nevinných oněch rukou rány čerstvé a otevřené. Byly 20 mm dlouhé; na dlani 10 mm a na povrchu ruky 2 mm široké.

Někdy bylo trhlinu na dlani velmi snadno zpozorovati, jindy opět bylo těžko pouhým okem ji postřehnouti. Zdá se, že rány procházely celou rukou. Pravím, „zdá se“, neboť otvory byly plny krve, zčásti tekuté, zčásti sražené. Přestalo-li krvácení, trhliny se ihned zavřely. Proto nebylo snadno je prozkoumati bez nějakého nástroje. Nebylo ho však nikdy použito, buď z posvátné bázně a úcty, již Gemma v onom tajuplném stavu vzbuzovala, nebo že prudká bolest ji nutila ruce křečovitě sevřítí, též pro kruhovou naběhlinu, kterou byla rána na dlani pokryta. Na první pohled se zdálo, že je vytvořena ze sražené krve, zatím však zkoumání ukázalo, že je masitá, ale tvrdá, podobná hlavičce hřebu, že není zarostlá a že je veliká asi jako haléř. Na nohou byly trhliny širší a boulemi ohraničené. Jejich objem byl v opačném poměru ran na rukou; jízva byla totiž větší na nártu, menší na chodidle. Rána pak na nártu pravé nohy byla právě tak veliká jako na chodidle levé nohy, jak tomu bylo i u Božského Spasitele, předpokládáme-li, že obě jeho nohy byly jediným hřebem na kříž přibity, levá přes pravou.

Rána v boku se podobala půlměsíci vodorovně položenému, obrácenému oběma konci vzhůru. Délka v přímé čáře byla 6 cm., šířka uprostřed 3 mm.

Veliké množství krve prýštilo z této rány; bylo to pozorovati na spodních šatech, které jí byly úplně prosáklé. Skromná dívka se všemožně vynasnažovala, aby tuto krev skryla, kladouc několikrát slo-

žené roušky na ránu v boku. Byly však brzy úplně vlhké. Upotřebené pečlivě skrývala, aby je, když osamotněla, potají vyprala.

Proto nebylo možno nikdy zjistiti, jak často se podivuhodný zjev mimo obvyklý čas ze čtvrtka na pátek opakoval. Též nebylo lze poznati, kolik krve Gemma pokaždé při tom ztratila. Může se pouze říci, že mnoho. To dosvědčují všichni, kdož viděli událost vlastníma očima. Očitý svědek přísahal, že z rány v boku tolik krve vytékalo, že když ji nikdo nezachycoval, stékala až na zemi. Totéž platí i o ranách na ruku a na nohou. Krev z nich tekoucí byla živá, krásné barvy a úplně podobná krvi, která vytéká z čerstvě otevřené rány. Tytéž vlastnosti podržela, i když uschla na kůži, na rouchu, i na zemi.

Podivuhodné bylo též, jak se rány ztrácely. Když skončila v pátek extase, přestala téci krev z boku, z rukou a nohou. Živé maso zaschlo, vlákna porušeného pletiva se ponenáhlu spojila a zhoustla. V sobotu anebo nanejvýše v neděli nezůstalo ani na okraji ani uprostřed stopy po ráně. Kůže na oněch místech narostla zcela přirozeně a podobala se ostatní kůži neporaněné. Bylo jen viděti bělavou skvrnu, jež svědčila, že den před tím na oněch místech byly rány. Po dvou letech přestala u Gemmy podivuhodná stigmatisace úplně. Po smrti bylo ještě dobře viděti stopy jizev na mrtvole, zvláště na nohou, ač právě ty při vytržení bylo jen málokdy pozorovati. Pokud duchovní vůdcové jí toho nezapověděli,

vracely se rány každý čtvrtek a pátek. Neukazovaly se však ve dny, jinak rovněž důležité, i když se extase mimořádným způsobem dostavily. Jen jednou se ukázaly i jindy. O tom však na jiném místě.

Kapitola osmá.

Gemma vyjevuje dar sv. ran. Protivenství a útěchy (červen až září 1899).

Po tajuplné události stigmatisace tkvěl v srdci pokorné dívky ostrý trn. Měla svému zpovědníku vše dopodrobna vyjeviti ona, jež v řeči o sobě a svých záležitostech byla vždy nejvýše zdrželivou. Tehdy však cítila takový odpor, ba vlastně stud, že by se byla raději do země propadla, jen aby mohla toto tajemství pohřbíti ve vlastním srdci. Vždyť to byly zjevy tak neobyčejné. Co si pomyslí zpovědník, mínila u sebe, až se o tom doví? Ví přece, jak jsem nehodna takových nebeských projevů přízně.

Celý červen prožila, nevědouc si rady. Nemohla se ještě stále odhodlati, aby vykonala svou povinnost. Ale milosrdný Bůh jí sám pomohl z nesnází. Ke konci měsíce přišli do Luccy dva pasionisté, aby konali v kathedrále sv. Martina misie. Sotva je Gemma spatřila, cítila k nim zvláštní přichylnost. Pán Ježíš se jí tázal: „Líbilo by se ti nositi podobné řeholní roucho?“ Gemma zvolala: „Můj Bože .“ Kristus Pán připojil, aniž jí dal jasně poznati, čeho se vlastně dotýká: „Budeš dcerou

mého utrpení a to dcerou výtečnou. Jeden z kněží tohoto řádu bude tvým duchovním vůdcem, jdi a vyjev vše!“ Gemma pojala vše doslovně a domnívala se, že se stane pasionistkou. Radovala se z toho nesmírně. Byla též velmi potěšena, když pozorovala, že z jejího srdce mizel prudký odpor, jež proti vyjevení sv. ran pociťovala. Uposlechla ihned hlasu božího a vyhledala spěšně jednoho z misionářů. Klečíc u jeho nohou vypravovala mu vše s podivuhodnou prostotou. Na konec mu pověděla i o sv. ranách a vyznala, jak jí je těžko vyjeviti vše zpovědníkovi. Vyznání Gemmino a ještě více její dětinná upřímnost naplnily misionáře úžasem. Dodával jí myslí a pobádal ji k pokoře a vděčnosti za tato božská dobrodiní. Zavázal ji však též formálním rozkazem, aby vše sdělila svému zpovědníkovi.

Pasionista jí též dovolil, aby složila ze soukromé zbožnosti slib chudoby, čistoty a poslušnosti a v krátkých lhůtách je obnovovala. Nebyl však tak povolný, když šlo o kající cvičení, jež chtěla Gemma konati. Odňal jí bez okolků kající nástroje, jež si sama k trýznění těla zhotovila, ježto dobře věděl, že by jí toho zpovědník nikdy nedovolil.

Nato se Gemma odebrala k svému zpovědníku, Msgru Volpimu a odkryla mu i nejtajnější záhyby své duše. Prelát schválil jednání mimořádného zpovědníka. Avšak co se týče ran, chtěl si vše dříve rozmysliti, nežli rozhodne.

Byl si totiž vědom velké odpovědnosti, kterou

měl jednak jako zpovědník, jednak jako biskup. Báł se, že by se mohly u jeho zpovědníka dítká díti tytéž nepřístojnosti, jež se dály u jiných osob. S druhé strany zase znal Gemmu velmi dobře. Věděl o nevinnosti a kráse její duše. Věděl, jak vroucně Boha miluje a jak je od Boha milována, jak ctnostný byl vždy její život. I nemohl připustiti, že by osoba s těmito vlastnostmi byla podvodnicí, osobou hysterickou nebo posedlou. Přece však rozkázal ctnostné dívce modliti se, aby se ona neobyčejná znamení na jejím těle již neobjevovala. Gemma si to vyprosila od Pána Ježíše na krátkou dobu. Později však opakovaly se rány jako dříve.

Onen misionář z řádu pasionistů, jemuž se Gemma se vším svěřila, chtěl si jako očitý svědek zjednatí o věci správný úsudek.

Dne 29. srpna r. 1899 zavítal do Luccy provinciál pasionistů, P. Petr Pavel Moreschini, pozdější arcibiskup camerinský.

I on již slyšel o Gemmě podivuhodné věci. Domníval se však, že běží o pouhý podvod, s nímž se občas právě u žen setkáváme. Chtěl míti jistotu. Šel tedy k rodině Gianniniové, jež přijala Gemmu za vlastní, jak ještě vysvětlíme. Tam spatřil dívku ve stavu, v němž se zdálo, že je proměněna v anděla, ač snášela prudké bolesti. Z rukou Gemmy, pohroužené ve vytržení, viděl řinouti se množství čerstvé krve. Ruce byly proklány velmi širokou ranou v živém mase. Dojemné divadlo trvalo asi pět minut.

Když extase skončila, přestala krev téci a rány se zavřely. Kůže, ještě před chvilkou protržená, nabyla náhle opět přirozené podoby. Dojat zvolal řeholník: „*Digitus Dei est hic*“ — Prst boží jest zde.

Výpovědi tak spolehlivých očitých svědků způsobily, že Msgr. Volpi si své choulostivé postavení ještě více uvědomil. Pokládal za svou přední povinnost počínati si velmi opatrně a zdrželivě. Nejprve chtěl, aby výtečný, vpravdě věřící a velmi učený lékař, který požíval jeho důvěry, mu řekl o Gemminých stigmatách svůj úsudek. Služebníci boží nebylo o tom nic sděleno. Ale Bůh sám ji chtěl připraviti na to, co se s ní zamýšlí. Gemma psala též svému zpovědníku: „Ježíš mi včera nařídil, abych Vám toto sdělila: Musíš říci svému zpovědníku, že mu dám každé znamení, kterého si ode mne přeje, přijde-li sám. Buďte ujištěn, není to nemoc, jak se někdo domníval.“ Přes to Msgr. Volpi setrval na svém rozhodnutí a vzkázal paní Cecilii Gianniniové, že přijde příští pátek s lékařem.

V pátek 8. září r. 1899, na svátek Narození Panny Marie odebrala se Gemma kolem 10. hodiny ráno do svého pokojíka a upadla do extase. Když vytržení mysli minulo, napsala v 11 hodin několik řádek Msgr. Volpimu, chce-li přijíti, ať přijde sám a nikoho s sebou nebéře, ježto Pán Ježíš není s tím srozuměn a nedopřál by mu ničeho viděti. Nechť však činí, co uzná za dobré, ona že je se vším spokojena. Když se o jedné hodině opět odebrala do svého pokoje, upadla znovu v extasi. Paní Ce-

cilie Giannini, která vstoupila krátce nato do pokoje, spatřila na jejích rukou rány, z nichž se řinula krev. Také pan Matouš Giannini a jeho choť Justina byli svědky oné události. Ve 2 hodiny přišel zpovědník s lékařem. Ten vzal šátek, namočil jej ve vodě a umyl jím ruce. Ihned zmizela krev a objevila se kůže bez ran, trhlin a jízev, jako by vůbec nikdy nebyla poraněna. Tak chtěl Bůh, jehož cesty jsou podivuhodné, aby zkouška lidské vědy zůstala bez výsledku. Nedopustil, aby nejvznešenější nadpřirozené věci, jež ráčil konati pro oživení víry v srdcích lidských, kontrolovala věda lidská. Gemma vypravuje ve svém životopise s dětinnou prostotou: „On (totiž zpovědník) jednal dle své hlavy; ale vše se konečně stalo tak, jak chtěl Ježíš.“ Ještě téhož večera psala prelátovi: „Kdybyste byl býval sám, byl by vás jistě Ježíš přesvědčil. Včera večer mne upozornil, že dnes přijdete.“

Po celou dobu návštěvy byla Gemma stále v extasi a nevěděla ničeho. Když vytržení pominulo, pozorovala ihned jakousi změnu v počínání domácích. Zdálo se, že jsou rozmrzelí, sklíčení a zahanbeni. Paní Giannini se chtěla trochu rozptýlit a též Gemmu poněkud rozveselit. Proto ji vyzvala na procházku. Na cestě pravila Gemma: „Zaveďte mne na chvíli k Ježíši. Potřebuji ho.“ Teta hned souhlasila a vedla ji k dosti vzdálenému kostelu sv. Šimona. Tam prodlely asi hodinu v modlitbě před Nejsvětější Svátostí. Když vyšly, pravila Gemma své průvodkyni: „Měla bych vám něco říci, ale stydím se velice.“

Povzbuzena, aby mluvila, ukázala ruce, na nichž byly rány krví zalité. Moudrá průvodkyně pomyslela ihned, že pošle Gemmu k Msgru Volpimu. I dala ji tam zavésti spolehlivou osobou. Zpovědník viděl nyní nejen krev, nýbrž i malé rány, z nichž vyvěrala. Nejevil však nejmenšího podivení. Nechtěl Gemmu vystaviti nebezpečí pýchy. Spokojil se tím, že si její ruce na okamžik zevrubně prohlédl a pak ji velmi rychle propustil.

Tak zeslabil Bůh ve své slitovnosti pokoření, jež jeho služebníci potkalo a vzpružení mysl zpovědníkovu i ostatních, kteří byli svědky bezvysledné návštěvy lékařovy.

Od onoho dne však, kdy lékař Gemmu navštívil, počal pro ni, jak sama praví, „nový život“, t. j. život dlouhého a ustavičného mučednictví. Členové rodiny Gianniniovy byli velmi zmateni a jejímu zpovědníku nevedlo se lépe ani potom, když rány na rukou a z nich prýšticí krev spatřil vlastníma očima. Uznal opět za nejlepší zakázati jí každý vnější projev mimořádných zjevení. Gemma jsouc od Pána Ježíše o pochybnostech a nejistotě svého duchovního vůdce zevrubně zpravena, byla zarmoucena, ač se v srdci radovala z toho, co zvala nejkrásnějším pokořením, jež na ni milý Pán Ježíš seslal. Přece však ji rmoutilo jednání toho, jež od dětství milovala a ctíla jako svého duchovního otce. Ale dobrotivý Spasitel pospíšil ji potěšiti a vzpřímiti v duševní její skleslosti: „Dcero má,“ pravil, „ve svých pochybnostech, trampotách a protivenstvích

myslíš na všechny, jenom ne na mne; u všech hledáš pomoci a útěchy, jenom ne u mne.“ Tato slova, jimž Gemma dobře rozuměla, postačila, aby jejímu zarmoucenému srdci opět vrátila klid a pohula ji, aby se úplně odevzdala Bohu svému.

Jak mnohému nás učí způsobem, jakým si v tak těžkém postavení počínala. Jestliť a zůstane pravdou, co Pán Ježíš k ní pravil: „Utrpením se učí člověk milovati.“

Bůh zařídil vše tak, že brzy po oné lékařské prohlídce zavítali do Luccy opět pasionisté Kajetán a Petr Pavel. Oba se mohli opět přesvědčiti nejen o stigmatěch, nýbrž i o všech ostatních podivuhodných věcech, jež Bůh na své služebnici působil. Co na vlastní oči viděli, došvědčili ústně i písemně. P. provinciál Moreschini popisuje v obširné zprávě úchvatné scény, jichž byl očitým svědkem, dobrý dojem, který naň Gemma činila, ctnosti, jimž se u ní musil podívat. Na konec dí: „Rozmlouval jsem často s Gemmou. Též jsem vyslechl její generální sv. zповěď. Při tom jsem se mohl přesvědčiti, že nejen křestní nevinnost vždy zachovala, nýbrž že byla prosta i každé dokonale uvážené chyby. Její pokora byla velmi hluboká, její poslušnost jediná svého druhu, ba mohu říci, přímo obdivuhodná, její mrtvení ustavičné a velmi přísné.

Jedla tak málo, že se člověk musil diviti, jak si tím může život zachovati. Kdyby nebyla poslušností nucena, byla by se i toho mála zřekla. Jí postačil, jak sama ujišťuje, chléb andělský, který byl

jejím denním pokrmem. Láska k utrpení zdála se býti její charakteristickou známkou. Z jejích úst neslyšel nikdo slova nářku ani v jejích vleklých nemocech, jež přetrpěla, ani při mrtveních a pokoreních, jimž byla podrobena, ani konečně při krutých útocích, jež musila velmi často snášeti od ďábla. Siálá vzpomínka na Ježíše Ukřižovaného ji pobádala, aby stále trpěla. Nechtěla jiného, než trpěti a co trpěla, zdálo se jí ještě stále příliš nepatrným. Proto pevně věřím, že mimořádné zjevy, jimž se u ní podivujeme, pocházejí od Boha, jež tak vroucně miluje, jemuž tak věrně slouží.“

Kdo by chtěl popírati závažnost a význam výpovědi očitého svědka vlastností Moreschiniových? Tento prelát je znám po celé Itálii a vážen pro svou učenost, horlivost, moudrost při vedení duší, jakož i pro apoštolskou činnost. Tyto řídké vlastnosti pohnuly papeže Pia X., že P. Moreschiniho, ač byl generálním představeným pasionistů, učinil papežským visitátorem dvanácte diecesí a povýšil jej na metropolitní stolec camerinský.

Kapitola devátá.

Gemma v rodině Gianniniově.

Její tehdejší způsob života. (1899—1903.)

K nejváženějším rodinám v Lucce náleží rodina šlechtice Matouše Gianniniho.

Cecilie Gianniniová, jeho sestra, o níž jsme se již zmínili, že přijala Gemmu za svou, jest dáma,

kteřá se úplně věnuje konání dobrých skutků. Znalá sice Gemmu, ale blíže se s ní nestýkala. Jednoho dne se pasionista Kajetán od Dítka Ježíše, který měl ve sv. Martinu misijní kázání, na zpáteční cestě zastavil u rodiny šlechtice Gianniniho a uvedl rozmluvu na Gemmu. Sám si ji přál opět spatřiti; proto prosil tetu Cecilii, aby Gemmu navštívila. Dáma ráda použila této příležitosti, aby lépe poznala dívku a vešla s ní v bližší styk. I přivedla si ji do domu. Poznala brzy, že v ní našla pravý poklad, který se rozhodla věrně opatrovat. Gemma se zase divila jejímu laskavému chování, jakož i ryzí a pravé ctnosti, již pozorovala u té, která, jak v srdci tušila, ji měla brzy přijmouti za svou. Gemma se z toho nesmírně radovala. Zdálo se jí, že nyní je v pravém prostředí. Vážila si toho tím více, čím se jí pobyt ve vlastní rodině stával obtížnějším. Bylať tam nucena zaměstnávat se věcmi, které se buď málo neb nic neshodovaly se směrem jejího ducha, mimo to se musila stýkati s rozličnými lidmi, což ji velice obtěžovalo.

Největším utrpením služebnice boží bylo, že její bratři, sestry a tety nebyli s to, aby pochopili podivuhodné věci, jež na ní Bůh působil. K tomu přistupovala veliká, den ode dne vzrůstající zvědavost jistých příbuzných. Všude byli za ní a byla-li ve svém pokojíku, dívali se skulinami ve dveřích očekávající, že uvidí něco nového. Když zpozorovali, že Gemma upadla u vytržení, činili o tom

různé poznámky a zvali své známé, aby se na ni šli podívat. Ubohá dívka si na to stěžovala zpo-
vědníkovi, ba dokonce i Pánu Ježíši; přikázal jí, aby před očima nepovolaných vše tajila. Snadno si tedy domyslíti, jak se za těchto okolností zara-
dovala, když se jí naskytla tak vhodná příležitost zaměnit dosavadní obydlí za dům, kde se mohla volně a bez překážky věnovati jedině Bohu.

Tu měla Cecilie Gianniniová příležitost obdivo-
vati se dojemné dobrotě, milováníhodné dětinné prostotě a mimořádné skromnosti Gemmině. Tyto vlastnosti vzbuzovaly v ní vždy větší a větší náklon-
nost k Gemmě. S počátku byla i ona poněkud pomatena a poděšena neobyčejnými zjeveními, která se u její svěřenky velmi často dostavovala. Aby nabyla jasnosti, pozorovala Gemmu klidně a vy-
trvale a nedala si ujíti ani nejnepatrnější věci. Gemma se ve své vzorné zdržlivosti a skromnosti zase snažila, aby co nejvíce ukrývala svá tajemství. Její oprávněná, nesmírně útlocitná obezřelost byla však bez výsledku, neboť Bůh chtěl, aby dary jeho milosti byly poznány. I musila konečně poznati, že její tajemství nejsou úplně tajemstvími.

Přijetí Gemmy do rodiny Gianniniovy je vskutku podivuhodným dílem boží prozřetelnosti. Jsou sice známy zbožné vdovy neb osamělé paní, které z kře-
sťanské lásky přijaly za vlastní opuštěné sirotky. Ale do domu nepřiliš prostraného, do rodiny, která mimo rodiče čítala i 11 dítek vesměs nedospělých, do takového domu přijmouti dívku, jejíž matka ze-

mřela na souchotiny, muselo se přece zdát odvážným, ne-li nemožným.

Ale Bůh tomu chtěl. Jemu nemohou překážeti ani ohledy ani chyťrost. Vzorní manželé pravili: „Gemma nám budiž vítána. Bude dvanáctým dítkem, jež nám Bůh daroval. Každý musí tuto novou naši dceru ctíti, čeled' si jí musí vážiti, ničeho se jí nesmí nedostávatí.

Gemma, které bylo tehdy něco přes dvacet let, budila brzy všeobecný obdiv. Byla pokorná, učelivá, poslušná, prostá rozmarů a lehkomyšlného chování, při tom dětinně zbožná a dobromyslná. Po dobu svého téměř čtyřletého pobytu v rodině Gianniniově nezavdala ani nejmenšího podnětu k nespokojenosti, mrzutosti neb rozepři mezi ostatními dětmi neb služebnými. Paní domu, Justina, ujišťuje: „Mohu přísahati, že za ta tři léta a osm měsíců, jež u nás Gemma ztrávila, nikdy jsem neviděla, že by pro ni v naší rodině povstala sebemenší nepříjemnost, žádné chyby jsem u ní nezpозorovala; zdůrazňuji výslovně: žádné nepříjemnosti, žádné chyby.“ Totéž dosvědčují i ostatní členové rodiny.

Pozorujme Gemmin způsob života! — Něco prádla, dvoje šaty a klobouk — to byla výbava, kterou si s sebou přinesla, více nechtěla vůbec nikdy míti, jí dostačil Pán Ježíš. S ním se zaměstnávala za dne nejvíce a nejraději. Zpozorovala-li ráno, že teta Cecilie, jak podle ostatních druhou matku svou nazývala, již vstala z lůžka, zvedla se též ihned, ježto vůbec velmi málo spala, a byla

v několika minutách připravena na cestu do kostela. To se vždy dalo za přísné sebranosti a svatého mlčení. První okamžiky dne měly být jen Pánu Ježíši věnovány. Podle úmluvy s tetou Cecilii chodila do kostela proto tak časně, poněvadž tehdy ještě nebylo potřebí její pomoci při domácích zaměstnáních.

Teta Cecilie a Gemma chodily obyčejně do některého blízkého chrámu Páně, zvláště však do kostela S. Maria della Rosa, jenž stál naproti jejich domu. Tam bývaly přítomny dvěma mším sv. Při první se připravovaly na svaté přijímání, při druhé Spasiteli svátostnému děkovaly. Hodina pobytu v kostele byla jistě velmi málo pro zbožnou dívku. Kdyby se mohla řídit touhou svého srdce, zůstala by tam mnohem déle. Jakmile však ustanovená lhůta uplynula, ubírala se s tetou tiše domů, byť byla i v extasi, což se stávalo častěji. Doma ihned pomáhala starším dcerám a služkám oblékat malé děti a modlila se s nimi ranní modlitbu. Aby ani chvílky neztratila, brala do ruky nějakou ruční práci, s níž se mohla i při chůzi zaměstnávat.

V ústavě se naučila vyšívati a vyznala se vůbec velmi dobře v nejjemnějších ženských ručních pracích. Přece však se jimi nechtěla zaměstnávat, poněvadž se jí to zdálo marností a ztrátou času. Naproti tomu ráda spravovala oděv a pletla punčochy. Tyto práce na pohled nepatrné a trpělivosti vyžadující, byly však rodině Giannini, dítkami hojně obdařené, velmi vhod. Ačkoli se Gemmě dostalo jemného vychování a v dětství byla sama jinými

obsluhována, nešťítla se ani nejnižších domácích zaměstnání. Nosila vodu ze studně, pomáhala služkám obstarávat pokoje, připravovat pokrmy i mýti nádobí.

Onemocněl-li někdo v domě, bývala jeho stálou a někdy jedinou ošetřovatelkou. Jednou roznemohla se jedna ze služek ošklivými vředy. Gemma se jí ihned ujala, ač byla pokládána za dceru rodiny a posluhovala jí, jako by byla poslední služkou. Uklízela jí pokoj a upravovala lůžko a klečíc myla a obvazovala nemocné bolavá místa. Ale za to sklidila málo vděku. Velmi popudlivá a zlostná služka odměňovala se své ošetřovatelce jen hanami a hrubostmi. Konečně prohlásila, že se jí Gemma hnusí a že jí již nechce u svého lůžka ani viděti. Gemma jí však neopustila, nýbrž svoji horlivost zdvojnásobila a hleděla až úzkostlivě, aby nemocnou upokojila.

Kdyby byli nechali Gemmu pracovat, byla by se neúnavně věnovala nejnižším domácím pracím po celý den. To však nebylo úmyslem tety Cecilie. Proto zbylo-li po práci, kterou dcery obyčejně vykonávaly, něco volného času, brávala Gemmu do pracovny neb na dvůr na zdravý vzduch a dala jí tu něco plésti neb šíti. Tu rozmlouvaly o Pánu Ježíši a o duchovních věcech, zvláště o svatém přijímání, k němuž denně přistupovaly, o tajemství neb svátku, který se právě slavil a o touze po nebi. Při tom se teta Cecilie dovedla zcela nenápadně otázat na vnitřní osvícení, jehož se snad

Gemmě u stolu Páně dostalo, na předsevzetí, jež tu učinila, i na to, co se jí v extasi přihodilo a p. Počínala si při tom přesně dle návodu, jež jsem jí dal. Gemma pak odpovídala s milou prostotou, jež byla hlavním rysem její povahy. Tímto způsobem dopřál nám Pán poznati mnohou mimořádnou a vzdělávací událost z duchovního života své služebnice.

Gemma přicházela v poledne a večer ke společnému stolu; jedla málo a pak se hned uchýlovala do svého pokoje, zatím co ostatní v rozhovoru pokračovali.

Radovala se velmi, že se jí v této opravdu křesťanské rodině skýtala příležitost dávat chudým almužnu. Zaslechla-li domovní zvonek, myslila po každé, že venku stojí chudí. Jestliže se ihned neotevřelo, prosila sama, aby tak směla učiniti. Potom spěchala ke dveřím a zastihla tam obyčejně žebráky. Soucitná duše je uvedla na chodbu, kdež usedli. Pak spěchala rychle do své „špižírny“, kde uschovala zbytky jídel pro chudé a přinášela z nich to nejlepší. Zatím co žebráci požívali dary s takovou láskou jim poskytnuté, usedla Gemma k nim a obezřele v nich vzbuzovala spasitelné myšlenky víry, zbožnosti, odevzdanosti do vůle boží a propouštěla je na těle i na duši posilněné a s osudem svým smířené.

Vzpomeňme též Gemmina vděčného smýšlení k jejím dobrodincům! Její bytost otevřená a upřímná neznala bezvýznamných formalit a poklon, proto

nedovedla též slovy svou vděčnost vyjádřiti. Co však cítila v srdci, bylo snadno vyčísti z jejího obličejce.

Ustavičná modlitba Gemmina velice dojímala Srdce boží a pohnula je k bohaté odměně. Jednou onemocněla paní domu, Justina Gianniniová a trpěla tak hroznou vnitřní bolestí, že se lékaři obávali nejhoršího. Gemma jata útrpností prosila Boha, aby bolesti, jež trápily paní Justinu, seslal jí. Bůh vyslyšel velkomyslnou prosbu. Dáma ihned ozdravěla; avšak Gemma stonala několik měsíců a hroznou bolestí přivedly ji téměř na pokraj hrobu.

Hle, jak umí Bůh již zde na světě odpláceti dobrodiní, jež kdo z lásky k němu služebníkům jeho prokazuje.

Kapitola desátá.

Seznámení Gemmino s novým duchovním vůdcem. Její dětinná prostota (1900—1903.)

K uskutečnění svých nejvznešenějších úmyslů a záměrů volí Bůh často bytosti ubohé a slabé, aby čest, pocházející z dobra, které vykonaly, pouze jemu byla připisována. Tak tomu bylo i s duchovním vůdcem, jež chtěl dáti své služebnici. Gemma ho nikdy neviděla, ani o něm neslyšela. A přece věděla, jak je stár, znala jeho povahu, ba dokonce věděla, jak vypadá. Žil v Římě. Jsouc poučena vyšším osvícením, že je to ten, jenž má převzít její duchovní vedení, pojala k němu neobmezenou dů-

DŮM RODINY GIANNINI.

Bílým křížkem na levé straně jest označen pokoj, kde bydlela Gemma, dokud byla zdráva, v domě napravo, křížkem označeném, zemřela.

KOSTEL PANNY MARIE DELLA ROSA,
kde Gemma denně přijímala.

věru a napsala mu 21. ledna roku 1900 dopis. V něm připomíná nejprve, jak ji Božský Spasitel ve vidění nového duchovního vůdce ukázal; pak mu podrobně vysvětluje svůj duševní stav za poslední 2 léta. Mluví též o své těžké nemoci a o zázračném uzdravení, o blahoslaveném Gabrielu Possenti, o svém povolání k řeholnímu stavu, o kněžích pasionistech, které už poznala atd. Dále píše o klášteře pasionistek, který bude brzy v Lucce založen a popisuje podrobně a obšírně i nejmenší okolnosti, jako by se vše dalo před jejíma očima. Tento desítistránkový dopis ukončila slovy: „Pravím Vám upřímně, má hlava je trochu pomatena a domýšlí se, že vidí a slyší nemožné věci. Pravím nemožné, neboť Pán Ježíš nikdy nemluvil, aniž se dal poznati duším tak špatným, jako jest má.“

Brzy na to psala mu druhý list asi o šesti stránkách. V něm praví: „Včera večer, když jsem kónala před Ježíšem v Nejsvětější Svátosti svou hodinovou pobožnost, zaslechla jsem hlas. Zdá se mi, že to byl Ježíš. (Otče, píši jen z poslušnosti, jinak bych neřekla ani slova.) Pravil mi: „Dcero, piš jen svému duchovnímu otci, že by tvůj zpovědník rád s ním vešel do styku. Nechť to učiní, neboť jest to vůle má.“

A skutečně. Pokorný Msgr. Volpi pomýšlel v záležitosti Gemmině ohlédnouti se po nějaké pomoci, ač mu byla dosud neznáma, poněvadž zaslechl v srdci hlas, který jej k tomu vybízel.

O setkání s oním knězem, jehož Bůh Gemmě

určil za duchovního vůdce, nebylo ani řeči, poněvadž byl v Římě. Zbývalo tedy jen dopisování. Sám vypravuje: „V srpnu r. 1900 pozval mne Msgr. Volpi prostřednictvím P. provinciála, abych přišel do Luccy a zkusil jeho zpovědní dítko, neboť jsem nechtěl věřití věcem tak podivuhodným zvláště proto, že se týkaly osoby ženské. Radil jsem tedy Gemmině zpovědníkovi, aby si nedělal zbytečných starostí a více hleděl k tomu, aby vedl dívku po obvyklé cestě, kterou obyčejně věřící krácejí. Ba šel jsem dokonce tak daleko, že jsem mu prostě radil, aby onu osobu exorcisoval. Pro mou velikou zdrželivost rostly nesnáze Msgra Volpiho. Trváje na tom, abych se o věci vyjádřil určitě, vymohl na P. provinciálovi rozkaz, abych přišel do Luccy.

Odebral jsem se tam na počátku září r. 1900 a ubytoval jsem se u rodiny Gianniniovy, kde i Gemma Galgani dlela. Sotva mě spatřila, ihned mne poznala; šla mi plna radosti vstříc, děkujíc Bohu v srdci svém. Vyznávám upřímně, že když jsem před ní stanul, cítil jsem k ní takovou úctu a vážnost, jako bych měl před sebou bytost nebeskou.

Byto to ve čtvrtek. Mezi večerí odešla Gemma do svého pokoje, cítíc asi, že se blíží extase. Brzy na to přišla teta Cecilie a odvolala mne. Jdu za ní a vidím Gemmu ve vytržení. Byl jsem svědkem boje, který vedla s boží spravedlností, aby vymohla obrácení nějakého hříšníka. Vyznávám, že jsem za svého života neviděl dojemnějšího divadla.

Gemma seděla na lůžku, zrak její i celá bytost byly upiaty k určitému místu světnice, kde se jí zjevil Božský Spasitel. Nebylo na ní pozorovati rozčilení, nýbrž byla dojata a odhodlána jako ten, kdo bojuje, chtěje stůj co stůj z boje vyjít jako vítěz. Počala mluvit: „Poněvadž jsi přišel, můj Ježíši, prosím Tě znova za svého hříšníka. Jest Tvým synem a mým bratrem, zachraň ho, Ježíši!“ Udala jeho jméno. Byl to cizinec, kterého v Luce poznala. Pobádána vnitřními vnuknutími, častěji ho ústně i písemně napomínala, aby své svědomí uspořádal a nespokojoval se pouze pověstí dobrého křesťana, již se skutečně ve veřejnosti těšil. Pán Ježíš byl odhodlán jednati s ním jako spravedlivý soudce a proto odpíral prosbám a přimluvám své služebnice. Ta se však nedala zmásti, nýbrž pravila: „Proč mi dnes nechceš vyhověti, můj Ježíši? Pro jednu jedinou duši jsi tak mnoho učinil a nyní této nechceš zachrániti. Zachraň ji, můj Ježíši, zachraň ji... Buď milostivým, Ježíši, neříkej, že se jí chceš vzdáti. Ve Tvých ústech, v ústech milosrdenství samého vyjímají se velmi špatně slova „vzdávám se ho“. Ty jich nesmíš vysloviti. Vždyť jsi neměřil krve, již jsi prolil za hříšníky a nyní chceš množství našich hříchů měřiti...?“

Tu jal se Božský Spasitel, chtěje ukázati své služebnici, jak oprávněno jest jeho přísné jednání, vypočítávati poklesky hříšnickovy, udávaje, kdy a kde se jich dopustil a na konec poznamenal, že míra jeho je již přeplněna. Gemma byla všecka po-

lekána a poděšena, ruce jí klesly, z prsou se vydral hluboký vzdech jako tomu, kdo již ztratil skoro veškeru naději, že zvítězí. Ale brzy se opět vzpamatovala ze svého zděšení a přešla znovu k útoku. „Vím dobře, můj Ježíši, že Tě těžce urazil, ale já jsem ještě hůře jednala a přece jsi byl ke mně milosrdným. Vyznávám, že nezasluhuji, abys mne vyslyšel. Ale viz, připomínám Ti jinou přímluvkyni, která se zastává mého hříšníka: je to Tvá Matka, která Tě zaň prosí. Jdi nyní a rci i Své Matce ne. Před ní jistě nevyslovíš tohoto slova. Odpověz mi tedy, můj Ježíši a rci, že jsi mého hříšníka zachránil.“ — Vítězství bylo dobyt. Pán ve své dobrotě udělil milost, Gemma oplývala nevýslovnou radostí a volala: „Jest zachráněn, jest zachráněn! Zvítězil jsi, Ježíši, vítěz vždy tímto způsobem!“ Tím extase skončila.

Hluboce úchvatná podívaná trvala dobré půl hodiny. Nato jsem odešel do svého pokoje. Obíral jsem se tisícerými myšlenkami, když bylo zaklepáno na dveře: „Nějaký cizí pán, jenž si s vámi, velebný pane, přeje mluvit.“ — Pravil jsem, aby vstoupil. Neznámý padl mi s pláčem k nohám prose: „Velebný otče, vyzpovídejte mne!“ Můj Bože, jak mi bylo! Byl to Gemmin hříšník, jenž se v onu hodinu obrátil. Žaloval na sebe všechny hříchy, jež jsem sám za extase služebnice boží slyšel. Pouze jeden zapomněl, mohl jsem ho naň ihned upamatovati. Těšil jsem ho a vypravoval mu, co se krátce před tím stalo. Na to jsem ho prosil o dovolení, abych

směl tento zázrak milosrdenství božího rozhlašovati. Rozloučení naše bylo srdečné a pohnuté.

Nezůstal jsem však jen při obdivu, nýbrž počal jsem odhodlaně studovati, abych nabył jistoty o duchu služebnice boží. Pozorování má trvala asi tři roky. Na základě ascetické a mystické theologie a moderních fyziologických věd podroboval jsem Gemmu dlouhým zkouškám, takže jsem mohl konečně říci: Ničeho jsem neopominul, musím však též doznati, že jsem zklamán nebył. Msgr. Volpi byl se vším srozuměn a dovolil, abych převzal vedení této duše. Gemma sama byla tím jako znovu oživena. Byla mi vždy oddána a mne poslušna. Mluvila málo, ba zdálo se, že jí přichází zatěžko odpovídati na moje otázky. Nicméně však odpovědi její byly správné, rozumné a plné nebeské něhy, že bylo radostno ji poslouchati.

V dopisech nebyla na slova tak skoupá. Její listy byly vždy tak sestaveny, že si toho nikdo nemohl lépe přát. Jak často jsem plakal nad jejími dopisy dojat a pln údivu. Jak často jsem cítil svaté pohnutí, abych ony podivuhodné listy pozdvíženými rukama Bohu obětoval jako ovoce jeho milosti *). Ježto věděla, komu píše, nedělala si starostí, zdali to, co pravila v listech mi zaslaných, je dobře nebo

*) Sbírká jich vyšla v Římě r. 1909 s názvem: „Lettere ed estasi della Serva di Dio Gemma Galgani — Listy a extase služebnice boží Gemmy Galgani.“ Německý překlad, pořizený P. Leonem Schleglem O. C., vydán v Saarlouis nákladem Hausen a spol.

špatně vyjádřeno, zda je jí to ke cti či k hanbě, zdali se tomu správně nebo chybně porozumí. Ukončeného listu již nečetla, ihned jej zalepila, nemyslíc již na jeho obsah. Neměla-li náhodou po ruce celý arch, vzala půlarch; nemohla-li však někdy ani toho sehnati, musil jí posloužiti list, jaký právě našla.

V extasích obdržela od Boha mnohá osvícení. Jakmile jí bylo možno, sdělila je svému zpovědníku. „Ježíš pravil to a to a poručil mi, abych vás o tom zpravila. Nerozuměla-li jsem správně, dejte si to od něho samého lépe vysvětliti.“ Když takto vyplnila svou povinnost, již na to nemyslila. Opakovaly-li se tytéž rozkazy třikrát, pětkrát, desetkrát, ano i vícekrát, zpravila o nich svého zpovědníka s klidem a prostotou, již se podivujeme u poslušného Samuele. „Ježíš pravil toto: Poslechněte ho, otče, a uspokojte jej!“ Byla to radost vésti duši tak ctnostnou, plnou dětinné prostoty, odloučenou ode všeho pozemského a zvláště od sebe samé. Takovou milou prostotu osvědčovala nejen duchovnímu vůdci, nýbrž všem; bylať tato ctnost hlavním rysem její povahy.

V duši Gemmině stále sídlila veselost a nezměnitelný pokoj. Vždy měla Boha před očima a s tohoto stanoviska též všecko posuzovala. Její duše se podobala čistému zrcadlu, k němuž se mohl tvor přiblížiti, aniž by v něm zanechal svůj obraz. Líbezná prostota její duše zářila i z jejího zevnějšku. Obličej Gemmin nebudil tísnivého pocitu, nýbrž získával srdce všech, takže ji člověk musil cítiti a jí důvěřovati.

A bylo skutečně nemálo těch, kteří přilákáni dětinným a andělským zjevem Gemminým, jí vyhledávali, aby s ní rozmlouvali o věcech, týkajících se nejhlubších tajů jejich duše. Skromná dívka pokorně poslouchala, odpovídala krátce ale přesně, bylo-li třeba, vhodně napomínala a poučovala, načež se ihned sebrala na mysl a více na ony věci nemyslela.

Pro její přímou a otevřenou se zdálo, že není schopna myšlenek marnivých. Bylo tomu tak skutečně. Ať se zlý nepřítel namáhal sebe více, aby jí její zásluhy a dobré vlastnosti představil, nepodařilo se mu nikdy, aby ji překvapil a přivedl z rovnováhy. Řídila se vždy rozkazem sv. apoštola Jakuba: „Budiž pak řeč vaše ano — ano, ne — ne.“ Nelíbily se jí chvalořeči, poněvadž o sobě pokorně smýšlela a dojímaly ji právě tak málo jako hany a potupy; zůstávala vždy touž, dětinně prostou duší.

Při rozhovoru nebo v dopise začínala pravidelně bez úvodu, na př. takto: „Monsignore, poslyšte jen, dnes se mi to a to přihodilo.“ „Paní hraběnko, Ježíš pravil, abyste tento svatý skutek dokonala.“ „Můj otče, ať žije Ježíš! Poslyšte, co zvláštního Vám sdělím.“ Jak se liší tento prostý a dětinný způsob od přepjatých formalit dnešního slohu!

Gemmina dětinná prostota byla ovocem její vytrvalé cvičby ve ctnostech; proto se nedivme, že tato milá vlastnost byla stálou její průvodkyní. Vidíme na ní nestrojenost v držení těla, v chování, jednoduchost v ozdobách i ve všem, čeho používala.

Ve vystupování nejevila nic neobyčejného. Mimo důstojné držení těla, které bylo výsledkem jejího stálého obcování s Bohem, nelišila se v ničem od dívky obyčejné. V kostele, kde denně hodiny prodléla před svatostánkem, klečela nehybně jako socha. Nejevila zevně, co se dalo v její duši. Nebylo znamenati nějakých vzdechů, stenů, neb posunků. Když zpozorovala slzy, jež jí vynutil žár lásky, zakryla si spěšně rukama obličej. Hlavu mívala při tom poněkud skloněnu.

Vznešená tajemství naší sv. víry jsou svou podstatou taková, že nad nimi obyčejný člověk žasne. Bývá tomu tak i u duší, jež Bůh k sobě úže připoutal a vyššími dary a milostmi obohatil. Gemmě však se již nezdála víra věrou, nýbrž jasnou jistotou. Do nejhlubších jejích tajemství vpravuje se hravě, jako by byla oblastí, v níž se obyčejně pohybuje. Mluví s Bohem tak důvěrně a prostince, jako asi dítě žvatlá se svým otcem, když je vezme na klín. Ano, zachovávajíc povinnou úctu, mluví s ním právě tak prostince a nenuceně, jako jest zvyklá mluvit s tvory.

Viditelná přítomnost sv. Anděla Strážce — i tuto zvláštní milost jí Bůh udělil — připadala Gemmě jako něco samo sebou se rozumějícího. Rozmlouvala s ním, jako mluvíme se známou osobou. Vzkazovala po něm stále různé věci obyvatelům nebe a země. Dálo se to sice s nejhlubší úctou, ale též s milou prostotou. Byla-li, rozmlouvajíc s ním odvolána, neb měla-li konati nějakou práci, zvedla

se ihned, šla bez jakékoliv omluvy a poklony vykonati svou povinnost a nechala svého Anděla Strážce čekat. Odebírajíc se večer na odpočinek, prosila ho, aby jí udělal křížek na čele a bděl u její hlavy. Pak klidně usnula. Jak šťastný to spánek u viditelné přítomnosti svatého Anděla Strážce! Když jej ráno při procitnutí spatřila na témž místě, věnovala mu jen málo pozornosti, bylať pužena jíti do kostela k svatému přijímání. Na ně myslila po krátkém spánku téměř celou noc. „Nyní jdu k Ježíši,“ pravila opouštějíc pokojík. A když se s ní svatý Strážce loučil, volala s nevýslovnou něžností: „S Bohem, drahý anděle, pozdravuj Ježíše!“

Jak již řečeno, obnovovaly se Gemmě rány každý týden po několik let. Ze čtvrtka na pátek snášela někdy tak prudké bolesti, že se domnívala, že musí zemřít. Ale když minul stav utrpení, zdvihla se a jako by se nebylo nic přihodilo, umyla si ruce a obličej, aby odstranila stopy krve, jež se hojně z ran řinula a stáhla si rukávy, aby skryla rány na rukou. Pak myslila, že jí nikdo neviděl a proto se odebrala vesele a klidně mezi ostatní a obcovala s nimi obvyklým způsobem.

Není nejvýš podivuhodno, když dívka, které se dostalo tak mimořádných zjevení, ani sebe samé se netáže, co má vše to znamenati, je to dobrým či špatným znamením, je to dílo boží či lest ďáblova?

Ač jí hluboká pokora její naháněla trochu strachu, zvláště když pozorovala, že se jiní pozastavovali nad viděními, jichž se jí dostalo, přece se úplně

odevzdala do vůle boží a podrobila se úsudku svého zpovědníka a duchovního vůdce. Zůstala klidnou a dále nepátrala, ani nehlobala. Po skončení extase byla ihned ochotna hrát si s dětmi a je bavit, jako by se nic mimořádného nebylo dělo, jako by nebyla dlela na Kalvarii u svého ukřižovaného Spasitele, který jí dopřál účasti na svém utrpení. Jak milá to prostota!

Kapitola jedenáctá.

Gemma se stává účastnou všech bolestí utrpení Kristova. (1901.)

Není mnoho svatých, kteří měli současně všech pět svatých ran. Duch boží vane, kde chce a dosahuje svých úmyslů mnohem jako málem. Gemma náležela do počtu těchto vyznamenaných; neobdržela však toliko ran ukřižovaného Spasitele, nýbrž měla podíl i na ostatním jeho utrpení. Po krvavém potu, jež Pán Ježíš proléval v zahradě Getsemanské, následovalo bičování. Gemma rozjímalá právě o tomto bolestném tajemství se zvláštní zbožností, ba počítala takřka hluboké rány, jimiž viděla nej-světější Tělo svého božského miláčka pokryto, myslíc u sebe: Všechny jsou dílem lásky. Při tom se stravovala touhou, aby mohla tytéž bolesti trpěti na svém těle. Když jednoho dne — bylo to na první pátek v březnu r. 1901 — opět útočila prosbami a pláčem na svého božského ženicha, aby jí dopřál podílu na svém bolestném bičování, cítila,

že je vyslyšena. Trpěla v extasi muka hrozná, jež takto popisuje svému duchovnímu vůdci: „V pátek okolo druhé hodiny dal mi Ježíš cítiti několik ran. Otče můj, jsem samá rána, proto trochu trpím. Nechť žije Ježíš!“ O ranách těch, jež nebyly nikterak výronem obrazotvornosti, vypravuje teta Cecilie, která je několikrát podrobně pozorovala: „Viděla jsem, že Gemma onoho večera více než obyčejně trpí a je pohřížena v extasi. Uchopila jsem ji za ruku a spatřila jsem na ní velké, červené pruhy. Vzala jsem kus plátna, položila je na ně a viděla jsem, že na něm lpí krev. Gemma trpěla hrozně. Slyšela jsem, jak volá: „Jsou to Tvé rány, ó Ježíši?“ Z toho jsem usuzovala, že je to bičování. Týž zjev se opakoval po čtyři pátky v březnu r. 1901. Druhý pátek bylo maso rozedráno, třetí bylo poranění ještě značnější a bylo již téměř viděti kosti. Čtvrtý pátek skýtala Gemma obraz, který těžko popisovati. Celé tělo bylo poseto ranami, jež byly až 1 centimetr hluboké. Avšak po dvou, třech dnech zmizelo všechno. Jednou jsem obvázala dvě rány, které se nehojily, ale počaly hnisati; když jsem pak obvazek snímala, způsobila jsem Gemmě hroznou bolest. Po tom však se obě ponenáhlu samy zahojily. Ostatní se zacelily ihned.“

Stejně znějí výpovědi jiných očitých svědků. Tím jest úplně vyloučeno domnění, že by se Gemma sama bičováním přivedla do takového stavu. Zajisté není třeba znovu připomínati, že Gemma ony rány na svém těle bolestně cítila. Již její chování musilo

každého o tom přesvědčiti. Osoby, jež ji v oněch okamžicích pozorovaly, dosvědčují jednomyslně : „Mezi bičováním bylo pozorovati, že Gemma velice trpí. Rozčilena však nebyla. Tu a tam sebou mimovolně trhla a ruce se jí trochu třásly. Citlivost byla normální; pozorovala vše. Trochu ochraptěla, ale brzy se zase zotavila. Zkouška dokázala, že se po extasi na vše velmi dobře pamatuje. Jak srdcervoucí pohled skýtá — ubohá — v tomto stavu! Víte, co mi uprostřed nejprudších muk pravila? „Doporučte mne hodně Ježíši.“ Pak jsem ji slyšel volati: „Matko má! Věčný božský Otče!“ Ve čtvrtek večer asi v 11 hodin pravila: „S Bohem až do rána.“ Rány též vskutku přestaly a ona byla jako mrtva. Mezitím tepna bila úplně pravidelně a srdce se trochu uklidnilo.“

Pravděpodobně opakoval se tento tajuplný zjev mimo ony čtyři pátky měsíce března r. 1901 ještě jindy tímž způsobem, i když nebyl pozorován, neboť Gemma se snažila úzkostlivě dary boží skryti. Já jsem se dověděl aspoň toto: Jednou prosila Gemma tetu Cecilii, aby se směla vykoupati, řkouc: „Jak pozoruji, lne mi oděv pevně k tělu a proto mne velmi obtěžuje.“ Šla do koupelny a tu se objevilo, že její nevinné údy byly na všech stranách rozbrázděny širokými ranami a že uschlou krví spodní šat pevně přilnul k tělu, takže na zádech byly při svlékání rány obnoveny, což způsobilo trpitelce hrozná bolest. Podle Gemmy nebyly tyto pruhy a jízvy nic jiného, než zcela nepatrnou ranou, kterou

jí Ježíš zasadil, chtěje jí tak dopřáti, aby maličko trpěla.

Když byl Pán Ježíš zbičován, vzali ho vojáci do svého středu, spletli trnovou korunu a posadili mu ji na hlavu. Svatá koruno, nalezl by se křesťan, jenž by si nepokládal za nejvyšší čest tebou své čelo věnciti, když tě viděl na hlavě Bohočlověka? Gemma, zasvěcená v tajemství vznešenosti Kristovy, zajisté tak smýšlela a vroucně ctíla svatou korunu. Sama vypravuje: „Tohoto večera konečně (t. j. 10. července r. 1900), když jsem byla po šest dní trpěla proto, že se Ježíš ode mne vzdálil, mohla jsem se trochu na mysli sebrati. Jala jsem se modliti, jak jsem činívala každý čtvrtek. Přemýšlela jsem o křížování Páně. S počátku jsem necítila nic zvláštního. Ale po několika okamžicích jsem cítila shromážděnost mysli. Ježíš byl nablízku. Když jsem se sebrala, potkalo mne, co se mi již dříve přihodilo: bylo mi, jako bych byla u Ježíše, jenž snášel hrozná muka. Jak jsem se mohla dívati na trpícího Spasitele a nepřispěti mu? Uchvátila mě vroucí touha, abych mohla trpěti. Prosila jsem Ježíše snažně o tuto milost a on mne ihned vyslyšel. Přiblížil se ke mně, jak to již dříve byl učinil, sňal si trnovou korunu, vložil mi ji na hlavu a přitlačil svými nejsvětějšíma rukama na spánky. Byly to strastiplné, ale přece šťastné okamžiky. Ztrávila jsem v těchto bolestech hodinu s Ježíšem.

Jak skutečnost ukázala, nebylo to pouhým výronem obraznosti. Hlava Gemmina byla kolem

dokola i na temeni poseta ranami, z nichž se řinula čerstvá krev. V tom jsem spatřoval potvrzení toho, co někteří světci zanechali ve svých spisech, že totiž trnová koruna božského Spasitele byla té podoby, že pokrývala celou jeho hlavu. Podivuhodný úkaz opakoval se po nějaký čas každý týden pravidelně ze čtvrtka na pátek, i když rány na ruku, na nohou i v boku přestaly. Mnohdy počal již před obvyklou extasí ve čtvrtek večer. Mezi tím co Gemma seděla s ostatními členy rodiny Gianniniovy u večeře, bylo viděti, jak se objevují na jejím čele krvavé kapky ve větším a větším počtu, až pak krev v potůčcích stékala po tváři na krk a na šaty. Jiný očitý svědek ujišťuje: „Každý vlas měl svou kapku, takže i země byla krví potřísněna.“ Byla to úchvatná podívaná, jež by byla i srdcem kamenným hnula.

Ačkoli se svaté evangelium nezmiňuje o ráně na rameni Páně, přece rozjímají některé zbožné duše se sv. Teresií o ráně na levém rameni Pána Ježíše, kterou tomuto muži bolesti způsobila tíže kříže. I Gemma měla tuto ránu: někteří ji pokládali za jednu z mnohých ran, způsobených bičováním. Byla velmi široká a hluboká a působila trpitelce tak prudké bolesti, že se musila při chůzi kloniti na levou stranu. Jako všechny jiné rány krvácela i ta velice. Zdá se však, že Gemma cítila bolest, kterou jí jízva na rameni působila, ještě déle.

Tento stav trval až do února r. 1901. Nato jsem jí v jednom listě navrhl, aby prosila Pána Ježíše, aby ji těchto nápadných zjevů zbavil. Gemma tedy,

důvěřujíc v poslušnost, prosila ho o to snažně a byla vyslyšena. Psala mi, že jí Pán Ježíš ujistil, že jí odejme ona znamení, ale že jí dá ještě více trpěti. A stalo se tak. Vnější úkazy na těle přestaly, ale bolesti trvaly jako dříve, ano ještě se zvětšily. Vytékající krev skýtala Gemmě, jak sama častokrát ujišťovala, jakési úlevy. Nyní však bylo viděti, jak se bolestí na celém těle třásla a jak jí slzy do očí vstupovaly.

Ale Bůh přece ponechal jakousi úlevu jejímu srdci. Tlakem srdečních svalů vystupovala totiž čerstvá krev cévami na povrch. Z toho se Gemma nesmírně radovala. V jedné extasi zvolala: „Ježíši můj, dala bych Ti své ruce a nohy, ale nesmím. Zpovědník mi to zakázal. Vezmi si tedy mé srdce, to Ti smím dáti. Dala bych Ti, ó Ježíši, krev svých rukou, ale nesmím.“ Zdá se, že jí božský Spasitel ukázal své vlastní probodené ruce a chtěje ji zkoušeti, žádal od ní krev za krev. Ona však odvětila: „Nesmím; trpím proto, ale poslušnost je lepší než oběti. Tu nastaly Gemmě vnitřní bolesti, jež srdce v prsou násilně rozšířily, takže se prohnula tři žebra na levé straně. Srdce její počalo planouti žárem lásky, jenž se jevil i navenek.

Abych obraz utrpení dokončil, měl bych se ještě zmíniti o roztažení údů a o vymknutí kloubů, které způsobilo nová muka ukřižovanému Spasiteli, o hrozných bolestech, jež jeho rozdrásané tělo vytrpělo v oněch třech strastiplných hodinách a konečně o palčivé žízni, jež mu vynutila žalostné:

„Žízním“. Tu bych však musil též připojiti, že když krvavé rány zmizely, měla Gemma skutečně podíl na všech svrchu uvedených bolestech a mukách. Sama to vyznala a poznaly to též dle zevnějších úkazů různé osoby, které jednomyslně ujišťují, že Gemma může býti právem označena jako živý obraz Ježíše ukřižovaného. Opomím zprávy očitých svědků o jednotlivostech a omezují se na pouhou zmínku, aby kapitola příliš nevzrostla.

Konečně bych se musil zmíniti o vnitřních mukách srdce, které se pokládají za nejtajuplnější část utrpení Páně. Gemma již vytrpěla bolesti, jež musil božský Spasitel na kříži snášeti, nyní měla ještě zakusiti duševní úzkost jeho. Zříme-li jen k tomu, co každému u Gemmy v tomto stavu bylo hned nápadným, totiž k smrtelné bledosti, těžkému dechu, hluboko zapadlým očím, zsinálým rtům, můžeme a smíme míti za to, že to byly úzkosti smrtelné. Opravdu byla vyslyšena vroucí prosba její, kterou jí vložil do srdce i na rty pohled na Krista ukřižovaného: „Ježíši, učiň mě Tobě podobnou a dej mi trpěti s Tebou; neušetři mne v ničem! Ty trpíš, dopřej i mně na utrpení Tvém míti podílu; Ty jsi mužem bolesti, já chci býti dcerou bolesti.“

Kapitola dvanáctá.

Odloučenost Gemmina od tvorů, hlavně od vlastní vůle.

Od útlého mládí živila v sobě Gemma touhu následovati Ježíše a státi se mu podobnou; zkrátka

chtěla se státí svatou. Proto se jí bylo vzdáti všech tužeb pozemských, zapřítí svou vůli a následovati Ježíše cestou odříkání a poslušnosti. Nuže vizme, jak se služebnice boží v těchto ctnostech cvičila.

Jak těžkým přichází mladé dámě odřici se každé vnější ozdoby! A právě tuto milost udělil Bůh naší Gemmě již v útlém věku. Laskavý čtenář se jistě ještě pamatuje na první napomenutí jejího anděla Strážce. Od onoho dne nechtěla již o skvostech ani nejobyčejnějších nic věděti. Její oděv byl opravdu prostý. Nosila šat z černé látky, s pláštěm a slaměným kloboukem téže barvy. Marně si na to stěžovali její bratři a sestry. Tak se oblékala celý život: v zimě, v létě, ve všední den i na největší svátky. Nic jiného nechtěla nositi.

Ač své rodiče, zvláště matku, vroucně milovala, přece jsme viděli, s jakým klidem a odevzdaností do vůle boží přijala zprávu o její smrti a byla přítomna smrti otcově, ač krátce před tím stála u smrtelného lůžka milovaného bratra Gina. Později v jednom roce zemřela jí teta, bratr a osmnáctiletá sestra Julie, která byla zasvěcena do nejhlubších tajemství Gemmina srdce. Poslyšme, s jakým duševním klidem oznamuje tyto ztráty: „Otče můj, teta. o jejímž onemocnění jste již slyšel, zemřela. Byla to dobrá paní; doporučte ji Ježíši, potřebuje-li snad ještě přímluvy. I Gino zemřel; ubohý bratr, tolik vytrpěl. Řekněte Ježíši, aby mu byl milostiv.“ Poněkud výraznější jest dopis, v němž sděluje ztrátu Julie; bolest z něho takřka dýše, ale bolest lichá

a odevzdaná. „Otče, věděl jste sám, jak dobrá byla tato moje sestra, ale Ježíš ji chtěl pro sebe. Julie zesnula; neplísněte mne však, že jsem neplakala; vždyť jsem věděla, že si toho Ježíš nepřeje. Nechť žije Ježíš!“

Ve ctnosti odloučenosti od tvorů cvičila se též vzhledem k svému duchovnímu vůdci. Nikdy si nestěžovala, že málokdy přišel do Luccy, nebo že hned neodpovídal na její dopisy.

Této čisté holubičce zhnusil se život na světě. Její myšlení a tužby zalétaly jinam. Cítila se tu cizinkou, jež nikoho nezná a sama je všem neznáma, aniž má s kým co činiti. Při tomto Gemmině pojmání života je pochopitelné, že byla často ochotna část své životní lhůty postoupiti jiným. Roznemohl-li se smrtelně někdo z jejího příbuzenstva, obrátila se spěšně k svému duchovnímu vůdci a prosila o dovolení, aby směla nemocné osobně jeden, dva, tři roky svého vlastního života přenechat. „Uvidíte, otče, že Ježíš výměnu přijme, když dovolíte.“ Aby jistěji dosáhla mého svolení, předkládala určité důvody a podávala je tak obratně, že jsem se musil míti řádně na pozoru, nechtěl-li jsem se vydati v nebezpečí přenáhlení. Konečně jsem byl její milou a přesvědčivou výmluvností pohnut a svolil jsem. Bůh přijal výměnu a Gemma opravdu zemřela, když nadešla chvíle ve smlouvě, to jest při výměně určená, v nejkrásnějším květu mládí a proti všemu lidskému očekávání. — Bezpodmínečné zřeknutí se vlastního náhledu a podrobení se vůli zpovědníka neb du-

chovního vůdce jsou vlastnosti, kterých se častěji kajícníkům nedostává.

Gemmu zdobily tyto vlastnosti. Byla zcela oprávněna domnívat se, že podivuhodné věci, jež se s ní stále dály, jsou od Boha. On sám ji o tom ubezpečil pádnými důkazy, an jí přímo řekl: „Neboj se, já jsem to, jenž v tobě působím.“ Ale to jí nestačilo. Chtěla, aby o tom rozhodl duchovní vůdce; jeho úsudku se úplně podrobila: „Řekněte mi, otče, smím věřit, že je to Ježíš, či je to ďábel nebo má obrazotvornost? Jsem nevědomá a mohu blouditi.“

Jednoho dne jí božský Spasitel mírně vytýkal, že ač již tak četných důkazů se jí dostalo, stále ještě pochybuje. Gemma však odpověděla s dětinnou prostotou: „Pochybuji, poněvadž jiní o tom pochybují. Jsi-li však Ježíš, dej mi to poznati vhodným způsobem.“

V poslušnosti k duchovnímu vůdci šla tak daleko, že i svému božskému ženichu odporovala. Zpovědník, chtěje ji zkoušeti, dokonce jí poručil, aby nebdala Pána Ježíše a neposlouchala ho. I z tohoto boje vyšla vítězně. Sama vyznává: „Jaké pokusy můj dobrý Ježíš činí! Ale já stojím nehybně na straně poslušnosti, ač mne to stojí velkou práci. Ó drahá oběti! Ó krásná a milá poslušnosti!“ Někdy se jí zdálo, jako by viděla božského Spasitele ranami posetého, kterak ji zve, aby se k němu přiblížila a políbila rány jeho. Při tomto pohledu a při vzpomínce na přísný zákaz počala Gemma plakat, zůstala však přece pevnou a nepřistoupila

ke Kristu Pánu; ježto však její srdce bylo vždy více a více dojata, cítila ponenáhlu známé příznaky, které obyčejně předcházely ranám na rukou, na nohou a v boku. Co měla činiti? Sama vypravuje: „Sotva jsem to postřehla, vstala jsem a vzdálila jsem se, opustila jsem Ježíše, zůstala jsem poslušnou a byla jsem spokojena.“

Jednou jsem se dověděl, že jí u nohou Ježíšových bylo oznámeno, kdy mé dopisy dojdou do Luccy. Chtěl jsem ji proto pokořiti, obviňuje ji z lehkomyšlnosti a skryté pýchy. Vizme však, jak toto pokárání přijala. „Otče, na kolenou vás prosím, odpusťte mi vše. Budu se míti na pozoru, abych nepřorokovala, kdy vaše listy dojdou. Lituji toho a mám stále v ošklivosti, co jsem učinila a řekla; vícekrát se to nestane. Pište, kdy chcete, již nikdy nebudu jednati proti vašemu rozkazu.“

Zpovědník se bál, aby bolesti, které každý týden ze čtvrtka na pátek snášela, nepodryly jejího zdraví. Proto jí zakázal všechny bez výjimky a to formálním rozkazem poslušnosti. A ku podivu! Bůh, původce těchto mimořádných zjevů, ráčil dbáti zákazu svého sluhu. Gemma byla veselá, ač jí byl zákaz velmi těžkým. Při jednom vytržení bylo slyšeti, jak zvolala: „Ó drahá poslušnosti, která mi odnímáš všechny sladkosti mé lásky, nemohu se téměř dočkati hodiny, kdy tě mohu obejmouti.“

Byvši krátce před svou poslední nemocí stížena žaludečním neduhem, nesnesla ani pokrmu ani nápoje. I tu byla její poslušnost podrobena zkoušce

a pokus se zdařil. Gemma mohla bez jakékoli obtíže stravu přijímat a podržeti. Podobných pokusů učiněno později více a vždy se osvědčila její poslušnost vůči zpovědníku nebo duchovnímu vůdci co nejskvěleji. Neméně poslušnou byla i domácích. Byla takřka služkou všech.

Když po svatém přijímání se svým Ježíšem rozmlouvala, stačilo, dala-li její průvodkyně jen znamení k návratu, aby se Gemma ihned zvedla a opustila s tetou Cecilíí kostelík, takže se zdálo, že na znamení k návratu přímo čeká. Síla poslušnosti jevila se u ní dokonce i v extasi. Jmenovaná dáma ujišťuje: „Když jsme přijaly po svatém přijímání kněžské požehnání, pokynula jsem Gemmě, aby se vrátila na své místo; ale ona byla již u vytržení. Bála jsem se, že by to mohlo budit pozornost, proto jsem prosila ne slovy, nýbrž jen v srdci: „Pane Ježíši, je-li to vůle Tvá, učiň, aby Gemma ihned přišla k sobě.“ A hle! Okamžitě zdvihla hlavu a zaujala v tichosti místo, jež jsem jí ukázala. Výsledek tohoto pokusu jsem si pro budoucnost zapamatovala a Bůh, který svou věrnou služebnici tak velice miloval, často způsobil svou milostí, že Gemma zůstala poslušnou.“

Odebrala-li se na lůžko a nemohla-li usnouti pro hovor, který druzí nablízku vedli, stačilo, řekla-li tetě Cecilie: „Gemmo, potřebuješ odpočinku, spi nyní!“ a ihned zavřela oči a klidně usnula.

Ačkoli obdržela veliký dar znalosti věcí nebeských, přece ani v maličkostech nejednala bez vůle

duchovního vůdce. „Otče, kdybyste uznal za dobré, prosila bych Ježíše, aby mi uklidnil trochu hlavu“ — mínila tím hrozné bolesti, které ji soužily. — „Smím mu to říci? Souhlasíte, abych vykonala generální zповěď u P. provinciála? Svolíte-li, učiním tak, nepřejete-li si toho, jsem zcela spokojena. — Smím se otázati Ježíše, zda-li mi dopřeje každé noci konati „hodinu smrtelné úzkosti? Smím prositi Ježíše, abych zemřela na souchotiny? (Rozumí se, že až přijde čas, ne ihned.) Přála bych si toho. Jsem však úplně odhodlána činiti, čeho si ode mne Ježíš přeje.“ S dětinnou důvěrou táže se mne v pozdějším dopise: „Otče, dovolte mi poprositi Ježíše, aby mne vzal brzy z tohoto světa, abych v slávě nebeské požívala jen jeho. Stále se bojím, že bych ho mohla urazit.“

Kapitola třináctá.

Gemmina hluboká pokora.

Když byla Gemma upoutána na bolestné lůžko, tázala se jí kdysi sestra ošetřovatelka: „Která ctnost zdá se vám nejdůležitější a Pánu Bohu nejmilejší?“ Tu odvětila Gemma velmi živě: „Pokora, pokora; ta je základem ostatních ctností.“ Jak myslila a mluvila, tak i jednala. Pevná budova jejích ctností spočívala na hluboké pokoře. Ježto dobře vím, že právě tato ctnost je zkušebným kamenem, jímž se poznává duch, používal jsem jí při posuzování mimořádných stavů, v nichž se Gemma denně ocí-

tala. Již při prvních zkouškách jsem mohl poznati, že Gemma již dávno pochopila důležitost této ctnosti, ano, že si ji přede všemi ostatními vytkla za svůj cíl a opravdu se v ní cvičila. Shledal jsem, že jest pokorou úplně proniknuta.

Abych ji pokořil, vytykal jsem jí jednou různé věci a napomínal jsem ji, aby se měla na pozoru a vážně se ozbrojila proti pýše, jejíž skrytý zárodek chtěl jsem u ní odkrýti. Odepsala mi : „Četla jsem Váš dopis. Bože můj, měj se mnou slitování ! Bohužel, je pravda, svatá pravda, že ve mně pýcha sídlí. Poslyšte, otče ! Sotva jsem přečetla slovo „pýcha“, ihned ho ďábel použil, aby mne téměř v zoufalství přivedl; asi hodinu vedlo se mi velmi špatně. Jakou bolest jsem způsobila Ježíši oněmi pyšnými myšlenkami !“

Jaké to byly myšlenky, nevěděla sama, věřila jen slovům duchovního vůdce. Jak jsem se již zmínil, měla Gemma mnoho dobrých přirozených vlastností, jako čilý a bystrý rozum, i duševní sílu a rozhodnost. A přece mohla činiti na někoho dojem, jako by nebyla rozhodnutí schopna. V ústavě se naučila velmi dobře francouzsky, dále pěkně kreslit a malovati. Jakmile však ústav opustila, neuslyšel nikdo slovíčka francouzského z jejích úst a neviděl jí nikdy se štětcem v ruce. Vynikala též básnickým nadáním, ale nikdy se v něm necvičila. Měla také krásný hlas a velké nadání pěvecké, leč kromě kostela neslyšel jí nikdo ani doma tiše si prozpěvovati. Není-li to jasným důkazem hluboké pokory,

když mladá dívka povahy živé a rozhodné tak se vždy ovládá?

Nemenší byly její duševní vlastnosti. Přednosti její pozoroval kdekdo, Gemma však nechtěla o nich věděti. Jak často útočila na božského Spasitele prosbami, aby jí odňal ony dary a milosti, které ji vyznamenávaly a propůjčil jich jiným, kteří by jich lépe dovedli použití.

Bůh dal jí častěji spatřiti duši její, při čemž se Gemma nejen zastyděla, nýbrž byla přímo ohromena. Jednou se mi svěřila: „Kdybyste jen mohl viděti, jak ohyzná jest má duše. Ježíš dal mi ji spatřiti.“

Nejen v době zkoušky, nýbrž i tehdy, když s ní božský Spasitel laskavě zacházel, nechtěla pozvednouti očí a na něho popatřiti; cítilať se zahanbenou a zdrcenou v přítomnosti Velebnosti božské.

Jako pokornou dívku ve zmatek uvádělo, když pozorovala, že s ní Bůh i přes její nehodnost láskyplně zachází, tak ji rovněž děsilo, když viděla, že jí lidé dobré prokazují. Psala mi: „Proste Pána Ježíše o milosrdenství ne pro mne, nýbrž pro tetu moji, ježto se mnou dobře smýšlí. Považte, otče, dává mi v mnohém přednost před druhými a to tak dalece, že mi i lůžko dává ohřívati. Smí mi podobné služby prokazovati? Rozhodněte sám. Zasluhovala bych přece, aby se se mnou docela jinak nakládalo.“ Za jakou se považovala Gemma? Jak se nazývala? Neužitečnou služebnicí, prostou dívkou, ubohým tvorem. Nikdy, aspoň ne mimo extasi, se nenazývala nevěstou, jen dvakrát, nebo třikrát, když

byla povznesena na nejvyšší stupeň patření, bylo slyšeti, kterak svého Spasitele ženichem nazývala.

Když přednesla v dopisech svou záležitost, skončila je vždy bez obvyklých formalit. Na konci praví prostě: „Modlete se za mne, jsem ubohá Gemma.“ Jednoho dne jsem jí pravil, že by bylo dobře, kdyby si dala nějaké příjmení, na příklad „Gemma od Ježíše.“ Ale tímto návrhem byla pokorná dívka všechna pomatená. Konečně svolila, ale brzy zvítězilo u ní vědomí nízkosti, takže ho více neužívala.

Živé a hluboké vědomí vlastní nicoty pobádalo ji, aby se doporučovala modlitbám těch, s nimiž se setkala.

Naproti tomu obrátil-li se kdo na ni s prosbou, aby se za něho přimluvila u Pána Boha, byla tím poděšena. „Co chcete, abych vymohla? Jsem tak špatná, plná chyb a starám se málo nebo vůbec nic o Ježíše. Jsem ochotna, ale nespolehejte na mne, protože ničeho nedosáhnu.“ I nástrahy, které jí zlý nepřítel činil, sloužily jí k pokořování. Myslíla, že vyzvala božskou spravedlnost nějakou tajnou chybou, aby ji tak trestala. Když ji skličovaly bolesti ranami způsobené, styděla se za to srdečně; přihodila-li se v domě nějaká nehoda, přičítala vinu sobě.

Zmínil jsem se již o tom, jak často Gemma svému duchovnímu vůdci svědomí své odhalovala. Kdo jí dobře neznal, mohl si mysliti, že jest jednou z těch, jimž jest největší radostí mluvit o sobě a svých záležitostech. Ale naopak — pokorné Gemmě

působilo odhalení nitra muky veliké. Jen velmi těžko se dala pohnouti, aby řekla neb napsala slovíčko o mimořádných událostech, které v ní milost působila.

Přicházelo-li jí zatěžko „věci s Ježíšem“ — jak ona vyznamenání nazývala — svěřiti zpovědníku nebo duchovnímu vůdci, čím větší byl její strach a úzkost, že snad jich nedovede dosti skryti před jinými.

Právě úzkost to byla, která v ní vyvolala vřelou touhu vstoupiti do kláštera. Myslila, že v klauzuře bude alespoň skryta zrakům lidí světských. Není snad ani jediného dopisu, v němž by se zvlášť důrazně nezmiňovala o této věci. „Otče, nenechte mne venku ve světě! Svět není pro mne, jímá mne úzkost. Přijďte brzy do Luccy a dovedte mě do kláštera. Proč mne necháváte vystavenu zrakům všech? Co by se ze mne stalo, kdyby se lidé dověděli o jistých věcech?“

Svaté duše, které Boha co nejmilovněji milují a o jeho vznešených vlastnostech rozjímají, domnívají se, že každý stín viny je něco velikého, nepatrná chyba že je značným přestupkem.

Tak tomu bylo i u Gemmy. Její chyby a to, co velikými hříchy zvala, zajisté nebyly dobrovolné. Raději by byla ohněm prošla, než by se s rozvahou dopustila i nejnepatrnějšího hříchu všedního. Podle jednohlasného úsudku duchovních vůdců zachovala si po celý život křestní nevinost.

Na konci této kapitoly chci se zmíniti ještě o zcela zvláštní události*). Když jsem v září roku 1900 po

*) Rozhodnutí o věrohodnosti a možnosti této neobyčejné události ponecháváme rozsudku církevnímu.

prvé zavítal do Luccy, abych na opětovanou žádost Msgra Volpiho zkoušel směr ducha Gemmina, byla právě zaměstnána psaním deníku, v němž měla na rozkaz svého zpovědníka zaznamenati vše, co ji při cvičbě v dokonalosti potkalo. Zprvu jsem byl proti tomu a zrazoval jsem ji od toho. Ale brzy jsem poznal, že jsem se v této věci ukvapil a proto jsem stále přemýšlel, jak bych mohl chybu napravit. Tu mi zasvítla myšlenka, o které se mi zdálo, že přichází od Boha. Chopil jsem se jí bez odkladu a řekl jsem Gemmě: „Jak tvrdíte, dopustila jste se od svého mládí množství hříchů. Zním velmi dobře ty, jichž se ještě nyní dopouštíte. Nebylo by tedy dobře, kdybyste mi napsala vyznání hříchů celého života se všemi jejich okolnostmi? Věděl bych potom, s jak hříšnou osobou mám co činiti a mohl bych vás jistěji vésti po cestě ctnosti.“ Gemma toužila velice po pevném vedení, i přistoupila ve své dětině prostotě na můj návrh, ač s počátku jevila nechuf k tomu, čeho jsem od ní žádal: „Jakých vysvětlení si žádáte? Jaké hříchy vám mám oznámiti? Představte si prostě hříchy, jichž se vůbec mohou dopustiti lidé hodně špatní a myslete si, že to jsou hříchy Gemminy. Bojím se, že když přečtete můj seznam a poznáte mé hříchy, pozbudete myslí a nebudete chtít býti mým duchovním vůdcem.“

Stál jsem však na svém. Gemma prosila nejprve vroucí modlitbou svatého Anděla strážce za přispění, aby jí žádný hřích neušel a dala se jen z poslušnosti do díla. Při psaní musila nemálo

bojovati proti odporu, který pocívovala nad tím, že má mluvit o sobě. Čím více se práce chýlila ke konci, tím větší byly obtíže, které musila překonávat. Chtěla-li totiž své hříchy vyličiti v pravém světle, musela podati dokonalý obraz svého života. Chtíc vytknouti svůj nevděk a nevěrnost k božskému Spasiteli, musila se zmíniti o všech jí udělených milostech a darech a to právě bylo účelem mého rozkazu. Ale přece poslušnost zvítězila a Gemma v poměrně krátké době napsala sto osmerkových stránek. Z nich vysvítá, jak výborně dovedla sebe postaviti do pozadí. Vypisujíc nejušlechtilejší květy svých ctností, jakož i nejvznešenější milosti a dary, snažila se je zatemniti stíny hříchů a ukázati, jak jich ve své nevděčnosti zneužívala. Kdo by si chtěl vše náležitě představit, musil by čísti ony řádky.

Jakmile seznam dokončila, odevzdala jej na můj rozkaz tetě Cecilii, která chtíc mi jej při nejbližší příležitosti odevzdati, uschovala jej zatím v zásuvce. Uplynulo několik dní a Gemmě se zdálo, že viděla, jak ďábel vyletěl oknem světnice, kde knížka byla uložena, maje ji v ruce a potupně se usmívaje. Protože byla na podobná zjevení zvyklá, nevěnovala tomu zvláštní pozornosti. Brzy nato dorážel na ni ďábel hrozným pokušením, avšak přemoci jí nemohl. Rozezlen novou porážkou, vzdálil se, skřípaje zuby a chlubně volaje: „Boj, boj, tvá kniha jest v mých rukou!“ Tak mi Gemma událost vyličila v dopise. Protože byla zavázána poslušností, aby tetě Cecilii vyjevila vše, co se jí neobyčejného přihodilo, myslila, že s ní

musí sdělit i toto zjevení. Otevřely zásuvku, ale deníku v ní nebylo. Byl jsem o tom ihned zpraven. Jak jsem želel ztráty tak vzácného pokladu! Dlouho jsem přemýšlel, co mám činit. Ježto jsem právě dlel v Isole del Gran Sasso u hrobu sv. Gabriela Possenti, napadlo mi dábla exorcisovati a vzal-li spisek opravdu, tak ho donutiti, aby jej navrátil. Vzal jsem štolu, rituál a svěcenou vodu a pomodlil jsem se zařikací modlitby u hrobu světce, t. j. asi 600 km od Luccy. Bůh pomohl svou silou, neboť v tutéž hodinu byl rukopis v Lucce položen na místo, odkud byl několik dní před tím uloupen. Ale jak vypadal! Jednotlivé listy byly začazeny a částečně popáleny, jako by každý zvlášť byl na ohniště položen; nicméně však zůstalo písmo úplně neporušeno. Památnou knížečku mám u sebe. Je v ní pravý poklad nejdůležitějších zpráv, jichž ztráta dala by se sotva nahraditi.

Kapitola čtrnáctá.

Gemmino umrtvování a čistota.

Svatosti lze dosíci jen usilovnou snahou. Sám božský Spasitel pravil: „Království nebeské násilí trpí a ti, kteří násilí činí, uchvacují je.“ Podle těchto slov zařídila Gemma svůj celý život. Především ovládala s podivuhodnou horlivostí své smysly. V celém životě jich nikdy nezneužila a přece se zdálo, že se chce na nich mstíti s toutéž horlivostí jako obrácený hříšník. Již od útlého mládí ovládala

oči a měla je vždy sklopeny. Čím více dospívala a ve ctnosti pokračovala, tím pilněji si hleděla tohoto chvalitebného cvičení. Jednou pohlédla jen na okamžik na účes děvčátka, jež vedle ní v kostele sedělo. Velice se proto na sebe zlobila. Její jednání zdálo se jí skoro přečinem. Přisahala, že již nikdy zraku svému nepovolí, aby bez potřeby utkvěl na nějakém člověku. Od toho dne ovládala svoje oči, majíc je sklopeny. Upustila od toho jen na formální rozkaz a tu pozvedla zrak jen na krátkou dobu, načež jej hned zase skromně sklopila. Proto chtěl-li kdo vnitřní krásu její duše z lesku jejích očí vyčísti, musil ji překvapiti v extasi, když upírala zrak k nebesům.

Chuť svou nechtěla nikterak uspokojovati. Nikdo vůbec nevěděl, který pokrm neb nápoj je jí milý, ano i k požívání obyčejné stravy musila býti u stolu nejednou pobízena. Dovedla též užívati různých nevinných umělých obrátů a tím své umrtvování skrýti, ano pod tou neb onou záminkou před časem od společného stolu se vzdáliti. Byla-li zaměstnána v kuchyni, neochutnávala pokrmů. Rovněž nepožívala mezi dnem ani ovoce neb cukrovinek. Odřeknutí podobných osvěžení dalo se vždy milým způsobem, takže ani nebudilo podivení, ani slušnosti nikdy neporušilo.

Za jejího pobytu u salesianek v Luce nezpozorovala žádná z řeholnic, že když byla v klášteře slavnost svaté profese, Gemma celé dopoledne ztrávila v kapli na modlitbách a proto zůstala bez

oběda. Ona pak naň nejméně myslila, stačilo jí, že se Bohem svým obírala. Ale přirozenost se hlásila k svému právu. Zbožná dívka byla by již omdlela, když si tu řeholnice na ni vzpomněly a pokrmu jí poskytly. Po smrti rodičů chodívala Gemma se sestrou Julií na hřbitov a tam se modlívala na hrobě drahých zesnulých. Opustivši klášter chodila tam ještě horlivěji. Často odebrala se s Julií na svaté pole za městem, kde zůstaly až do poledne, kdy se brána hřbitovní zavírala. Nepostačovaly jim však hodiny dopolední; chtěly i odpoledne, když vchod byl uzavřen, ve své modlitbě pokračovati. Chudá žena, poblíž bydlící, zastihla dívky mlčky a sebraně státi u mříže hřbitovní brány a viděla, že se o počasí vůbec nestarají. I pozvala ubohé sirotky pod střechu a dala jim jísti, ježto dosud ničeho nepožily. Musily jí též slíbiti, že pokaždé k ní přijdou a trochu pojedí, začož byly obě sestry vděčny. Ale dobročinná paní nebyla vždy doma a jinde se neopovážily zaklepatí, i zůstaly lačny až do večera. A ani tehdy ještě nešly přímo domů, nýbrž zúčastnily se svatého požehnání v některém kostele a ukončily tak svatě den.

Přirozená touha po pokrmu a nápoji dostavovala se i u Gemmy. Majíc zdravý žaludek cítila velkou chuť k jídlu. Z touhy po umrtvování ráda by se ho byla zřekla, avšak nebylo to možno. Uvažovala o té věci. Konečně se jí zdálo, že našla vhodný prostředek k umrtvování chuti. Plna radosti mi přednesla svůj návrh. Jak chytře si vše promyslíla! „Již

delší čas se mi zdá, že mě Ježíš nutká, abych Vás, otče, požádala o jisté dovolení. Poslyšte! Jste s tím srozuměn, abych prosila Ježíše o milost, aby mi dopřál, abych na celý život pozbyla chuti při požívání pokrmu a nápoje? Ó, toto dovolení jest nutné a Ježíš, jak doufám, Vám řekne, abyste mi je udělil v každém případě. Vašemu rozhodnutí se ve všem podrobuji.“ Poněvadž jsem na tento dopis neodpověděl, opakovala svou prosbu několikrát, až jsem svolil. Velice se z toho radujíc šla hned rozmlouvat se svým Ježíšem a byla okamžitě vyslyšena. Od toho dne pozbyly patro i jazyk vší chuti; ať jedla nebo pila cokoliv, nerozeznala toho.

Avšak i ostatní smysly držela Gemma na uzdě. Neutrhlá si na příklad vonné květiny a nechtěla nikdy užívatí voňavek. Neméně přísně střežila hmat, zdržujíc se každého zbytečného doteku nebo lichocení. Nejúzkostlivěji však opatrovala jazyk a přece se jí vždy zdálo, že ho zneužívá. Styděla se za to a obnovovala pevný úmysl, že jej bude přísně ovládati. Jednou plakala celý den u nohou božského Spasitele, že s několika přítelkyněmi, jichž návštěvy nemohla odmítnouti, krátký čas hovořila — jistě zcela nevinně — ale o předmětech, jež se jí zdály býti příliš světskými. Ježto sobě odumřela, marně bys byl u ní hledal jakoukoli stopu zvědavosti; Gemma se nestarala o nic na světě a radovánek světských nemilovala.

Ještě větším podivem nás naplňuje boj, který vedla se svými vnitřními vášněmi. Byla, jak jsem

se již zmínil, živé povahy a při tom velice citlivá, ke hněvu a k panovačnosti přirozeně náchylná. Nedala se však těmito náklonnostmi ovládati. Čím více jejich osten v sobě cítila, tím horlivěji a ostražitěji proti nim bojovala. „Nedám vám pokoje, dokud nebude jisto, že jste ve mně odumřely,“ volala odhodlaně. Boj se odehrával úplně v jejím nitru; dbala velice, aby navenek nebylo tohoto zápasu znáti. Kdo však se s ní blíže stýkal a ji pozoroval, mohl postřehnouti, že se neustále přemáhá a že její srdce je takřka oltářem, na němž od rána do večera přináší oběť sebezapírání.

Aby jistěji dosáhla cíle, počala brzy tělo své trýzniti přísnými kajícími skutky. Jak často útočila na zpovědníka, aby jí dovolil užívatí kajícího pásu, řetízků, bičíků a podobných věcí. Byla-li její prosba někdy vyslyšena, považovala to za zvláštní přízeň a milost. Musila se však téměř vždy spokojiti jen dobrou vůlí, protože kajícné nástroje, jež stejně horlivě jako zručně zhotovovala, byly jí odňaty. Běda mi, kdybych nebyl býval dovedl krotiti Gemminy plamenné horlivosti. Byla by si úplně zničila zdraví.

A jaký výsledek mělo její stálé a hrdinné umrtvování? Ovládala dokonale všechny vášně srdce a panovala nad svými smysly, požívala sladkého duševního míru a odhodlaně uskutečňovala všechna dobrá vnuknutí. Zdálo se, že všechny údy jejího těla slouží duši, nepřekážely jí, ať se modlila, nebo byla v extasi pohřížena, u stolu seděla, nebo chodila.

Z této svobody ducha vyplývala radost srdce,

kteřou mohla na okamžik zkaliti pouze bázeň před urážkou jejího Boha a myšlenka na jeho nevyzpytatelné soudy. Jinak jí nedovedlo nic znepokořovat. To bylo lze vyčísti z její veselé a přívětivé tváře, z úsměvu, který jí na rtech pohrával a byl milou protivou jejího vážného chování a velebnosti jejího obličej.

Jiným, neméně vzácným ovocem sebezapírání byla čistota srdce. Jsouc bystrého úsudku, dovedla Gemma i ve své dětinné prostotě již z dále poznati nebezpečí.

Tu jistě není Ježíš, proto, Gemmo, prchněme! Aniž by se o někom zlého domýšlela, měla se před lidmi na pozoru. Proto tolik milovala skřytý život. Kdyby nebyla musila choditi do kostela a tetu někdy provázeti na četných vycházkách, sotva by byla práh domu překročila.

Nejkrásnějším ovocem, které trhala se stromu kříže a umřtřování, byla čistota. Od dětinství opatrovala krásnou tu ctnost se svatou žářlivostí. Mezi pobožnostmi, jež jí pečlivá matka k zachování čistoty doporučovala, byla dětinná láska k nejblaho-slavenější Panně Marii a tři Zdrávasy ke cti jejího neposkvrněného početí, jež se každodenně kleče modlívala. Nevinné dítě nevynechalo nikdy této pobožnosti. Sepjatými ručkami prosívalo svou nebeskou Matičku: „Nedopusť, abych kdy ztratila čistotu! Přijmi mne pod svůj plášť, opatřuj mi tuto ctnost, pak se budu ještě více Ježíši líbiti.“ Když několik dní před smřtí byla v pokoji samotna a slabostí se

již nemohla vzpřímiti, nechtěla přece pobožnosti této opominouti. Překvapili ji, když se kleče modlila tři Zdrávasy.

Nikdy se nechtěla v zrcadle zhlížeti, ani tehdy, když se česala nebo smývala krev, jež jí často stékala s čela, mystickými trny zraněného. Začalo-li její srdce planouti žárem nebeské lásky, což bylo spojeno s nevýslovnými bolestmi, cítila-li, jak plamenný šíp, vycházející z boku Ukřižovaného, způsobil v jejích prsou širokou ránu, nebo když konečně srdce tajuplnými údery zakřivilo jí tři žebra — ač si s počátku nedovedla vysvětliti těchto neobyčejných zjevů — přece se nechtěla na sebe podívat ani sebe dotýkati; neučinila toho, ani když se tyto zjevy později opakovaly.

Již jsem se zmínil, že se už jako dítko uměla brániti i nejnevinnějšímu laskání. Chtěl-li jí kdo z domácích upravit vlasy, oděv neb střevíce, říkala rozhodně: „Nechte mne, já to již sama dovedu.“

Jednou se chtěl mladý její strýc projeti na koni. Vtom zpozoroval, že mu chybí důležitá věc na cestu. Proto zavolał Gemmu, aby mu ji donesla. Sedmiletá dívenka učinila to velmi ráda a brzy byla s žádanou věcí před mladým jezdce. Její úslužnost se strýci velice líbila. Chtěl ji z vděčnosti něžně pohladiti po tváři a již vztahoval ruku. Sotva to Gemma zpozorovala, všecka rozhorlena nad takovým jednáním, jež se jí zdálo býti přečinem, odstrčila ruku strýcovu tak prudce, že ztratil rovnováhu a spadl s koně, což ho dlouho velice mrzelo.

Jednou byla těžce nemocna a žádala sama o poslední pomazání. Soužila ji však myšlenka, že si musí dát umýti nohy, jak toho zbožný zvyk vzhledem k svaté svátosti vyžaduje. Dovedla si pomoci. Láska k svaté čistotě dodala jí síly. Když osaměla, chopila se nádoby s vodou a rychle si nohy umyla. S usměvavou tváří mohla říci osobě, jež jí tento skutek lásky chtěla prokázati: „Děkuji, není toho třeba, právě jsem to sama obstarala.“ Jak útlocitným bylo toto nevinné dítě!

Stejně opatrnou byla v řeči. Nikdy nebylo slyšeti z jejích úst výrazů, jež by přímo nebo nepřímo obsahovaly narážku na věci závadné; nikdo neslyšel od ní slov, jichž i zbožní křesťané bezvadně užívají.

Bělostná čistota, která zdobila duši Gemminu, ozařovala i její tělo, jež bylo mimořádnými vlastnostmi ozdobeno. Člověk se skutečně domníval, že je z křišťálu. Ač o ně mnoho nedbala, přece se tak stkvělo, jako by mu věnovala zvláštní péči. Domácí dokonce pozorovali, že z jejího těla (i za těžkých nemocí), ano i z věcí, kterých se dotýkala, vycházela nadzemská vůně.

Avšak vzácný dar čistoty nemohl býti zachován bez těžkých zkoušek. Dostavily se boje. Zlý nepřítel již dávno soptěl hněvem proti osobě, kterou Bůh tak velice vyznamenával. Dotíral na ni, představuje jí nečisté obrazy, sám se jí zjevuje v nejošklivějších podobách a našeptává jí ošklivá slova; ba mnohdy užíval i zjevného násilí.

Gemma nevěděla, co znamenají tyto nepřístojnosti, ale vrozeným citem stydlivosti poznala, že jde o věci neslušné. Ozbrojila se co nejrychleji proti nepříteli a statečně odporovala. Ačkoliv satan jasně nahlížel, že jeho hanebné jednání je bezvýsledným, přece v něm pokračoval. Jen když aspoň toho docílil, že způsobil nevinné duši hrozný strach a muky. A vskutku! Těžko se dá vypsati, jak hrozně trpěla, vidouc a slyšíc věci tak ošklivé. Aby jich neviděla, zavírala oči a neotevřela jich, dokud se nečistý duch nevzdálil. Brala též do ruky svatý kříž, vzývala svatého Anděla strážce, svaté v nebi a zvláště Rodičku boží o pomoc. Na jejich přímluvu byla po několikahodinném boji pokušení zbavena. Klid a pokoj vrátily se opět do jejího srdce, takže plna radosti zvolala: „Děkujeme Ježíši, i dnes šlo vše tak dobře, že je spokojen.“

Ale tento způsob boje Gemmě nestačil. Slyšela, že svatí užívali bičíků, kajících pásů a jiných nástrojů, aby podobná pokušení přemohli. Chtěla jednat podobně a počínala si tak rozhodně, že by si byla jistě ublížila, kdyby jí poslušnost nebránila. Čeho byla schopna, dokazuje tato událost.

Když jednoho dne vstala od stolu, ukázal se jí ďábel v obvyklých podobách neslušné dotěrnosti a sotřně hněvem hrozil, že ji stůj co stůj přemůže. Gemma zbledla, pozvedla oči a rukou k nebi a spěchala rychle do domácí zahrady, kde byla hluboká nádržka, plná ledové vody. Poznamenala se svatým křížem a vrhla se do ní. Zimou zkřehlá

zůstala ležeti a byla by jistě utonula, kdyby jí neviditelná ruka z vody nevytáhla a jí po nebezpečné koupeli občerstvení neposkytla.

Ač není radno ji napodobiti, jest to přece jasným důkazem, jak chápala slova Písma svatého: „Království nebeské násilí trpí, a ti, kteří násilí činí, uchvacují je.“

Kapitola patnáctá.

Gemmina stálost ve zkouškách, které Bůh na ni dopustil.

Cesta, kterou Gemma spěla k nebi, byla bohatě poseta kříži a utrpením. Abych zbytečně neopákoval, o čem jsem již mluvil, pojednám pouze o utrpeních z posledního období Gemmina, z doby, kdy její ctnost dosáhla vrcholu. Dřívější utrpení a strasti byly takřka jen pozvolnou přípravou k veliké oběti, jež měla býti dokonána teprve na Kalvarii, to je na smrtelném lůžku.

Protože však obět není záslužnou a nevyhoví účelu, který Prozřetelnost boží s ní spojuje, není-li dobrovolná, vzbuzoval božský Spasitel v srdci Gemmině velikou touhu po utrpení; použil k tomu nejúčinnějších a nejlepších prostředků. Jednou se jí zjevil pně na kříži, poset ranami a zbrocen krví. Sama mi sdělila: „Při pohledu naň jsem sama cítila velkou bolest; ano, při myšlence na nekonečnou lásku Ježíšovu k nám, při vzpomínce na utrpení, které snášel, aby nás vykoupil, jsem omdlela, padla

na zemi a teprve po delší době jsem nabyla vědomí. Na to se v mém srdci probudila veliká touha trpěti něco pro Ježíše, jenž tolik trpěl pro mne.“

Aby vroucí žádost tu v srdci jejím ještě více roznítil, zjevil se jí Anděl strážný, drže v ruce dvě koruny, jednu z trní, druhou z bělostkvoucích lilií. Vyzval ji, aby si vybrala, která se jí více líbí. Gemma ihned odvětila: „Chci korunu svého Spasitele, dej mi korunu Ježíšovu, jenom ta se mi líbí.“ Anděl jí podal korunu trnovou, druhou si ponechal. Gemma ji dychtivě vzala, líbala a vroucně ji tisknouc k srdci, pravila: „Neustále ti budu děkovati, Bože můj. Nechť žije Ježíš a jeho dar; nechť žije kříž Ježíšův!“ To bylo ovoce, které Gemma sklidila z naučení Spasitelových.

Božský Mistr chtěl své služebnici ukázati tajemství svého utrpení v nejhlubší podstatě. Proto pravil k ní jednoho dne: „Dcero má, potřebuji oběti a to oběti veliké. Abych ukonejšil spravedlivý hněv věčného Otce v nebesích, jest mi potřebí duší, které svými utrpeními, strastmi a trampotami dávají náhradu za hříšníky a nevděčníky.“ Více nebylo třeba, aby se její srdce vzňalo žárem lásky. Radostí téměř bez sebe volala opět a opět: „Já jsem tou obětí a Ježíš ji obětuje. Jednej rychle, ó Ježíši! Vše, co chce Pán Ježíš, přeji si též já. Co mi Ježíš dá, budu vždy považovati za dar pro mne určený.“

Od onoho dne nezdála se býti Gemma Gemmou. Myšlenka na povolání, jímž byla od Boha pověřena,

proměnila ji takřka v novou bytost. Žízeň, vroucí touha po utrpení ji tak mučila, že zvolala: „Trpěti, ale bez jakékoli útěchy, trpěti pouze z lásky.“

I ony nevýslovné slasti, jichž často zakoušela při modlitbě, se jí jaksi znechutily, zvláště když je srovnávala s hořkostmi kalicha Ježíšova, které si nyní oblíbila. Proto mi jednou pravila: „Věřte mi, otče, že se ráda zříkám všech těchto útěch a nepřeji si jich. Ježíš jest mužem bolesti, chci býti dcerou bolesti.“

Čím více trpěla, tím více rostla její touha po utrpení. Modlitba a rozjímání, radosti a protiventství stejně v ní budily lásku k utrpení. Nespokojena tím, co již zakusila, opět a opět prosila Boha, aby rozmnožil a zostril její strasti. Psala mi o tom: „V sobotu večer jsem navštívila svatý kříž. Ucítla jsem velikou touhu po utrpení a z celého srdce jsem o ně Pána Ježíše žádala. Od té chvíle dopustil Pán Ježíš, že mne trápí prudké bolesti hlavy, takže při tom téměř pláči strachem, že jich nesnesu“.

Jednou se jí zdálo, že vidí svatého Gabriela Posenti, jenž ji chtěl potěšiti v hrozných a dlouho trvajících bolestech. Gemma však odvětila: „Ne, prosím tě, neodjímej mi bolesti, nebo nech mi aspoň část jich, jinak bych večer nemohla Pánu Ježíši nic obětovati“. Zdálo se jí vskutku ztrátou, měla-li jen jediný den bez zvláštní strasti prožítí. Stěžovala si mi: „Několik dní uplynulo a večer jsem nemohla Ježíši ničeho dáti. Jak mne to bolelo!“ Na dobu utrpení ze čtvrtka na pátek při-

pravovala se tak, jako se chystáme na radostnou slavnost.

Hrdinná její ctnost velice se líbila božskému Spasiteli. Radoval se z toho, že Gemmu učinil nevěstou podle srdce svého. Chtěje ji odměniti za odhodlanost, kterou osvědčila v krutém boji, kázal jí jednou, aby přisloupila a políbila jeho svaté rány. Gemma však se tázala ve vší pokoře: „Jak, můj Ježíši, za tak málo nabízíš mi tak velkou odměnu?“

Tak byla Gemma dlouhými a hrdinnými zkouškami připravena k obětem. Pán Ježíš ji dokonale uzpůsobil, aby v srdce své mohla pojmouti celé moře hořkosti. Nadešel vhodný okamžik k dokonání díla. Na Gemmu přikvapila duševní opuštěnost a vyprahlost, jež jest jednou z nejčastějších zkoušek duší, povolaných k dokonalosti. Abychom dokonale poznali, jak hroznou jest pro svaté, museli bychom jako oni pochopiti, jak láskyhodný jest Bůh a jak děsné jest pomyšlení, že ztratili jeho, kterého přece tolik milují. Kdo nám dovede říci, jak sladký byl Gemmě Pán, jemuž jedinému chtěla žíti?

Jak dojemné jsou její žaloby: „Hledám Ježíše, ale nenalézám ho. Asi mne již má dosti a nechce o mně ničeho věděti. Kam se mám obrátiti? Co ze mne bude? Ubohý Ježíši, velmi špatně jsem se k Tobě chovala. Ale Ty se dáš opět nalézt, není-li pravda? Usmiř se a obrať se zase ke mně, neboť již nemohu žíti, jsouc vzdálena od Tebe“.

V hrozné opuštěnosti zjevoval se jí svatý Anděl strážný, ano mnohdy i Královna nebes Panna Maria,

aby ji potěšila. Ale zdá se, že Gemma málo toho dbala, jí chybělo jediné, nejlepší dobro, Ježíš. S Marií Magdalenou, hledající Pána, pravila k Andělu strážnému, nežádajíc si tvorů: „Kde je Ježíš?“ A k blahoslavené Panně Marii: „Pověz mi, matičko, kam odešel Ježíš?“ Svého duchovního vůdce se tázala: „Ani vy byste mi nemohl říci, co bych měla činiti, abych našla svého Ježíše? Řekněte mu, že to již nevydržím“. Navenek se snažila svůj strastiplný stav co možná zatajiti, ale nejbližší přátelé přece mnohdy pozorovali, jak jest bledá a zsinálá. Někdy ji překvapili klečící v pokojíku, jak s rukama rozpiatýma, se zaroseným, k nebi obráceným zrakem vzdychá: „Můj Bože, nevidíš, že se umořím? Bez tebe zemru. Rozpomeň se na mne, neboť jsem ubohý sirotek, jenž kromě tebe nemá nikoho, a ty se mu vyhýbáš“. Kdyby byl tento stav trval bez úlevy, byla by jistě podlehla. Ale Bůh, jenž i v nejtěžší zkoušce jest pln lásky, přispěl jí ku pomoci a povzbuzoval ji otcovskými slovy, aby statně kráčela po cestě křížové. „Dcero má, stěžuješ si, že tě nechávám v temnotách. Věz, že po tmě nastává světlo, i ve tvém nitru se vyjasní. Miluješ-li mne doopravdy, musíš mne milovati i v temnotě. Mám zvláštní zálibu v duších, které jsou mi drahé, a z lásky s nimi žertuji. Nermuť se, stavím-li se, jako bych tě byl opustil. Nemysli, že jest to trest, dopustil jsem to, abych tě dokonale odloučil od tvorů a se mnou tě spojil. Zdá-li se ti, že tě od sebe zapuzuji, právě tehdy tě mocněji k sobě přitahuji. Do-

mníváš-li se, že jsem od tebe vzdálen, právě jsem ti nablízku. Vzmuž se, po boji nastává mír. Třeba ti věrnosti a lásky. Buď trpěliva, nechávám-li tě samotnu. Trp odevzdaně a upokoj se, buď ujištěna, že tě miluji, kdykoliv tě křížuji“.

Aby ji Pán ještě více očistil a vytríbil, použil k tomu i zlých duchů. Již dříve ji upozornil: „Buď připravena, dcero má, z mého dopuštění přiloží naposled ďábel ruku k dílu, jež chci v tobě dokonati.“ Boj se rozvinul na celé čáře a byl namířen proti každé ctnosti a proti dobrým skutkům, které Gemma z lásky k Bohu konala. Stěžovala si mi jednou: „Jaká to trýzeň pro mne, že se nemohu modlití. Kolik námahy mne to stojí! Jak se ten šibal přičiňuje, aby mi modlitbu znemožnil. Včera večer mne chtěl zabítí a byl by to učinil, kdyby nebyl Ježíš hned ku pomoci přispěchal. Pozbyla jsem vší odvahy: obraz Ježíšův tanul mi na mysli, ale jeho jména jsem nemohla vysloviti.“ Ale která modlitba mohla býti lepší této, jež z hloubi šlechetného srdce vycházela a jež samého Boha přilákala, aby byl svědkem takového zápasu. Jindy ji satan pokoušel rouhavými řečmi a chtěje svého účelu naráz dosíci, pravil: „Co činíš? Jak jsi pošetílá, že se modlíš k zločinci. Viz přece, jak krutě s tebou zahrává, když tě na kříž přibíjí. Jak jen můžeš milovati toho, jehož neznáš a jenž každému, koho miluje, posílá utrpení.“ Ale jeho slova a nášepty byly pískem do větru. Přece však velice zarmucovaly duši Gemminu, poněvadž ona, která Ježíše tak vroucně milovala, musila

poslouchati, jak je tupen. Jedinou její útěchou v těchto utrpeních bylo, mohla-li se obrátiti na duchovního vůdce oznamujíc mu, co se jí přihodilo, jak se zachovala a prosíc, aby jí opět poradil a ji vedl. Ale ani to nebylo po chuti zlému duchu. Užil všech úskoků, aby jí duchovního vůdce úplně od-cizil. Představoval jí ho živými barvami jako ne-vědomého, fanatického, na rozumu pomateného člo-věka a snažil se, aby jí před ním nahnal takovou hrůzu, že ubohá dívka se považovala téměř za ztra-cenou. Ale všemi úskoky svými nedovedl jí odníti důvěry k němu. Vrhł se na ni, když psala, vytrhl jí péro z ruky, roztrhl papír a násilně ji odtáhl za vlasy od psacího stolku, že mu v surových rukou nezřídka zůstal chomáč vlasů. Konečně odcházel a řval vztekle: „Boj, boj tvému duchovnímu otci, dokud bude na světě!“ A vskutku dostál svému slovu. Jinou jeho lest popisuje Gemma zevrubně: „Poslyšte, otče! Když jsem včera po sv. zpovědi přišla domů, použila jsem první volné chvíle, abych se na kolenou pomodlila pět Otčenášů ke cti pěti ran Ježíšových. Byla jsem u čtvrté rány, když jsem spatřila před sebou postavu Ježíši podobnou, posetou ranami, se srdcem otevřeným a silně krvácejícím. I oslovila mne: „Dcero má, jak mi odpláciš moje dobrodiní? Pohleď na mne, vidíš, jak velice pro tebe trpím. Ty však mi již nemůžeš nabídnouti útěchy svých kajících skutků. (Bylyť jí krátce před tím zakázány.) Ach, nebylo to přece nic velikého, smíš je dále konati jako dříve.“

„Ne, ne, chci poslouchati. Kdybych činila, co mi radíš, jednala bych proti poslušnosti.“ „Ale konečně to nebyl zpovědník, jenž ti je zakázal, nýbrž ten (opravdu jsem jí zapověděl ony kající skutky,) nejsi vůbec vázána ho poslouchati, poslechni tedy mne.“ Mluvil ještě mnoho jiného. Již jsem se chtěla bičovati, jak jsem v podobných případech činívala. Ale ne. Ježíš mi přispěl na pomoc. Vstala jsem, pokropila se svěcenou vodou a klidně jsem se vrátila; dostala jsem však takové rány, jaké jen zlý nepřítel dovede dávat. Víte, otče, byl to on (ďábel) sám.“

Nemoha ničeho dosáhnouti, chtěl ji aspoň k tomu svést, aby si zdraví podkopala a ponoukal ji, aby konala kající skutky, jež jí duchovní vůdce zakázal.

Abych jí podobných svůdných zjevení uchránil, rozkázal jsem jí, aby vždy, kdykoli se jí zjeví osoba z druhého světa v jakékoli podobě, bez prodlení zvolala: „Ať žije Ježíš!“ Nevěděl jsem dosud, že jí božský Spasitel podobný prostředek poradil, nařídív jí říkati: „Požehnán budiž Ježíš a Maria.“ Učelivé dítě spojilo ve své poslušnosti oba povzdechy a dobří duchové odpovídali vždy: „Ať žije Ježíš. Požehnán budiž Ježíš a Maria.“ Zlí duchové buď vůbec neodpovídali nebo vyslovovali jen první slova: „Ať žije, budiž požehnán,“ aniž připojili jména. Tak je Gemma poznávala a jimi pohrdala.

Ďábel, chtěje ji svést k pýše, předváděl jí při bdění i ve spánku množství lidí bíle oděných, kteří její lůžko obstupovali a uctivě ji pozdravovali. Jindy

jí vyjevil, že listy, které píše zpovědníku nebo duchovnímu vůdci, jsou uschovány jako poklad, aby později konaly důležité a platné služby a mnoho podobného. Konečně se chystal zviklati velikou její důvěrou v Boha. Nejvhodnějším okamžikem zdála se mu duševní vyprahlost a opuštěnost. Opět a opět jí našeptával, že je zavržena a zatracena. „Nepozoruješ, že tě Ježíš vůbec neposlouchá, nechce již o tobě věděti? Proč se namáháš ho následovati? Upuť od toho a oddej se svému smutnému osudu.“ Bylo to nejhroznější pokušení, před nímž se největší světci třásli. I Gemma cítila tíži tohoto útoku, nabyla však buď neochvějnou důvěrou v Boha, buď zvláštním přispěním božím opět brzy rovnováhy.

Ďábel vida, že přes všechny úskoky své jest slabým dítětem přemožen, rozzuřil se, odhodil škrabošku a přešel k otevřenému boji. Často se Gemmě zjevoval v hrozných podobách, brzy jako vzteklý pes, brzy jako obluda, jindy jako divoch. Nejprve se snažil, aby jí poděsil svým ošklivým a hrozným vzezřením, vrhal se na ni, tloukl ji a kousal, strkal jí po světnici, vláčel ji za vlasy a i jinak ji mučil. O pouhé domněnce nemůže býti ani řeči, neboť účinky byly příliš znatelný. Vytrhané vlasy, modřiny, jež bylo několik dní viděti, prudké bolesti, které ubohá musila snášeti na všech údech, svědčily o řádění zlého ducha. Často bylo slyšeti rány, bylo pozorovati otřesy, zdvihání a klesání postele. A ty útoky a to trýznění netrvaly snad kratičko, nýbrž celé hodiny, ano i celé noci. Slyšme Gemmu:

„Včera jsem opět prožila smutnou noc. Zlý duch předstoupil přede mne v podobě obra a floukl mne křiče: „Pro tebe již není naděje, jsi v mých rukou“. Odvětila jsem: Bůh jest milosrdný, proto se ničeho nebojím. Tu mi zasadil prudkou ránu do hlavy, vyrazil ze sebe vztekle slova: „Proklatá!“ a zmizel. Později přišel opět a počal mne bít provazem, na němž bylo plno uzlů. Činil tak, protože chtěl, abych mu byla po vůli a činila zlé, jemuž mne učil. Zdráhala jsem se. Tu mne bil ještě prudčeji a způsobil, že jsem hrozně narazila hlavou o zemi. Pojednou mi napadlo, abych vzývala nejsvětějšího otce mého Ježíše — tak nazývala ve své dětinné prostotě Boha Otce — a proto jsem se modlila: Věčný Otče, pro drahocennou krev Ježíšovu zachraň mne! Nevím, co se stalo. Obluda mi zasadila hroznou ránu, vyhodila mne z postele. Bolesť jsem pozbyla vědomí a zůstala ležeti na zemi, až teprve po dlouhé době jsem přišla opět k sobě. Děkuji Ti, Ježíši!“

Gemma si téměř zvykla viděti satana a hleděla naň asi tak, jako se dívá holubička na nečisté zvíře. V jednom listě praví: „Můj Bože, jak jest ošklivý a ohyzdný! Ale Ježíš mi řekl, že se ho báti nemusím“.

Přece však nebyla nikdy bez bázně, že by mohla Boha uraziti nasloucháním nášeptům zlého nepřitele. Snažila se všemožně, aby se toho vystříhala a užívala svatého kříže, ostatků svatých, škapulíře, zbožných povzdechů, utíkala se s důvěrou k Pánu Bohu, nebeské Matičce, k svatému Andělu strážci a ke

svému duchovnímu vůdci. Kdysi mi psala : „Otče, přijďte brzy nebo aspoň z dálky zažehnejte zlého nepřítele. Zle si se mnou zahrává. Ach, kdybyste věděl, jak velice trpím! Jak byl rozlícen opět tuto noc! Tahal mne za vlasy a při tom křičel: „Neposlušnost, neposlušnost! Nyní již není času k polepšení, pojď jen se mnou!“ — a chtěl mne odnésti do pekla. Tak mne trápil přes čtyři hodiny. Bojím se jen, že bych mu mohla povolití a tím se svému Ježíši znelíbiti“.

Kapitola šestnáctá.

Gemmina úcta k svatému andělu strážci.

Kdyby nebylo v Písmě svatém vypravování o mladém Tobiáši a kdyby se totéž neopakovalo u některých svatých obého pohlaví, mohl by leckdo pokládati za přehnané, co zde chci uvéstí o poměru svatého anděla strážce k Gemmě. Ale kdo by se odvážil tázati Pána : „Proč se osvědčuješ tak dobrotivým vůči svým tvorům?“

Co jest v tomto poměru zcela mimořádným, jest viditelná a stálá přítomnost andělova. Gemma se naň dívala tělesnými očima, dotýkala se ho, jako by byl osobou z tohoto světa, mluvívala s ním, jako se baví přítel s přítelem. „Ježíš mne nenechal samotné, způsobil, že můj anděl strážný jest stále u mne“. Za toto dobrodiní a přízeň děkovala Bohu z celého srdce a svatému andělu strážci byla vždy vděčna. „Andělíčku, jsem-li někdy zlá, nehněvej se

na mne, chci ti býti vděčna.“ Na to pravil anděl: „Ano, budu tvým věrným vůdcem a průvodcem. Či nevíš, kdo ti mě dal za ochránce? — Ježíš ve své dobrotě.“ To bylo příliš pro milující srdce Gemmino, upadla se svým andělem strážným do extase. Co činili, vyzrazuje slovy: „Oba jsme dleli u Ježíše. Ó, kdybyste i Vy, otče, při tom byl býval!“ Slova dleli u Ježíše znamenají u ní ponořiti se duchem a srdcem do nesmírného oceánu božství a v něm viděti a slyšeti věci tajemné.

Gemma viděla anděla, jak se vznáší ve vzduchu, křídla rozpíná a ruce nad ní rozprostírá neb k modlitbě je spíná, nebo jak vedle ní klečí. Modlila-li se na př. žalmy, říkal s ní verše střídavě. Když však k nebi vysílala vroucí povzdechy, bylo mezi nimi svaté závodění. Volali: „Ať žije Ježíš! Požehnán budiž Ježíš!“ Když rozjímal, zjednával jí anděl hlubokého osvícení, povzbuzoval její srdce k pevným předsevzetím, takže se jí výborně dařilo. Poněvadž předmětem jejího rozjímání bylo hlavně utrpení Páně, pomáhal jí tím, že jí odhaloval hluboká tajemství umučení. „Viz, jak mnoho Ježíš pro lidi vytrpěl! Rozjímej o každé ráně zvlášť, láska je všechny otevřela. Uvaž, jak hrozným je hřích, jenž jen takovým utrpením, takovou láskou mohl býti smířen.

Jestliže Gemma nejen za rozjímání nebo ústní modlitby, nýbrž i jindy očí svých k němu pozvedla, jej poslouchala nebo s ním mluvila, opouštěly ji smysly. Tu jí mohli trásti, ji bít, bodati, necítila

ničeho. Přestala-li se na něho dívati nebo s ním mluviti, nabývala opět vědomí. Navenek nebylo ničeho znáti, jen tělo bylo nehybné a oči jí nadzemsky zářily. Chtěl-li se kdo o jejím stavu přesvědčiti, musil se jí dotknouti.

Její rozmluvy s andělem byly často velmi prostinké a důvěrné a mimoděk připomínají poměr mezi archandělem Rafaelem a mladým Tobiášem. „Rci mi, můj anděle, co bylo dnes mému zpovědníkovi, že byl tak přísný a nechtěl mne slyšeti? — Odpoví mi můj duchovní otec z Říma a kdy na dopis, v němž jsem ho prosila o pokyny, jak bych se měla v určitém případě chovati? — Rci mi, anděličku, co mám odpověděti oné osobě, která mne prosila o radu? — Co myslíš, je se mnou Ježíš spokojen, nebo jak ho mohu uspokojiti?“ Dávala mu takové a podobné otázky, které se týkaly duchovního blaha, neboť o jiném vůbec nemluvila. Svatý anděl strážný dovedl se vždy výborně přizpůsobiti její prostotě a povaze a zodpovídal její otázky. Výsledek vždy ukázal, že odpověď vskutku pocházela od nebeského ducha. Mám o tom tak četné důkazy, že by celou knihu mohly vyplniti.

Abych jen všeobecně mluvil, mohu říci, že svatý anděl strážný byl pro Gemmu téměř druhým Ježíšem. Vykládala mu vlastní i cizí potřeby, v pokušeních, zvláště v boji se zlým nepřitelem měla ho vždy po boku. Svěřovala mu různé vzkazy Pánu Bohu, Panně Marii a svým ochráncům v nebi. Ano, odevzdávala

mu i zavřené a zapečetěné dopisy do nebe s prosbou, aby jí časem zjednal odpovědi a anděl dopisy přijímal a odnášel. Jak mnohé zkoušky jsem učinil, abych nabyl jistoty, že zde skutečně zasahuje nadpřirozená moc. A ani jeden mne nezklamal, takže jsem musil doznati, že nebe, které Gemmu tolik omilostňuje, má s ní zvláštní záměry. Poslala-li svatého anděla strážce se zvláštním vzkazem k osobám na zemi žijícím, což se často stávalo, nemálo se divila, nedostala-li odpovědi. „Již je tomu přece tolik dní, co jsem Vám to po andělu vzkázala, čím to je, že jste v té věci dosud ničeho neučinil? Mohl jste mi aspoň po něm vzkázat, že se tím nechcete zabývat. Nehněvejte se však na mne, že se k tomu opět vracím, jde o věc velmi vážnou.“

Tak byl posel nebeský zaměstnán a rád jí vyhověl. I když ho nevzývala, přispěl jí přece v každé potřebě, v každém nebezpečí. Krotil násilí satanovo, když jí chtěl zlomyslnými úskoky uškoditi, ano bojoval s ním, aby ji vyrval z jeho rukou. I v jiných nebezpečích života stál jí vždy poboku a učil ji vyhýbat se mu. Kdysi jí pravil s něžným soucitem: „Ubohé dítě, jsi slabá a potřebuješ stále cizí pomoci, jak velikou trpělivost musím s tebou mít!“

Poslání jeho u Gemmy vztahovalo se hlavně na blaho její duše. Stále měl příležitost, aby ji povzbuzoval a poučoval. Z mnohých naučení zachoval se nám aspoň obsah, jež sdělila svému duchovnímu vůdci. Jednou chtěl anděl výslovně, aby napsala, co jí chtěl říci. I vzala papír a pero, sedla ku psacímu

stolku a anděl pravil: „Dcero má, pamatuj, kdo Ježíše opravdu miluje, mluví málo a vše snáší. Rozkazuji ti ve jménu Ježíšovu, abys nikdy nevyjevovala svého náhledu, nejsi-li tázána; abys netrvala na svém mínění, nýbrž dopustíš-li se chyby, ihned ji na sebe žalovala a nečekala, až na tebe bude žalovati někdo jiný... Poslouchej přesně a bez odmluvy zpovědníka i jiných osob, přeje-li si toho. Bud jak k němu, tak i k nim upřímná. Nezapomínej střežiti zraku a pamatuj, že jen umrtvené oko bude patřiti na krásu nebes.“

Někdy byl přísný, šlo-li o to, aby ji zbavil malých, nedobrovolných chyb; neprominul jí ani jedině. Sama mne jednoho dne ujišťovala: „Můj anděl je velmi přísný, ale to se mi líbí. V minulých dnech káral mne dvakrát i třikrát za den.“

Užitek, který Gemma měla z jeho naučení, byl jistě veliký a ona přece dávno plála vroucí touhou zdokonaliti se ve ctnosti. „Drahý anděle, jak tě mám ráda.“ „Proč?“ „Protože mne učíš býti hodnou, pokornou a líbiti se Ježíši.“

Chtěje Gemmu zkoušeti, zakázal jsem jí mimo vytčené meze s ním se baviti. Gemma sklonila pokorně hlavu a pravila: „Otče, máte pravdu, již toho neučiním, t. j. již s ním nebudu tak důvěrně obcovati, nýbrž budu mu prokazovati všemožnou úctu a na sto kroků se před ním vzdálím, kdykoliv ho uvidím.“ Svému slovu dostála, pokud byla vázána mým zákazem. Když potom po prvé anděla uzřela, pravila

mu : „Měj strpení, můj milý anděle, duchovní můj otec si tak přeje, musím se nyní zdrželivě chovati.“ Když měla kdysi pochybnosti, psala mi : „Požehnaný anděl strážný mě trochu znepokojil. Já jsem mu vůbec nic nechtěla, on však mi chtěl tolik toho říci. Zjeviv se mi pravil : „Bůh ti žehnej, duše, která jsi svěřena mé ochraně!“ Odpověděla jsem mu : Poslyš, anděle, neznečišťuj si o mne rukou, — odejdi ode mne k jiné duši, která si dovede vážit darů božích, já toho nedovedu. On však mi pravil : „Čeho se bojíš?“ — Jednati proti poslušnosti, pravila jsem. Nato on : „Nikoliv, vždyť mě posílá tvůj zpovědník.“ Nechala jsem ho tedy mluvit Odpusťte mi to, již ho nebudu poslouchati.“

Stalo se též, že se jí nezjevil samotný, nýbrž přivedl s sebou i jiné anděly, kteří ji rovněž provázeli. Jakmile jsem se o tom dověděl, tvářil jsem se, jako bych s tím nebyl srozuměn, řka, že by bylo načase učiniti tomu konec. Gemma však mínila : „Vskutku, nyní již sobě samé nerozumím. Jiní, když se jdou modlití, vidí svého anděla. Vidím-li ho však já, plísnete mne a rozčilujete se. Včera, na jejich svátek, propustila jsem je všechny. Můj anděl strážný nechtěl odejít, ani ten druhý, kterého znáte. Nerozčilujte se již, chci býti hodná a poslouchati, můžete být klidný.“

Kapitola sedmnáctá.

Gemmin duch modlitby a její spojení s Bohem.

Gemma se již od nejútlejšího mládí oddávala modlitbě. Vše možně se přičiňovala, aby byla vždy připravena na přijetí nových milostí. Již jako dítě prosila svou zbožnou matku, žádala učitelky, aby ji naučily modlití se. Když trochu pochopila toto umění, uchýlovala se ze společnosti bratří, sester a příbuzných do tiché své komůrky, aby tam spojovala práci s modlitbou.

Všeobecně řečeno, celý její život i veškeré snažení bylo přípravou na nejužší spojení s Bohem. Nicméně plnila přesně i všechny ostatní povinnosti. Bylo-li jí vykázáno nějaké zaměstnání, vykonávala je se vzornou přesností. Pokud vím, přihodilo se jí jen jednou a to na okamžik, že nemyslila na Pána Boha, (je-li toto rčení vůbec oprávněno). Poslyšme, co o tom praví; „V posledních dnech dopustila jsem se velké chyby. Věru, bylo to až příliš, že mne Bůh na místě nepotrestal. Milosrdný Ježíši!

Don Lorenzo *) mi kázal, abych něco spočítala. Zabrala jsem se snad příliš do číslic a tím jsem ztratila myšlenku na přítomnost boží, avšak to trvalo nanejvýš minutu; pak jsem se opět vzpamatovala, prosila Pána Boha za odpuštění a hned jsem ho dosáhla.“

*) P. Lorenzo byl domácím přítelem rodiny Gianniniovy.

Ostatně bylo jen třeba pozorovati zjev, jednání a počínání Gemmino, chtěl-li se člověk přesvědčiti, že myšlení a cítění její se odnáší k Bohu. Ne-přepínám, podávám jen události, jež jsem viděl vlastníma očima. Jednoho dne jsem byl pozván ro-dinou Gianniniovou k obědu. Spatřiv, jak Gemma, která naproti mně seděla, byla všechna v sebe po-nořena, pravil jsem jí, opíraje se o svou autoritu jakožto její duchovní vůdce, aby toho nechala, že nyní není na to ani čas ani místo. Zbledla a všecka se zachvěla, jedla však dále, jako by se nic ne-stalo, ač jistě uvnitř trpěla. Po obědě jsem ji za-volal a nechal ji mluvit. „Duchovní otče,“ odpo-věděla s dětinnou prostotou, „nevzal jste mi mezi obědem Ježíše? A mohu snad žíti a nemysleti naň?“

Stálá myšlenka na Boha nebyla u Gemmy pouhou sebraností ducha, jak tomu bývá u každého, kdo pamatuje na přítomnost boží, nýbrž byla spíše nejvznešenější, nejmilejší a nejsebranější modlitbou. Patřila v duchu na svého Boha, mluvila s ním, po-slouchala ho, radovala se v něm a vracejíc se s obdivuhodnou nenuceností od nejvyšších myšlenek k nejvšednějším, přednášela mu pochybnosti, prosila o milosti pro duše a děkovala za přijatá dobro-diní. Taková byla sebranost Gemmina, to byl její duch modlitby, její zaměstnání ve dne v noci. Pro-tože jen velmi málo a jen chvilkami spala, nelze téměř o přerušení modlitby u ní mluvit. Jakmile se probudila, pokračovala opět v modlitbě; tak to činila až do rána. Z lůžka vstávala bez námahy,

bylo jí, jako by se celou tu dobu modlila v kostele. Když procitla, políbila vroucně kříž, který i ve spánku držela v ruce. Jednou zvolala u vytržení: „Viz, ó Ježíši, i v noci ony hodiny Spím, můj Ježíši, ale srdce mé bdí, bdí stále s tebou v každou chvíli!“

Obcujíc s Bohem, neužívala určitých modliteb. Doma se modlívali růženec a tu Gemma o něm rozjímalala, zvláště o tajemstvích umučení Páně a smrti jeho. Nebeským světlem osvícena, konala sama modlitby, jakých právě potřebovala. Vyznala mi jednou: „Nemohu čísti modliteb z knížek, nenalézám v nich, čeho potřebuji a při tom se znavím. Proto se modlím sama, jak nejlépe dovedu.“

Často ulevovala svému srdci krátkými, ale vroucími povzdechy: „Ó Ježíši, ó Bože srdce mého! Otče, jediné s Tebou chci žít! Kdy tě spatřím tváří v tvář? Země, jak se mi zdáš ubohou. Ó kříži mého Ježíše, jak tě miluji!“ Byla-li samotna, modlila se tak nahlas. Tu a tam pronášela i verše žalmů podle různé nálady duševní. Modlívala se je zvláště v duševní vyprahlosti a tehdy, když se jí Pán Ježíš skryl, to jest, když byla trýzněna největší opuštěností.

Duchem svatým vedena, oddávala se rozjímalavé modlitbě ráno v kostele a večer, nežli se odebrala na odpočinek. Zbyla-li jí někdy volná chvíle, vynakládala ji na rozjímalání. Pokud na ní bylo, řídila se obyčejnými pravidly, jež učitelé duchovního života podávají. Předmětem jejího rozjímalání byl

téměř vždy Bůh a Kalvarie. Oddržela velmi řídkou a jistě závidění hodnou milost, že při rozjímavé modlitbě, ať trvala sebe déle, byla prosta roztržitosti. Když se pohrouzila v rozjímání, nevěděla vůbec o světě. Obcovala s Bohem tak volně a důvěrně, jako by ani nebyla bytostí z tohoto světa. Věru, vyznamenání, jehož se dostalo jen několika svatým.

Gemmin způsob modlitby nelze srovnávat s rozjímavou modlitbou jiných zbožných duší. Po prvních úvahách pohrouzila se její duše v Boha a její modlitba byla nejvznešenějším patřením naň. Rozjímalali o kráse, svatosti, milosrdenství a spravedlnosti boží, viděla je jako na nějakém obraze nebo v zrcadle. Zkoumala jejich velikost a hloubku, rozbírala, pokud ovšem lidskému duchu dovoleno, nevýslovná tajemství, popřála všem silám duševním klidu a kochala se rozkoší toho obrazu. Rozjímalali však o umučení Páně, představovala si jistou scénu, jako Getsemanskou zahradu, soudní síň, Kalvarii, hrob Páně a t. d. a duch její se ztrácel v bezmezném moři a její srdce se ztravovalo bolem a láskou. Poručil jsem Gemmě, aby mi vysvětlila způsob své modlitby rozjímavé. Píše: „Chci-li rozjímati, činím to bez jakékoli námahy. Duše má se ponoří ihned úplně v nesmírnou velikost boží, brzy se zahloubá do toho, brzy do onoho předmětu. Pak ji nechám uvažovati, že Bůh, který ji k obrazu a podobenství svému stvořil, musí býti jejím jediným cílem. Tu se mi zdá, jako by duše má s Bohem odlétala daleko a byla zbavena tíže těla. Kdykoli se octnu před

Ježíšem, úplně se v něho ponořuji. I cítím, že miluji nebeského Tvůrce, který miluje své tvory. Čím více naň myslím, tím více poznávám, jak je líbezný a láskyhodný. Často se mi zdá, že zřím v Ježíši božské světlo a slunce neskonalého jasu, vznešeného Boha, takže ani v nebi ani na zemi není, co by mu nebylo poddáno, Boha, jenž pouhou vůlí všechno může. Poznávám jej jako nejvyšší dobro vůbec, dobro, jež samo ze sebe je dobrem; a že Ježíš je dokonalý, nalézám v něm vše. Nořím se do jeho dobroty a tu dlí duch můj téměř stále v nebi. Ježíš jest nekonečně dobrý a doufám, že v něm budu účastna všeho dobra. Rozjímání končím prosbou, aby Ježíš rozmnožil moji lásku, tak aby v nebi byla dokonalá.“

Na pochybnost, úmyslně pronesenou, odpověděla: „Kdykoli se oddám modlitbě, nevidím sice Ježíše tělesnýma očima, ale přece ho jasně poznávám; dopustíť na mne sladkou opuštěnost, ve které jej poznávám. Jeho hlas tak mě proniká, že jsem často pravila, že mě zraňuje více než břitký meč — tak hluboko vniká do duše mé. Jeho slova jsou slova života věčného. Když takto na Ježíše patřím a jej slyším, zdá se mi, že nevnímám ani krásy tělesné ani postavy, ani příjemného tónu ani líbezného zpěvu. Zřím-li a slyším-li Ježíše, vidím nekonečné světlo a nezměrné dobro. Jeho mluva není hlásková, jest však mocnější a mému sluchu tak přístupna, jako bych jasně vyslovená slova slyšela.“

Z toho lze poznati, že duch Gemmin měl jasný

a pronikavý zrak, jímž se mohla bez námahy ponořovati do věčného dobra a čerpati z něho vznesené představy. Její duch byl obdařen darem dokonalého poznání a vysokého porozumění, takže dobru věčnému — věcem nebeským — dávala přednost před každým jiným dobrem, toužebně ho vyhledávala a nevýslovně k němu lnula. Nejvznesenější tajemství zřela téměř bez závoje a nikdy nebyla pohledu syta, nýbrž toužila, aby je vždy lépe poznávala; směle se vznášela na perutech ducha a přece stále pozorovala, že může ještě výše stoupati a hlouběji vnikati. Jejím nejvyšším cílem bylo patření na Boha tváří v tvář. Bylo ji slyšeti, kterák volala: „Kdo mi dá křídla jako holubici, abych vzlétla k tobě, Bože můj? Dej mi je — křídla patření na tebe. Co mám činiti, abych se k tobě vzesla? Přetrhej, vzdal ode mne pouta, která mne zdržují, že nemohu vzlétnouti k tobě, Bože můj. Jsou ovšem, ó Ježíši, mnohé věci, jimiž byla duše má v modlitbě sycena, avšak v těch klidu nenalézá, jen v tobě, Ježíši můj, spočívá duše má.“

Kdyby lidská řeč byla s to, aby slovy vyjádřila, co Bůh v tomto patření dal služebnici své poznati, byla by mohla napsati mnoho knih o tajemstvích naší sv. víry. Aby se aspoň trochu srozumitelně vyjádřila duchovnímu vůdci, před nímž nechtěla ničeho tajiti, užívala obrazů a podobenství ze světa viditelného: „Představte si, že vidíte světlo nesmírné jasnosti, které vše proniká, ozařuje a zároveň oživuje a oduševňuje, takže vše skrze toto světlo

jest, pro ně a v něm žije — tak zřím svého Boha a vše stvořené v něm. Myslete si požár veliký jako vesmír, ano nekonečně větší, který vše zapaluje a přece nestravuje, který žářem svítí a sílí; těm, které jeho plameny nejvíce zasáhly, vede se nejlépe a proto si co nejvroucněji žádají, aby jimi byli zachvázeni. — Tak vidím naše duše v Bohu.“

Taková vznešená osvícení mívala, ať dlela na modlitbách nebo konala rozptylující zaměstnání. Pojednou byl její duch jako ozářen tajemným světlem, vše kolem ní zanikalo a v naprosté sebranosti byla vytržena do nebe, aby rozjímalá o Bohu a jeho nekonečné kráse. Nevědouc, co znamená tento nadpřirozený stav, říkala s dětskou naivností: „Točí se mi hlava.“ Sama doznává: „Stála jsem u ohně a mluvila s kuchařkou; najednou jsem pozorovala, že nebudu moci z kuchyně odejít, jak se mi hlava zatočila a byla jsem u Ježíše.“

Na počátku, kdy nebyla ještě v mystice obeznaná, Duch svatý ji tak vychovával, že se snižoval k její dětské chápavosti a tajemství, která jsou vyššího řádu, označoval jí pojmy naprosto smyslovými a obraznými. Tak na př. věčného Otce jí ukázal jako ctihodného starce, plného otcovské důstojnosti a majestátu spravedlivého soudce. Jeho dobrotu jí ukazoval jako bezedné a nekonečné moře; milost boží jako tichý dešť, který svlažuje zemi, každé bylině dává život a vzrůst a podporuje květ a plod. Ačkoliv Gemma postoupila rychle na nejvyšší stupeň, střídalo se takové nižší a obyčejné patření na Boha

s vyšším a vznešenějším, což se úplně shoduje s učením učitelů mystické theologie. Protože patření, jak bohoslovci učí, jest nejvyšším darem, jehož Bůh ve své štědrosti uděluje, kdy a jak se mu líbí, stává se nezřídka, že duše v nejvznešenějším letu na okamžik sestupují na nejnižší stupeň a Bůh s nimi jedná jako se začátečníky. Dětinná prostota Gemmina, které s rostoucí dokonalostí spíše přibývalo, zvláštním způsobem okouzlovala srdce toho, jehož radostí jest býti s dušemi dětinnými a prostými. Tím si lze vysvětliti, že vedle nejvznešenějších obrazů a výrazů o božství právě v pozdějších letech tu a tam užívá slov jako: „svatý Otec Ježíšův“ (Bůh Otec), „vyšetřovatel“ neb „zvěd“ (Anděl strážný), „nebeská Matka, která mne něžně k srdci přivinula“ (Panna Maria). Ještě jednou pravím, že mystický život panny z Luccy souhlasí úplně s učením theologů mystiky.

Kapitola osmnáctá.

Nevěsta Ježíšova.

Třeba nyní poukázati, jak Gemma stoupala po různých stupních tohoto patření a konečně stanula na tom, na který vůbec může vystoupiti člověk. Bylo to, když se zasnoubila s Kristem, božským Slovem.

První a nejnižší stupeň patření nazývají theologové mystickou sebraností, která záleží v neobyčejném osvětlení, jímž Bůh rozumu se sděluje a jej úplně zaujímá; toto světlo prozařuje smysly vnitřní i vnější,

je shromažďuje, upokojuje a mile k duši upoutává. Není to ještě extase, při níž smysly opouštějí, nýbrž sladké přivnutí schopností, které jim dává zapomenouti ostatních věcí a vše, co v člověku jest, povznáší k nejvyššímu dobru. Svatý František Sáleský uvádí za příklad magnet, který přitahuje k sobě jehly, jež jsou mu nablízku. Ano i tělo bere na se jakousi sebranost, chová se nepohnutě, když byla duše tímto neočekávaným světlem zasažena.

Z toho, co již dříve bylo řečeno, jasně vysvítá, že i Gemmě tato milost byla udělena. Zřítí Boha světlem nadpřirozeným, býti mu blízkým všemi duševními schopnostmi, a ho nepoznávati, nemilovati, a s ním se co nejúžeji nespojiti, jest ěolou nemožností ; aspoň u Gemmy tomu tak bylo. Protože již v dětství byla tímto nebeským darem obdařena, byla pužena sladkou silou, aby se s Bohem sjednotila a jen jemu byla nejněžnější láskou oddána. „Nechť mi nikdo o jiném nemluví, mně jedině On může dostačiti, jedině jeho chci. Rozsekejte mě na kusy, jen mne ponechte Ježíši a budu spokojena“ a pohrouzila se v obvyklou sebranost.

Druhý stupeň patřeni a lásky slove duchovní mlčení a to proto, že duše mnohem silnějším světlem duchovním osvícena, mocněji a příjemněji přivnuta, jata úžasem a jako by spoutána stojí před velebností boží a neodvažuje se Boha ani osloviti, nýbrž přestává na tom, že jej miluje a zalíbení své v něm má.

U Gemmy střídal se tento způsob patřeni a sblí-

žení se láskou velmi často s prvním. To bylo i zevně patrné, když se modlila. V prvním stavu, t. j. na stupni nejnižším, různá duševní hnutí, z nichž jedno sledovalo druhé, obličejela se v rysech obličeje, v druhém však zůstala tvář nezměněna. Jednou mi sama vysvětlila tento stupeň modlitby. Pravila: „Byla jsem u Ježíše; nic jsem mu neřekla a On též na mne nepromluvil; oba jsme mlčeli, já jsem patřila na něho, On hleděl na mne. Kdybyste jen, duchovní otče, věděl, jaká je to slast, tak před Ježíšem dlíti. Zakusil jste toho někdy? Člověk by si přál, aby nikdy nemusil od něho odejít. Avšak pojednou praví Ježíš — pryč — a ono světlo zanikne. Avšak srdce tak brzy nevychladne.“

Když si duše navykla v duševním mlčení na přítomnost boží a její slasti, jest připravena, aby vystoupila na třetí stupeň, jenž záleží v modlitbě pokoje. Tu se v duši zvláštním způsobem spojují Maria a Marta; ona je šťastna u nohou Ježíšových v životě patření, tato vede pro něho život činný.

Tak tomu bylo i u Gemmy. Na třetí stupeň mystické dokonalosti vystoupila asi tři roky před smrtí. Vnější sebranost, kterou bylo na ni vždy pozorovati, dokazuje, že život patření dostoupil u ní vysokého stupně. Odhodlanost pak a horlivost o čest boží a spásu duší ji pobádaly k mnohým dobrým skutkům, dokazující zřejmě, že byla vyznamenána i darem činného života. Slyšme její vlastní slova: „Pokud jsem měla tolik přání, nebyla duše má pokojná; nyní, když mám jen jedině, jsem šťastna.“

Zde, Ježíši, zde ve svém srdci vystavím stánek lásky ; Ty jediný smíš vstoupiti, já Tě nikdy nepustím, budeš mým zajatcem ; nikdy Tě nepustím, dokud mi neudělíš útěchy, po které tak vroucně dychtím. Co vlastně žádám, po čem toužím, ó Ježíši? Vidíš, že naše přání se srovnávají, já chci, co Ty chceš, přej si, čeho si sám přeješ.“

Modlitbě pokoje je blízký „duchovní spánek“. Tu dovede duše vpravdě vroucně milovati nejvyšší dobro, ale nemyslí na to. Protože jí láska dostačuje, nestará se o nic, nepřeje si věděti, jak se jí vede v tomto slastiplném stavu. Nemůže ani po tom pátrati, protože spí a její duch je zcela v Boha ponořen.

Gemma požívala tohoto vyznamenání krátce před tím, než se stala účastnou mnohem vznešenějšího stupně — exstatického spojení. Bůh jí ho často uděloval, jednu dobu i vícekrát denně. Ať seděla, klečela nebo stála, zdálo se, že spí. Sama užívala tohoto označení, měla-li vydati počet z onoho stavu. Abych se o tom lépe přesvědčil, učinil jsem zkoušku a pravil jsem jí, také proto, abych ji pokořil, že takový spánek za dne pokládám za čirou zahálku, proto aby toho nechala. Tu se událo něco podivuhodného. Ač se vše při tomto spánku děje způsobem nadpřirozeným a vůle lidská nemá vlivu ani na usnutí ani na probuzení a jeho nastoupení nemůže zabrániti, prosila Gemma Spasitele, aby jí dovolil poslouchati. A Ježíš vyslyšel její přání. Mystický spánek se nikdy více neopakoval. Místo něho

„AŽ ŽIJE JEŽÍŠ!“

se však ukázal na Gemmě jiný způsob, mnohem vznešenější, jistě v odměnu za její ochotnou poslušnost — extatické spojení, o němž pojednám v další kapitole.

Duše, zasažená takovými plameny, upadá čas od času v bezvědomí a cítí ve svém nitru pláti pocity, jež theologové nazývají svatým nebo mystickým opojením. Pokud je něčím nadpřirozeným, tvoří stupeň mystiky, ať zmíněné již stupně převyšuje nebo jich ani nedosahuje.

Gemma byla povznesena i na tento stupeň. Lze to dokázatí snadně z jejích slov, která o tom stavu pronesla nebo napsala. Když pocítila nebe ve svém srdci, vyzvala okolostojící znameními, aby přistoupili a přesvědčili se o tom; na to zvolala: „Ó Bože, ó lásko, ó nebe! Pouta tvé lásky, ó Bože, jsou tak silná, že se z nich nedovedu vybaviti. Ponech mi přece volnosti! Chci tě milovati, chci tě vždy milovati, povždy tebe hledati.“

Často je plnost lásky tak veliká, že se jako ohnivý proud vlévá do srdce a rozněcuje je zvláštním způsobem. Žár tento je dalším stupněm dokonalosti. Theologové zovou jej plameny lásky. Této lásky požívala dívka z Luccy v takové míře, že kdyby byl trval dva nebo tři měsíce, byl by její srdce úplně spálil. Neodvozuji z toho žádné bájky, přináším jen skutečná fakta. Srdce Gemmino bylo podobno ohništi, takže držel-li kdo na jejím srdci ruku, cítil i skrze šat, jak se ruka jeho rozpaluje. Abych o tom nabyl jistoty, rozkázal jsem tetě Ce-

cilii, aby ji po dobu extase pozorovala. Jaký div! Často, ano velmi často bylo viděti, jak okolo srdce bylo všecko popáleno, jako by bylo na uhlí položeno. Tajemný zjev trval dva až tři měsíce a ještě dlouho potom bylo pozorovati spálená místa na kůži a na ní povstalé záhyby. Ať nám to Gemma sama vysvětlí. Praví: „Je tomu asi 8 dní, co jsem okolo srdce zpozorovala něco tajemného, čeho jsem si nemohla vysvětliti. První dny jsem toho nedbala, protože mne to vyrušovalo málo nebo nic; dnes však je tomu již třetí den, co žár tak stoupl, že jej stěží mohu snést, musela bych led přiložiti, abych jej schladila. Nedá mi spáti ani jísti. Je to tajemný oheň, který se i navenek ukazuje. Nepůsobí mi muk, ale zbavuje mne smyslů, ztravuje mne. Velký Bože, miluji tě!“

Ač byla bolest, kterou jí žár způsobil, provázena duševní slastí, byla přece veliká. Když jsem se jí na ni tázal, pravila mi: „Chcete-li si ji zobraziti, myslete si, že v nitru mého ubohého srdce je rozžhavené železo, které kleštěmi v něm drží; takový pocit mám v srdci.“ Přece však bych nevyměnila hroznou té bolesti ani za zlato celého světa.“ Neboť pokud snášela hrozná muka v těle, cítila v nitru duše své nevýslovnou slast. Jednou ve vytržení zvolala: „Ty, Pane, hoříš a já hořím. Ó bolesti, ó lásko nejvyššího štěstí, ó sladký ohni, ó sladké plameny! Dle přání tvého i moje srdce mělo se v plamen proměnit. Ano, našla jsem plamen, který ztravuje a v popel mění. Ustaň, Pane, neboť hrud má není

s to, aby skryla takový oheň! Ale — co pravím? Ne, jen přijď, ó Ježíši! Otvírám ti srdce své, vnes do něho svůj božský oheň. Ty jsi oheň, nechť i srdce mé v ohnivém plameni se promění.“

Sv. Pavel z Kříže, jenž také požíval lásky tohoto stupně, volával: „Cítím, že srdce mé vyschlo, mám žízeň a pil bych, pil bych ohnivé proudy, abych tento žár uhasil.“

Kdo pocítil sladkost božské lásky, musí tak mysliti a volati, neboť když tak stoupla, nelze jí zadržeti. Snoubenec duší našich — Ježíš Kristus, dal nám v tom první příklad, když pln bolesti a lásky volal s kříže: „Sitis — žízním!“ To později dalo theologům podnět, aby tento stupeň lásky nazvali „touhou a žízní po lásce“ a vysvětlovali, že záleží v živé touze po Bohu, jehož duše okusily, jehož však dosud nepožívají. Trvání touhy, která se v srdci vyvíjí, zove se „žízeň po lásce.“

U Gemmy touha a žádost Boha požívati byla od útlého dětství nejušlechtilejší snahou, jedinou vášní jejího srdce. Se vzrůstající čistotou duše a s vnitřním zdokonalováním ducha i toto přání plálo víc a více a zatím co nitro duše ztravovalo a vysušovalo, měnilo se v palčivou žízeň, kterou mohlo uhasiti jen požívání Boha. Ve stavu plamenné lásky a touhy nenalézala tato holubice nikde útěchy než v povzdechu, který dnem i nocí k nebi vysílala: „Potřebuji Ježíše, dejte mi Ježíše!“ K němu obrácena zvolala: „Pospěš si, Ježíši! Či nevidíš, jak srdce mé po tobě touží? Nepozoruješ, jak se touhou

ztravuje? Snad se ti líbí, vidíš-li, jak srdce mé mře touhou, můj Bože?“

Abych doplnil dřívější udání, připojuji, že pokud duchovní plamen lásky v jejím srdci planul, tajemný zjev spálení kůže kol srdce se zevně značně zvětšil. Po celém těle se šířil onen oheň, ač jen okolo srdce byl patrný. Gemma mi jednou pravila: „Velebný pane, mé srdce je obětí lásky, brzy láskou umru. Tyto plameny sžírají srdce i tělo; rozpadnu se v popel. Když jsem se včera při výstavě Nejvyšší Svátosti chtěla svému Ježíši přiblížiti, cítila jsem v sobě takový oheň, že jsem se musela vzdáliti; hořela jsem, žár mi vstoupil až do tváře. Ať žije Ježíš! Čím to jen, že tolik lidí, ač jsou mu tak blízko, neshoří?“ — Toto podivuhodné rozohnění několikrát měřili teploměrem; jakmile se dotkl těla, stoupala rtuť, jako by ji držel nad ohněm.

Když touha a láska Gemmina dostoupila takového stupně, že jejímu srdci hrozila zničením, dobrotivý Bůh, aby jí život zpříjemnil, dával jí účast na sobě samém, že jí totiž občas dovolil, aby se k jeho Božskému Srdci přiblížila. Kdy tento slastný stav nastal, nevím určitě. Když jsem se stal jejím duchovním vůdcem, byl jí již znám, přece však bylo toto sdílení, nebo jak je učitelé mystické theologie nazývají — „styk duše s Bohem“ — řídké; obyčejně se dostavovalo při patření na Boha. Ponenáhlu, zatím co nadpřirozené světlo jejímu duchu krásy boží osvětlovalo, rozněcovalo se srdce, počalo silněji bít a ztravovalo se touhou po spojení s nejvyšším

Dobrem. Se vzrůstem ohnivé tužby i zeď mezi ní a Bohem — tvorem a stvořitelem — se zmenšovala, rozpadávala, ano shroutila se docela a šťastná duše se směla sblížit se svým Bohem. Tu nebyla Gemma schopna řeči, jen zvolala: „Ó andělé, nejsem ničeho schopna, opětuje vy lásku mého Boha! Viz, Ježíši, odevzdávám se tvé lásce!“ Síly přirozené již nestačily; jako mrtvá klesla k zemi. Jednou se jí to přihodilo v kostele po svatém přijímání. Když nabyla vědomí, velice jí to mrzelo; ano prosila Božskou Velebnost tak vroucně, že se jí to veřejně již nikdy nestalo. Ve své dětinné prostotě psala mi, že se snaží v této věci ovládati a přemáhati. „Ježíš neustává, ustavičně mi dává cítiti svoji přítomnost; budiž stále veleben! Jaké násilí si musím činiti, abych vše před lidmi skryla, zvláště když jsem v kostele nebo mimo dům! Pro tuto úsilnou snahu, abych se opanovala, mívám večer trochu horečku. Ale chutě vpřed! Ježíš mi totiž pravil, že toto mé chování se mu líbí. Budu s to, abych se vždy opanovala? Bojím se, že ne; neboť návaly lásky se neustále zvětšují a stávají se častějšími, takže jich konečně nesnesu. Až nebudu moci, ponechám se jim. Ať žije Ježíš!“

Později se návaly lásky boží velmi často opakovaly, zvláště v extasi. Také je bylo snadno podle účinků pozorovati. Gemma mi o tom psala: „Ty malé mdloby, které mne zachvacují v Ježíšově přítomnosti, opakují se stále častěji. Věru, bude-li Ježíš takto pokračovati, zůstane brzy sám. Jak bych ho

mohla celou duší nemilovati? Jak bych si neměla přát, abych byla plameny jeho lásky ztrávena?“ Jednou se Gemma prostince zeptala samého Spasitele, jak to, že tolik touží po jeho zalíbení a lásce a po tom, aby se s ním nerozlučitelně spojila. Ježíš jí odpověděl: „Já jsem nad tebou zvítězil.“ Gemma pak pravila: „Ach ano, jsem šťastna, že mne taková dobrota, taková láska přemohla.“

Opravdu Ježíš nad Gemmou zvítězil, aby skrze ni sebe oslavil. Očistil duši její utrpením, zahrnul ji milostmi a vedl ji po stupních duchovního života vždy výš a výše. Nyní chtěl dílo své korunovati darem dokonalého spojení. Jak jsem se již zmínil, nechtěla dosud Gemma nikdy Ježíše jmenovati ženichem, stačilo jí býti jeho věrnou služebnicí nebo nanejvýš dcerou. Ani v extasích ho nejmenovala sladkým oním jménem. Ale jak časem vzrůstal žár její lásky, přibývalo jí odvahy a důvěrnosti. I počala tiché svoje přání projevovati. Bylo jí slyšeti, jak vzdychá: „Jestliže plesá denně na úsvitě srdce mé, protože tě, ó Bože můj, smím jmenovati otcem, což teprve, dovolíš-li, abych tě nazývala svým snoubencem? Potěš, Ježíši, ubohou dceru svou, svou snoubenku!“ Jindy v extasi volala prosebně; „Ó Ježíši, stále jen dcerou, ničím více? A přece bych ráda, ó Ježíši... Ale rozumím, bylo by to příliš mnoho pro mne... Smím ti svěřiti, po čem tak horoucně toužím? — Ráda bych byla tvojí nevěstou. Ano, tvou nevěstou přála bych si býti!“ Po těch slovech omdlela a byla několik hodin jako mrtvá.

Tehdy splněno její přání. Věčné Slovo spojilo se s ní tajemným, nerozlučitelným svazkem lásky. Ježíš se Gemmě zjevil jako kdysi svaté Kateřině Alexandrijské, svatému Pavlu z Kříže a jiným svatým, jako milostné děťátko v náruči nejblahoslavenější Panny. Ta sňala prstýnek s ručky svého dítěte a navlékla jej na prst přešťastné Gemmy. Od toho okamžiku bylo Gemmě, jako by již nepatřila této zemi. Vznešená vážnost obličeje, zvláštní záře oka, neobyčejný, milý úsměv, zkrátka celá její bytost měla v sobě cosi nebeského, budila obdiv a úctu. Podobala se božímu andělu. Sama mi o tom napsala: „Ježíš pokračuje ve své lásce ke mně, ale ne tím způsobem jako dříve. Připouští mě k sobě, spojuje se stále se mnou, ale jinak než dříve. Od onoho dne mi začal nový život.“

Tento stupeň duchovního spojení duše s Bohem jest nejdokonalejší a zve se poměrem milujících. Při jiných stupních udílí Bůh duši své milosti a dary, ne však ještě sebe sama. Při „poměru milujících“ dává se duši v kratších nebo delších přestávkách, ne však trvale. Ať vypráví Gemma o tomto vznešeném spojení, při němž se Bůh duši a duše Bohu zcela oddává. Ona se dovede nejlépe vyjádřiti o tomto tajemném, dokonalém, vroucím a nerozlučitelném spojení. Píše: „Dnes již nežiji já, ale Bůh můj ve mně, žiji jen pro něho a on jen pro mne.“ Je to opakování slov Písni písní: „Náležím milému svému a ke mně jest náklonnost jeho“. — Ježíš je se mnou a náleží mi úplně. Je

osamělý a opuštěný, osamělá jsem tedy i já, abych jej mohla chváliti a následovati. Je uzavřen v uzounké komůrce srdce mého, jeho velebnost mizí. Jsme zcela osamělí, srdce moje stále bije se srdcem Ježíšovým.“

Z těchto slov nevěsty boží poznáváme velikost štěstí duše, povznesené k takové výši, jakož i hojné nadpřirozené ovoce, jež přináší ono spojení. Nemůže ani jinak býti, neboť dary ženichovy patří též jeho nevěstě a statky boží jsou nesmírné. Proto Gemma volá: „Jak vzácné to chvíle! Kéž byste mohl, otče můj, okusiti a požívatí darů, které mi Ježíš dává. Jak je dobrý! Prosím ho, aby již přestal a stanovil meze darům svým, sice jich již nenesu. Pomozte a udělte mi svého požehnání!“

Jaké to byly dary, nedovedla Gemma pověděti. Byla jako zcela v Boha proměněna, všemi mohutnostmi ponořena v oceán světla, pokoje a míru. Byla ustavičně jako v extasi, neboť byl i vytržení její přestalo, zůstala přece pohřížena ve svém Bohu, uchváčena nejvyšším úžasem.

Ovocem tohoto dokonalého Gemmina spojení s Bohem byla jakási necitelnost uprostřed největších hořkostí života. Buď jich necítila, nebo jich nedbala. I při častých tělesných utrpeních byla vždy veselá. Dříve byla její největší mukou vypráhlost ducha. Když se jí Ježíš skryl, zbledla a všecka se chvěla strachem, že by ho mohla ztratiti navždy. Srdce její ztravovala krutá bolest. Ale od té doby, co byla povýšena k důstojnosti nevěsty Ježíšovy,

se již neznepokojovala. Říkala: „Kdož ví, zda se mi Ježíš opět ukáže? Ale i když se na mne více nepodívá, co mi na tom záleží? Já naň patřím stále a když mne nechce u sebe mít, zůstávám mu přece nablízku. Budu naň ustavičně mysliti a on se konečně přece vrátí. Utec jen, Pane, skryj se mi, půjdu přece všude za tebou a jsem jista, že mne ani nebe, ani země, ani peklo od tebe neodloučí. Líbí-li se ti mučiti mne tím, že mi skrýváš líbeznou přítomnost svou, jest mi to úplně vhod, jen když jsi se mnou spokojen. A jsi-li spokojen, pak je všecko dobře. Ať žije skrytý Ježíš!“

Co však při tomto stavu zvláště dojímá a co třeba zvláště zdůrazniti, je stálý vzrůst lásky v srdci svaté panny. Mohu tvrditi s jistotou, že je známo málo duší, v nichž by plápolal mocnější žár lásky k Bohu. Vždyť Gemma, po léta zvyklá na mocný tlukot svého srdce, volávala: „Co to cítím? Můj Bože, nemohu, nesmím se této sladkosti, tomuto štěstí zcela oddati. Můj Bože, co to jen cítím? Ach, tebe cítím tak živě v srdci mém. Jaké to tajemství! Zdá se mi, že jsem v nebi. Ty, ó Ježíši, mi smrt přivodíš, budeš-li v srdci mém tak bít.“

Mluvila pravdu. I srdce její to dosvědčovalo. Když totiž byla povýšena až k zasnoubení s Bohem, nestačilo její srdce žáru lásky a počalo neobyčejně tlouci. Bušilo tak, že osoby, které se mu oběma rukama opřely, byly prostě odstrčeny. Viděl jsem, že se židle i postel pohybovaly, když na ně v takových chvílích usedla. Gemma však byla ku podivu

klidná, nejevila nejmenšího rozrušení, strachu nebo zármutku. Mluvila volně a pohybovala se nenuceně, jako by se nic nedálo. Jen její srdce bylo rozbouřeno. Ptal jsem se jí jednou, co přece o tomto neobyčejném stavu soudí. Odpověděla s dětinnou prostotou jako vždy: „Což toho nevíte, otče? Ježíš je tak velký, srdce mé však tak malinké, že v něm nemá dosti místa. Ale protože v něm chce přece přebývat, přivádí je do takového pohybu. Otče, jen Ježíš zde může pomoci. Kéž se mé srdce rozšíří, aby se v něm mohl pohodlně ubytovati!“

A rozšířilo se! Vyzvedloť tři žebra, jak se stalo návalem lásky boží též sv. Filipu Nerejskému a sv. Pavlu z Kříže. U Gemmy trval tento zázračný úkaz dlouho, takže mohl býti dobře prostudován. Ona tři žebra byla zkřivena skoro do pravého úhlu. Tak si srdce vytvořilo prostor, aby mohlo volněji bít.

Podivuhodný je Bůh ve svých svatých!

Kapitola devatenáctá.

Zjevení a extase.

Extasí se nazývá duševní stav, který nastává, když Bůh působí v duši tak mocně, že spojení smyslů se zevnějším světem buď úplně nebo téměř úplně přestává. Člověk pak se nemůže volně pohybovati, ani přerušiti svou modlitbu. Extase se u Gemmy dostavovaly i tenkrát, kdy se jich nejméně nadála, na př. když seděla u stolu, pomáhala v kuchyni, bavila se, šla po ulici. Tušila je obyčejně, ale jen několik

minut napřed. Pocítila najednou sebranost ducha a horoucí touhu co nejužší se s Bohem spojití a pak jí počalo srdce prudce tlouci. Když Gemma zpozorovala vzcházející se sebranost, hleděla se tělesnými pohyby rozptýlit; když jí to však nebylo možno, snažila se aspoň ukrýti zrakům jiných, což se jí také obyčejně podařilo. Když se však extase dostavila bezprostředně, ponořila se Gemma v Boha všemi mohutnostmi, a smysly jí úplně vypověděly službu. Pravím smysly, ne tělo, neboť to podrželo ohebnost a volnost pohybu i sílu, takže mohla státí i klečeti. Jinak však nebylo na ní pozorovati nic zvláštního. Obličej se nezměnil, nebyla rozrušena. Mohli jí píchatí jehlou, pálití svíčkou, jakkoliv vedle ní lomožiti, vše bylo marné. Dokud obcovala se svým Bohem, nevnímala ničeho. Měla-li extase spojené s bolestmi, což bývalo častěji, zeslábla a zemdlela tak, že jí musel někdo podpíratí, aby neklesla. Při tom však její zdraví netrpělo. Při jiných vytrženích však bylo patřno, že i tělo je účastno radostí duše. Tehdy bylo lze o ní říci se žalmistou: „Srdce mé a tělo mé plesá k Bohu živému.“ Tehdy oko její plálo, tváře zruměnily, obličej nabyl výrazu andělského. Těžké a dlouhé nemoci zbavily jí zevní sličnosti, ve vytržení však vznešená krása její vzbuzovala úctu a bázeň.

Gemma mívala trojí extase. Malé, které se dostavovaly i vícekrát denně. Jakmile jejího ducha osvítilo zvláštní světlo, nebo když uviděla nebeský zjev, zmizel pro ni svět a pohrouzila se v hlubokou

sebranost. Ihned se povznesla duchem k nebi. Jen její zářící, k nebi upřený zrak svědčil, co se s ní děje. Jak často jsem byl k slzám dojat, když jsem vedle ní klečel nebo se s ní brevíř modlil, kterak i u vytržení přesně recituje žalmy, čte lekce i responsoria a pravidelně listy obrací! Bože můj, nikdy jsem nemohl pochopiti, jak to může při extasi činiti. Jakmile jsem však v modlitbě ustal, ihned přestala také extase a vrátila se, když jsem opět pokračoval. Začal-li jsem s Gemmou rozmlouvatí a zeptal-li jsem se, zda je u ní anděl strážný, aby ji chránil, upřela s okouzující prostotou zrak na místo, kde jej zřela a upadla v extasi bez používání vnějších smyslů. — Tato vytržení jmenuji „malými,“ protože byla méně hluboká a trvala krátce. Proto mohla při nich čísti, psátí a dorozumívati se s duchovním vůdcem. Bože můj, jaké to byly dopisy a rozmluvy!

Velké extase nebyly tak časté, za to však hlubší, vyšší. Trvaly půl hodiny, hodinu i déle. Ztráta smyslů byla úplná. Abych ji z tohoto stavu vybavil, musil jsem jí určitě poručiti a někdy ani to nestačilo. Jindy opět na jediný rozkaz, jen v duchu pronesený, vystoupila z extase. Učinila tak bez nejmenší známky lítosti. Když však návrat na tento svět nastal sám, mizením božského vlivu, bylo procitnutí Gemmino roztomilé, ano líbezné. Nejevila se na ní ani únava, ani zmatek ducha nebo zakalení představivosti. Často se mile usmívala jako ten, kdo právě skončil rozmluvu s jednou osobou a obrací se k druhé, jež

si s ním přeje mluvit. Někdy si zakryla obličej oběma rukama, jako by se styděla, že ji lidé při extasi pozorovali; snad jí bylo též obtížné patřiti na tento svět, když před tím zřela věci nebeské. Velké extase přicházely obyčejně po sv. přijímání a při návštěvě vystavené Nejsvětější svátosti.

Třetí druh vytržení — extase mimořádné — se vyskytovaly nepravidelně. Periodicky přicházely dvakrát týdně, totiž ve čtvrtek o osmé hodině večerní a v pátek o třetí hodině odpolední. Zachvacovaly Gemmu nejčastěji, když se bavila se členy rodiny Giannini. Jakmile postřehla, že se vytržení blíží a domnívala se, že jí nikdo nepozoruje, odešla do svého pokojíka. Již za několik minut ji bylo lze spatřiti úplně v Boha pohrouženu. Klečela u postele, majíc ruce sepjaty a oči k nebesům upřeny. Když se však nával lásky boží ohlašoval prudčeji, ulehla Gemma spěšně, nebo častěji usedla na postel bojíc se, že by slabostí mohla omdlít. Tak ji zastihly častěji v plné extasi. Takováto vytržení trvala asi hodinu.

Jak velký a podivuhodný účinek měly na ducha Gemmina, jak vznešené věci jí byly sděleny! Členové rodiny Giannini byli pověřeni úkolem, aby její rozmluvy s Pánem zapisovali. Zaznamenali jich na 150. Jsou obsahem různé, souhlasí úplně s theologií, oplývají vznešeností myšlenek a nebeskou líbezností. Když jsem byl tak šťasten a slyšel jsem Gemmu v extasi mluvit, nemohl jsem se zdržeti slz. Brzo velebila některou vlastnost boží, brzo pěla.

píseň chvály nebeskému svému Ženichu. brzo úpěla k božímu milosrdenství za obrácení některého hříšníka. Nejčastěji se zabývala utrpením Páně a horoucně toužila, aby byla proměněna v Ukřižovaného. Jednu z těchto rozmluv z poslušnosti zaznamenala. Udála se 19. března 1901 o desáté hodině ranní. Uvádím z důvodů stručnosti jen konec. „Ó Ježíši, pravila jsem, když přestal mluvit, slyším-li tvé jméno, plesá duše má! Tvé jméno, Ježíši, ale jen ono oblažuje život můj. Ó Pane, odtrhla jsem své srdce od země a věnovala je tobě. Ale duše má vzdychá a touží po tobě, když vidí, jak ji přímo zasypáváš milostmi. Neboť nemůže-li ti jich opláceti hrdinskými činy, utěšuje se aspoň povzdechy tásky. — Po těchto slovech mi dal Ježíš více než jindy pocítiti svou přítomnost. Byla bych ráda zemřela, abych již přišla do nebe. Proto jsem zvolala: „Ó Ježíši, ubohá duše má je připoutána k tomuto bídnému tělu. Proto nemůže k tobě vzlétnouti, bije křídly a zvedá se, jak dovede, aby se ti co nejvíce přiblížila. Zvedá se duchem, to je myšlenkami a city, neboť ty nejsou tak vázány jako tělo. Jsouc blažeností a bázní všecka bez sebe, obrátila jsem se na anděly nebeské, svědky všech podivuhodných děl božích a řekla jsem jim: Povězte mi, nejsou-li to skutky nekonečné moci, provedené nesmírnou láskou? — A Ježíše jsem se otázala, co učinil s mým srdcem, že mu již nedovedu poručiti. Vždy chce k němu a nedovedu mu brániti. Nechce náležeti mně, nýbrž oddalo se Ježíšovi. A Ježíš mi svým líbezným a

zvuchným hlasem odpověděl: „Zvítězil jsem nad ním.“
Ach, jak jsem šťastna, že jsem přemožena takovou
dobrotou, tak velkou láskou. Ať žije Ježíš!“

Jindy zvolala: „Kdo tě usmrtil, ó Ježíši? — Láska.
Hřeby, kříž, kanoucí krev jsou dílem tvé lásky.“
Zatím co božský snoubenec osvětloval jejího ducha,
aby jí odhalil nevýslovná tajemství vykoupení, zatím
co vléval jejímu srdci oheň lásky, vytryskla z něho
slova: „Ó Ježíši, co by bylo, kdybych se jednoho
dne stala pro tebe obětí lásky? Učiň, můj Pane
Ježíši, když se mé rty blíží tvým, abych okusila octa,
jímž tvé rty byly svlaženy; když se mé rámě sklání
k tvému, dej, abych cítila rány bičů, jež jsi ty snášel;
když se mi tvé tělo v Eucharistii sděluje, nechť
jsem účastna tvého utrpení a když se má hlava
přiblíží k tvé, ať zakusím bolesti tvých trnů. Když
pak se přiblíží bok můj k tvému, kéž okusím tvého
objetí... Čím ti odplatím tak veliké dary lásky,
útěchy? Co bys mohl očekávat od tak bídného
stvoření? Dávám ti vše, co jsi mi udělal.“

Co mám říci o uchvacující prostotě, jež se střídá
s těmito vznešenými výkřiky? Jak na příklad pro-
sila Gemma svého Spasitele, aby jí odňal zevnější
znamení stigmat, jež ji skličovala a plnila úzkostí,
protože jich nebylo lze skrýti lidským očím. Uvádím
rozmluvu zk:áceně: „Co říkáš, Ježíši, udělíš mi této
útěchy? Dals mi již tolik milostí a té nejpotřebnější
bys mi neposkytl? Budeš-li tak jednati, odpovím ti
na otázku: „Gemmo, miluješ mne“, prostě: „Ne!“ *)

*) O extasích Gemminých jsem pojednal obšírněji
v knize „Lettere ed estasi“. Roma 1909.

Někdy mají osoby v extasi moc působiti i na tělo silou, která jejich duši přitahuje k Bohu; tělo se pak pohybuje volně a lehce, spěchá za duší, nebo lépe řečeno, nechá se duší zvedati a vznáší se v prostoru. Tento mystický let je vrcholem stavu, theologicky zvaného „vytržení“, ač může býti člověk u vytržení i bez tohoto pohybu těla.

Při vytrženích Gemminých, jež byla častá, ale vždy klidná, nenucená a důstojná, nechyběla zmíněná okolnost, ačkoli byla málokdy svědky pozorována. — V jídelně rodiny Giannini byl veliký křucifix, jež Gemma zvláště uctívala. Byla-li tam samotná, stála nebo klečela před Ukřižovaným, upírajíc naň zrak. Zpozorovala-li při tom, že jí srdce začíná bít prudčeji a že myšlenky její nabývají hloubky, políbila vřele dřevo kříže a rychle se vzdálila ze strachu, aby neupadla do vytržení. Někdy se však stalo, že jí zbožná nálada zadržela a pak se již vzdáliti nemohla. Jak v poslušnosti přiznává, byla v září 1901 vytržena, to je ke kříži povznesena; při tom stála zpříma, jako na oblaku. Tak byla Gemma účastna vyznamenání, jemuž se církev obdivuje u jiných velikých apoštolů Ukřižovaného, u sv. Františka z Assisi a u sv. Pavla z Kříže.

Extase, která není v podstatě ničím jiným, než velmi dokonalým stupněm nazírání, může obsahovati také vidění, neboť duše bývá v takové míře vytržena, v jaké jí předmět, který se jí naskytuje, přitahuje, sytí a oduševňuje.

Gemma si chránila s nejpřísnější mlčelivostí, co

viděla nebo slyšela při svých nebeských viděních. Nebyla by z toho vyjevila nejmenšího ani zpovědníku a duchovnímu vůdci, kdyby nebyla potřebovala jich vedení. To je zároveň jistým znamením pravosti vidění a extasí této vyvolené duše.

Totéž platí o nebeských rozmluvách. Jsou to krátká sdělení, jež Bůh duši v extasi činí tak živě a jasně, že vnikají do hlubin duše. Apoštol Pavel je jmenuje tajuplnými slovy, když píše Korinťanům: „Znám člověka, že byl vtržen do ráje a slyšel tajná slova, kterýchž nelze člověku mluvit.“

U Gemmy nebylo snad extase, při níž by s ní Spasitel nebyl mluvil. Ano, slova Gemmina byla jen menší částí oněch vnitřních rozmluv, větší díl připadl Bohu.

Poslušná duše dívčina se snažila, jakmile vystoupila z extase, aby vyplnila, co jí bylo přikázáno. Obrátila se na osoby Ježíšem označené, aby vykonaly jeho záměry. Tehdy psávala dopisy plné ohně: „Monsignore, Ježíš pravil, že si přeje, abyste se ujal té věci, abyste tomu a tomu zabránil, abyste se, chcete-li Ježíše uspokojiti, rychle dal do práce.“

Gemma tedy byla tak šťastna, že byla jako apoštolové poučována samým Spasitelem. Tím se také vysvětluje, že se v krátké době vyšinula k takové svatosti.

Nyní o jejích zjeveních. Bůh se chtěl v této své věrné služebnici oslaviti mimořádným způsobem. Již jsme viděli, jak ji oblažoval anděl strážný láskyplnou a důvěrnou osobní přítomností; i jiní andělé

s ním přicházeli; navštívil ji též svatý Gabriel Possenti. Svatého svatých, Spasitele našeho Ježíše Krista vídala zvláště na kříži nebo vůbec při jeho utrpení. Častěji též byla potěšena Marií Pannou. Gemma ji něžně milovala a říkala jí s dětinnou důvěrností „drahá Maměnka má.“ Osířevši, zvykla si pohlížeti na Marii Pannu jako na pravou matku svou a chovala se k ní jako oddaná a milující dcera. Po Ježíši náleželo její srdce jen matce jeho. „Jak ji miluji,“ říkala, „ona to ví. Vždyt mi ji Ježíš sám dal a vybídl mě, abych ji vroucně milovala. Jak je ke mně dobrotivá! Co by ze mne bylo, kdybych jí neměla! Přispěla mi vždy v duchovní nouzi, zbavila mě mnohých nebezpečí, zachránila mne před osidly satanovými, omluvila mne u Ježíše, když jsem zhřešila, usmířila jej, když jsem ho zlým jednáním nevolí naplnila, naučila mne Ježíše znáti a milovati a ukázala mi, jak se mu nejlépe zalíbím. Ó drahá Maměnko má, budu tě vždycky milovati!“

Neměla-li nebeská Máti stonásobně odměniti tak něžnou lásku? Gemma se zcela oddala Matce své a Maria za to splnila Gemmě vše. Aby dokázala, jak drahou jí jest, vymohla jí u syna svého nejen nesčetných milostí, nýbrž zjevovala se jí častěji a osvědčovala jí svou lásku. Gemma o tom píše svému duchovnímu vůdci: „Jak bych si mohla pomysli, že mě dnes večer navštíví drahá má Matička. Nebyla jsem toho dne, myslím, hodná. Ale ona měla se mnou slitování, pojednou jsem zpozorovala vnitřní sebranost, brzy na to — jako již častěji — se mi

hlava zatočila a byla jsem, tak se mi aspoň zdálo, u bolestné Matičky. Jak jsem byla šťastna v té chvíli! Kdo by toho dovedl vysloviti! Když jsem se utišila z rozčilení, bylo mi, jako by mě vzala na klín a hlavu mou si nechala spočívat na rameni, jež jsem objímala. Tehdy bylo mé srdce úplně spokojeno, neboť nemělo žádných přání. Tázala se mne: Miluješ jenom mě? Ach ne, odpověděla jsem, před tebou miluji někoho jiného, — Kdo to jen je? ptala se. Dělala, jako by toho nevěděla. — Je to někdo, kdo je mi velmi milý, dražší nade všecko; miluji jej tak, že bych proň ihned život obětovala. — Ale pověz mi přece, kdo to je, pravila jako netrpělivě. — Kdybys byla, Matičko, přišla předevcírem večer, byla bys ho u mne viděla. Chodím k němu denně (tím mínila sv. přijímání). Ale víš, proč tak činím? Protože vím, že chce poznati, zdali jsem s to ho nemilovati, protože je vzdálen. Ale čím je dále, tím více se cítím k němu přitahována. Tehdy Maria na mne naléhala: Ale pověz mi přece, kdo to je? Ne, nepovím ti toho. Kdybys jej viděla, Matičko! Je krásný jako ty, tvoje vlasy mají barvu jeho vlasů. Tu mne Maria pocalovala a bylo mi, jako by se mne znova tázala: Pověz mi, dceruško, koho vlastně míníš, o kom mluvíš? I pravila jsem pevným hlasem: Nerozumíš mi? Mluvím přece o Ježíšovi, jeho míním. Opakuj to ještě hlasitěji, pravila, pak na mne láskyplně pohlédla, přivinula mě k sobě a řekla: Jen jej miluj, ale miluj jej hodně, miluj jej samotného. — Buď bez starosti, odpověděla jsem, nikdo na světě nedobude

mé lásky, náležít jen mému Ježíši. Tu mne přitiskla. Máti má opět k sobě a zdálo se mi, že mě políbila na čelo. Potom jsem procitla (t. j. vystoupila z extase) a zpozorovala jsem, že ležím na zemi a nedaleko mne krucifix.“

Uplynulo již šest let od chvíle, kdy jsem o této události slyšel po prvé z úst Gemminých. Čtu ji však opět a opět v jejích spisech a připadá mi vždy svěžejší a dojemnější. — Uvedu ještě část jiné rozmluvy svaté dívky: „Spočívala jsem na lůžku, ale ještě jsem nespala. Tu mi bylo, jako bych viděla blížiti se krásnou paní. Chtěla mě políbiti. Upadla jsem u vytržení, nebyla jsem více na této zemi. Ihned jsem se ohradila proti tomu (proti výjevům něžnosti zjevu), jak mi to nařídil vůdce duchovní. Moje nebeská Matička — neboť ona to byla skutečně, ač Gemma jako by o tom s počátku pochybovala — pohlédla na mne usmívajíc se a pravila: Milá dcero! (Otče, odpusťte, jestli jsem se snad příliš rychle poddala; — dovolila jsem své Matičce, aby mne vzala do náručí). Bylo mi k smrti, opravdu k smrti blažeností Jaká něžnost! Miluje mě tolik. Pravila, že přišla, aby odnesla mou kytičku, rozumíte? Našla mne tak ubohou, napomínala mne k ctnostem, zvláště k pokoře a k poslušnosti. Pravila ještě několik slov, jimž jsem však nerozuměla a pak připojila: Dcero má, polepši a zdokonal se na duši své a to brzy. — Co se pak stalo, nevím. Ó otče, jak se jeví svět po takových událostech! Nevím, zdali jste to již zkusil. Jak krásná je ne-

beská Máti! Viděl jste ji už někdy? Ačkoliv ji stále zřím před sebou, přece nesmírně toužím, abych ji opět spatřila.“

Lindy se jí objevila Královna nebes s Ježíškem v náručí a posadila jí milosrdného chlapečka na klín. Gemma jej s nevýslovnou blažeností přivinula k srdci a zbožně políbila. Božské dítě jí v odměnu za tuto něžnost udílelo nejmoudřejší naučení, požehnálo jí a pak se vrátilo ke své Matce. Nato zjevení zmizelo. Gemma sama nedovedla určitě udati, jak často byla tímto způsobem oblažována. Na tři zjevení se však dovedla upamatovati přesně. Někdy se jí zjevil Ježíšek samotný. Když mi jednou podávala zprávu o takovém zjevení, při němž se směla s Ježíšem bavit celou hodinu, připojila: „Ježíš se vzdálil a byla jsem sama. Řekněte mi, otče, jste srozuměn s tím, aby se ke mně opět vrátil? Souhlasíte-li, jistě se vrátí. Požehnejte mi, pošlete mi opět Ježíše. Bez něho nevydržím!“ Tak může smýšlet a mluvit, jen kdo opravdu miluje.

Kapitola dvacátá.

Gemmina úcta k Nejsvětější svátosti.

Ačkoliv se Gemmě líbily všechny pobožnosti, jež věřící konají a ráda se jich zúčastnila, přece duchu jejímu nejvíce odpovídalo uctívání vtělení Syna božího, jeho utrpení a smrti, Matky boží bolestné a Nejsvětější svátosti. O její úctě k Spasiteli svátostnému mohu pověděti věci tak vznešené a mimo-

řádné, že snadno se domyslí, že Spasitel jejím prostřednictvím chtěl oživit právě v naší době lásku a úctu k Eucharistii.

Gemma měla víru tak živou, že se zdálo, jako by se u ní proměnila v plnou jistotu. Bystrým a pronikajícím zrakem panenství, prostoty, neporušené čistoty a oním oživujícím světlem, jež jí Spasitel vléval při vznešených kontemplacích, pronikala roušku této Svátosti a vážila z její plnosti a hloubky. Chce-li se my spojit s Ježíšem svátostným, musíme se vnitřně sebrat a vzbuzovat úkony rozličných ctností. Gemmě však stačilo jen vzpomenouti na Spasitele, (bylo-li to vůbec potřebno, když naň stále myslila) a již ho viděla na oltáři bez roušky svátostné. Ba zdálo se, jako by nečinila rozdíl mezi blažeností nebeskou a slastmi „ráje Ježíšova“, jichž duše okouší u sv. stolu. V extasích jmenovala Eucharistii „nebeskou akademií, v níž se učí milovat“. Vysvětlila to pak řkouc: „Večeřadlo je školou, Ježíš učitelem, jeho tělo a krev učivem.“ Jaké poklady svaté moudrosti čerpala z tajemného toho pokrmu! Myslívala často na Nejsvětější svátost a v duchu dlela skoro stále před svatostánkem. Ale touha její byla ukojena, teprve když tam dlela osobně. Protože se jí vždy protivilo nápadné chování, spokojila se tím, že chodila do kostela dvakrát denně, ráno na mši svatou a k sv. přijímání a večer na veřejné klanění. Říkávala: „Jdu k Ježíšovi“, nebo „Pojďme k Ježíšovi, jest osamělý a opuštěný, nikdo naň nemyslí. Ubohý Ježíš!“ Když přišla do chrámu,

upřela pokorně a dětinně zraky i celou svou bytost na svatostánek a ponořila se v modlitbu. Její oči se pak již neodloučily od místa, na němž spočinuly, jak do svatyně vstoupila. Jen touto nehybností, výrazem tváře a slzami, jež jí stékaly po lících, se lišila od jiných osob, které se tam oddávaly pobožnosti. Zato její duše plála láskou serafínů. Volala k svému Ježíši: „Když již na zemi dobro samo o sobě radost působí, jakého blaha teprve poskytněš, jsa nejvyšším všech statků? Ty jediný dovedeš nasytiti a čistými, neposkvrněnými učiniti ty, kteří v tobě žijí, v nichž přebýváš!“ Tato myšlenka ji upoutává: „Našla jsem, kde bydlíš, ó Ježíši! — V duši, která je k obrazu tvému stvořena, miluje tě a po tobě touží. Pochopilať duše má i přes svou chudobu bohatství tvé lásky.“ A chtěc Ježíše přesvědčiti o velikosti této lásky, praví v dětinné své prostotě: „Mysli si, Božský Spasiteli, že bys byl mnou a já tebou. Víš, co bych pak učinila? Přestala bych býti sebou, abych mohla býti tebou. Ó Bože, ó Ježíši, tys nade všecky poklady země! Jak ráda bych se spojila ve chválách s tvými anděly a zničila se ve chválení tebe. Navždy bych chtěla zůstatí před tebou! Ale co říkám, mluvíc o tobě? Pravím, co bych chtěla, ne, co bych měla. Nejsem-li toho schopna, mám mlčeti? Ne, můj Ježíš musí býti všemi milován a ctěn. Nehleď na to, co říkám, ale nahlédni do mého nitra. Mé srdce je otevřeno před tebou, ó Ježíši! Nyní jsi se přesvědčil, že tě miluji víc než nebe i zemi.“

Jednou jsem jí psal, aby také mne Ježíši doporučila a řekla mu, že i já ho chci milovati. Jak na to odpověděla ve své holubičí prostotě! „Otče, mám to učiniti? Ale což kdyby se Vám pak vedlo jako mně? Kdo Vám položí ruku na srdce, aby tišil vzrušení, způsobené návaem lásky? Kdybyste byl samoten, padnete k zemi. Ne, nesmím toho učiniti.“

Jakmile zpozorovala známky onoho tajuplného rozčilení srdce, vyšla rychle z kostela, zvláště když tam byla sama. Jednou zvolala: „Nechápu, jak to, že lidé před Ježíšem neshoří. Mně se aspoň zdá, že by se měl každý, kdo čtvrt hodinky prodlévá před svatostánkem, v popel proměnit.“

V jedné delší extasi slyšeli, jak pravila důvěrně svému Spasiteli: „Poslyš, Ježíši, co se mne ptá zpovědník: Co činíš, Gemmo, před Ježíšem? Co činím? Jsem-li před Ježíšem ukřižovaným, trpím s ním. Jsem-li před Ježíšem svátostným, miluji.“ Známé osoby zvala v dopisech ke svatostánku, tam že se s nimi setká: „Pojďme k Ježíšovu srdci, plnému lásky a něhy. Ráno Vás budu u Ježíše očekávati. Zůstaneme u něho, ať nám oběma požehná.“ Uzavřela také úmluvu s osobami, jež jí byly zvláště blízké, že budou za sebe vzájemně denně obětovati svaté přijímání. Domnívala se ve své pokoře, že ona při tom nejvíce získává. Psala: „S Bohem do soboty! Nezapomeňte na sv. přijímání v pátek!“

Ale pospěšme, abychom pozorovali Gemmu při sv. přijímání. Pamatujte se, kterak jako 9tileté dítě

řikávala, že zemře, jestliže jí brzy nedovolí jít k sv. přijímání. Onoho hladu a žízně neutišilo však časté sv. přijímání, naopak množilo je až k mučednictví srdce.

Vřelá touha po andělském pokrmu se objevovala každého večera, stále vzrůstala a připravovala jí muka — ovšem sladká — že až omdlela. Proto užil zpovědník své autority a zakázal jí myslit v noci na ranní sv. přijímání, aby tím její zdraví netrpělo.

Touha po sv. přijímání jí nedala dospát, nutila ji ke spěchu při oblékání, takže jí bylo brzy vidět, jak čeká v tiché sebranosti u domovních vrat na tetu Cecilii, aby šly spolu do kostela. Jako host rodiny Giannini jsem ji častěji viděl takto čekati a vždy jsem byl touto podívanou dojat. Zeptal jsem se jí jednou: „Kam pak, milá dcero?“ „K Ježíši, otče!“ „Co tam?“ Na to odpověděla se skromným úsměvem: „Vy víte.“ Člověku připadalo, jak praví Gemmina průvodkyně, že se každého jitra chystá na svatbu. Ona však říkávala, že jde na slavnost lásky Ježíšovy. Při tom nikdy nebylo pozorovati na jejím vnějšku něco afektovaného. Ale kdo ji dobře znal, viděl, jak činným je v té chvíli její duch i její srdce. Tehdy bylo téměř nemožno zavést s ní rozhovor. Jen slušnost nebo nutnost ji k tomu přiměly. I k svému andělu strážnému bývala skoupá na slovo. Ký div, že sklízela bohaté ovoce z takové přípravy na sv. přijímání. Spasitel sám nejednou ukázal, jak se mu to líbí. Svaté způsoby zanechávaly v ústech Gemminých velmi libý pocit, chutna-

jíce jako balzám. Někdy jí dal Božský milovník pocítiti jako chuť své nejsvětější krve. Blaženost a líbeznost při tom jí vynutily slova: „Ať žije Ježíš! Hleďte, otče, kdyby Ježíš pokračoval v těchto mimořádných projevech přízně, nevydržela bych toho déle než tak měsíc nebo dva.“

A poněvadž měl Spasitel z Gemmina přijímání takovou radost, těšila se z toho i Maria, jež vřele milovala tohoto anděla v lidské podobě. Po všem, co jsme slyšeli, nebude nám divno, že se Matka Boží přidružila k andělům, uctívajícím Nejsvětější svátost a s nimi doprovázela Gemmu ke sv. přijímání. Při tomto neobyčejném zjevení byla Gemma zbavena smyslů a chvěla se blažeností u své Matičky. Pravila mi o tom: „Jak je krásné přijímatí v průvodu nebeské Matky! Toho štěstí se mi dostalo včera (8. května). Nikdy před tím jsem nepřijímala v její přítomnosti.“

O některých svatých čteme, že jim Bůh poslal anděla, aby utišil jejich hlad po Eucharistii, když nemohli jíti do chrámu. Gemmě přinesl tento vzácný dar sám Spasitel. Stalo se to třikrát. Očitá svědkyně píše: „Jednou v pátek ráno, když Gemma po prvé trpěla muka bičování, takže byla samá rána, nechtěla jsem připustiti, aby vstala. Uposlechla a připravovala se na duchovní svaté přijímání právě tak, jako na skutečné; byla v extasi. Pojednou však vidím, jak sepjala ruce, vědomí se vrátilo, oči zářily, obličej se zarděl jako vždy, když viděla mimořádný zjev. V témže okamžiku položila jazyk.

na spodní ret, upadla opět v extasi a pohrouzila se v obvyklé díkučinění. Za týden se tento výjev opakoval a jistě i jindy, když jsem nebyla přítomna.“ Že Ježíš a ne anděl přinesl sv. přijímání, zvěděl jsem od Gemmy.

Snadno pochopíme, jakým neštěstím bylo pro Gemmu, nemohla-li jíti k sv. přijímání pro těžkou nemoc. Úpěla ustavičně k Bohu, aby se stav její aspoň tak zlepšil, aby mohla vstáti. Chce-li, aby trpěla, nechť její bolesti stokrát zvětší, vše ráda ponese. Obyčejně splnil Božský Spasitel její prosbu, takže sílena velkou svou věrou, mohla povstati, ačkoliv před tím měla horečku čtyřicet stupňů. Když však Spasitel jednou rozhodl jinak, sklonila Gemma pokorně hlavu a pravila: „Staň se vůle tvá“ a spokojila se duchovním sv. přijímáním. Vnitřní útěcha při tom jí nahradila skutečné přijímání nebeské Many. Jednou se její zpovědník stavěl, jako by jí chtěl sv. přijímání odepříti. Psala mi o tomto neštěstí: „Otče, můj otče, dnes ráno jsem byla v pět hodin u sv. zpovědi a tu mi zpovědník řekl, že mi vezme Ježíše. Ó můj otče, pero mi vypovídá službu, ruka se mi tolik chvěje, musím plakat.“ (Dopis, který leží přede mnou, svědčí o pravdě jejich slov.) Ale hned se vzpamatovala a s pokornou oddaností připojila: „Díky mému Ježíši, neboť jsem konečně našla někoho, kdo mě důkladně zná a pomůže mi, abych přišla do nebe.“

Jednou se domnívala, že nesmí jíti k sv. přijímání, aniž by se dříve vyzpovídala z „veliké“ chyby,

již se dopustila. Trpěla velice, proplakala celou noc, protože věděla, že k zpovědníkovi nebude moci jít. Ráno šla do kostela, ale nepřijímala a vracela se plačíc. Doma upadla v extasi, při níž se jí zjevil v podobě Spasitele ďábel, aby ji uvrhl v zoufalství. Gemma však podvod poznala a zvolala rozhodně: „Tebe nechci! Kam jen odešel můj Ježíš? Ježíši, kde jsi? Je pravda, Ježíš dnes nevešel do mého srdce, ale ani ty tam nesmíš vstoupit, tebe naprosto nechci. Můj Ježíši, zažeň jej ode mne!“

Zdá se, že jí Spasitel vytýkal, proč neposlechla, když ji ráno zval, aby beze strachu přistoupila k sv. přijímání. Omlouvala se s obvyklou sobě prostotou: „Ano, odporovala jsem ti, Ježíši, ale trpěla jsem tím velice. Věděla jsem dobře o tvém zvaní, ale, můj Ježíši, co jsem měla činit? Hleď, kdyby mi byl zpovědník řekl, že mám jít k tobě, byla bych to učinila, ale on mi říká, že nesmím na sebe spoléhat. Tedy jsem tě nepřijala, protože jsem myslila, že jsem zhřešila. Můj Ježíši, odpusť mi a přijď nyní do mého srdce! Je tvé, jen tobě náleží! Přijď, dej se mi, vždyť vidíš, jak po tobě toužím!“

Tento zápas, tato rozmluva, již jsem uvedl zkráceně, trvala asi hodinu a skončila vítězstvím Gemmy nad něžným srdcem Ježíšovým.

Zmínil jsem se již, že nejbolestnější zkouškou věrné služebnice boží byla vnitřní vyprahlost. Jednou mi psala: „Ó otče můj, všechny útěchy, kterých jsem okoušela ráno po svatém přijímání a které trvaly někdy po celý den, dnes se proměnily ve

velikou bouři. Nevím, co se to stalo.“ Lindy mi psala o několika mimořádných sděleních, jichž se jí dostalo při sv. přijímání a připojila: „Ale jsou chvíle, kdy tak není. Již po tři jitra se Ježíš po sv. přijímání staví, jako bych ho nebyla přijala, mlčí a nechává mne zmíratí touhou. Tak trávíme čas, nejsem ničeho jiného schopna.“

Vskutku však nebyla tato milující nevěsta nikdy čilejší a horlivější, než právě v době duševní opuštěnosti. Spěchala do chrámu, ať Spasitele viděla či neviděla, ať jeho přítomnost cítila či nikoli. Hledala ho s horoucí žízní a ztravovala se touhou po něm.

Kapitola dvacátá první.

Gemmina horlivost o spásu duší.

Gemma byla od Boha pověřena úlohou spolupůsobiti na díle vykoupení, zvláště na obrácení hříšníků. Tohoto poslání se jí dostalo slavnostním způsobem, o němž píše: „Před několika dny zeptal se mne Ježíš po sv. přijímání: „Pověz mi, dcero má, zdali mne velice miluješ?“ Co jsem měla říci? Mé srdce samo odpovědělo. „Miluješ-li mě“, připojil, „učiníš, co na tobě chci.“ Po těch slovech mi bylo, jako by zvolal smutně: „Kolik nevděčnosti a zloby je na světě! Hříšníci trvají zatvrzele ve hříších, zbabělé a slabé duše se nesnaží, aby se přemohly, duše utlačené upadají ve zmatek a zoufalost. Lhostejnost denně vzrůstá a nikdo nepři-

cháží k rozumu. Sesílám ustavičně milosti a dary všem svým tvorům, světlo a život církvi, sílu tomu, kdo ji vede, moudrost těm, kdož vyvádějí duše ze tmy, vytrvalost a stálost duším, které mě chtějí následovati, rozličné milosti spravedlivým i hříšníkům, kteří se skrývají v koutech neřesti. Ano, i tam sesílám své světlo i všechnu svoji ztravující lásku. Činím vše, abych je obrátil a čeho dosahuji? Co nalézám u tvorů, jež tolik miluji? Nikdo se nestará o lásku mého milosrdného srdce. Zapomínají na mne, jako kdybych pro ně nebyl nic vytrpěl, jako kdybych byl všem neznám. Mé srdce se stále rmoutí. Ve svatyních jsem skoro ustavičně sám. Mnozí z těch, kteří ještě přicházejí do chrámu, činí tak z pohnutek nedobrých. Ano, musím i to trpěti, že kostel, můj dům, bývá považován za místo zábavy. Zním mnohé lidi, kteří mne svatokrádežně zrazují pod pokryteckou škraboškou přijímání Těla mého.“ Ježíš by byl ještě pokračoval, ale já jsem zvolala: „Ježíši, můj Ježíši, již toho nevydržím!“ —

Hleďme tedy, jak Gemma pracovala pro duše. Utrpení již okusila měrou nejhojnější. Ještě jí však zůstala krev. A tu dává do poslední krůpěje, aby dostičinila srdci svého Spasitele a zabránila, aby ho tolik hříšníci nezarmucovali. Na důkaz uvádím tuto událost: Jednou se vracela z kostela. Po cestě ji dohonil její příbuzný, rozhněvaný pro nemilou příhodu. Ve zlosti se hrozně rouhal Bohu. Gemma zbledla, chvěla se a chtěla ho pokárati, ale síly ji opustily a ona jako mrtvá padla na zemi. Srdce

jí prudce tlouklo. Protože nemohlo snést tíhy bolesti, vytlačilo krev až na povrch těla jako krvavý pot, který smáčel oděv a stékal na zemi. Nevím, zdali je v dějinách svatých události podobné, nebo není-li to vůbec první případ od krvavého potu Ježíšova v zahradě Getsemanské.

Když mdloba přešla a srdce se poněkud uklidnilo, vstala Gemma nevědouc, co se s ní dělo. Trpěla však pro urážky svého Boha dosud velice. Když přišla domů, spatřila ji nejprve otcova sestra a vidouc dívku tak ubledlou, ptala se, co se jí přihodilo. Když pak zpozorovala čerstvou krev, myslila, že se Gemma bičovala, nebo jinak se ztrýznila. I začala jí tvrdě spílati. Pokorná dívka se zarděla a s největším přemáháním a s usedavým pláčem vyprávěla, co se jí přihodilo. Teta byla dojata, ale neprojevila toho, nýbrž tázala se: „Což pak jsi po prvé slyšela v našem městě Pána Boha tak urážeti? Jak to, že teprve dnes tak na tebe ono rouhání působilo?“ Gemma na to řekla: „Účinkuje to na mne vždy tak, jestliže se mi nepodaří vzdáliti, nebo aspoň se rozptýliti.“ Byla by mohla připojiti, že její stav byl jindy ještě horší, že prudká bolest i z očí jí vynutila krvavé krůpěje. Tato mimořádná událost, ojedinělá v dějinách světců, se opakovala, když byla Gemma povýšena k dokonalosti lásky. Plakávala krvavé slzy, že lidé Spasitele svého tolik urážejí. Mnoho svědků pozorovalo tento zjev. — Jaké dílo vykoná tedy tato něžná bytost, aby odpovídalo úloze, kterou jí dal Ježíš? S pomocí jeho vyplní své po-

slání dokonale. Kam nebude moci proniknouti skutkem, tam vnikne silou svých slz a modliteb.

Mohu dosvědčiti, že od prvního dne, kdy jsem ji poznal, až do smrti jevila velkou horlivost o obrácení hříšníků.

Čistá tato panna objevila tajemství, jak pohnouti srdcem Ježíšovým, totiž nevinné slzy a ohnivé vzdechy, jež vždy dosáhly, oč prosily. Teprve na věčnosti zvíme, kolik duší takto zachránila. Vždy měla někoho, za něhož Spasitele prosila. Říkala: „Rozpomeň se, můj Ježíši, zvláště na N., ráda bych jej viděla zachráněna.“ Jak moudře a účinně se vyjadřovala!

Častěji se obrátila na Marii Pannu, jejíž pomoci často zakusila. Jednou v extasi spatřila nebeskou matku svou velmi zarmoucenou a pevně rozhodnutou, že se již nebude starati o jistou duši. Gemma ji chtěla od toho odvrátiti i řekla: „Co to pravíš, Matičko moje? Ty již nechceš pečovati o onu duši? Což pak nenáleží Ježíši, neprolil za ni svou krev? Pravda, sama jsem na duši tu v poslední době zapomínala; chceš se jí proto vzdáti? Ne, ne, upokoj se, jdi a zmírní hněv Ježíšův!“

„Zřící se duše!“ Tato myšlenka pronikla jako šíp srdce Gemmino a naplnila je neklidem. Přesvědčil jsem se o tom, když jsem chtěl upustiti od vedení duše, která se nechtěla dát řídit. Gemma mi tehdy napsala: „Zlý otče, proč to chcete učiniti, proč se dáváte odstrašiti, místo abyste si onu osobu zavolal a řekl jí pravdu, prokázal jí dobrodiní jako mně, která jsem byla o mnoho horší?“

Slyšte mne: Bude-li doma, dobře, ne-li, pak jí hned pište, že jestli neopustí stezku hříchu a ne-navrátí se na cestu, kterou jí Ježíš vykázal, že bude potrestána. Více o tom nebudu mluvit. Vím všechno, všechno.“

Věrohodný svědek mi vypravoval: „Známa dáma mne prosila, abych Gemmě doporučil jejího bratra, velkého to hříšníka. Řekl jsem jí to. Hned se začala modlití a brzy byla v extasi. Ježíš však, chtěje zkoušetí její víru, řekl, že toho člověka nezná. „Jakže, můj Ježíši,“ zvolala Gemma, „ty ho neznáš, ač je tvým synem?“ Pak se obrátila na Marii Pannu, ale když i ta mlčela a plakala, modlila se k světcí Gabrielovi Possenti. Ale zdálo se, že ani ten jí nedbá. Gemma však neztratila odvahy, nýbrž zdvojnásobila své prosby. Pravila mi však: „Ten člověk musí být opravdu velkým hříšníkem, když Ježíš tvrdí, že ho nezná, Matka Boží pláče a svatý Gabriel mi neodpovídá.“

Celý rok se zaň musela vytrvale modlití, než byla vyslyšena. Jednou jsme potkali cestou do kostela služku oné dámy a ta nám zvěstovala, že bratr její paní jest na smrt nemocen. To byla smutná zpráva. Ale sotva jsme ušli asi dvacet kroků, zvolala Gemma: „Je zachráněn, je zachráněn!“ „Kdo?“ zeptal jsem se. „Bratr oné dámy,“ odvětila. Později jsem se dověděl, že onen pán zemřel, vděčně tiskna ruku knězi, právě když služka přišla domů, tedy ve chvíli, kdy Gemma projevila radost ze zachránění svého hříšníka.

Poslední hříšník, kterého, jak pravila, měla v rukou, jež na loktech nosila, byl jistý pán z Luccy, velice ve hříších zatvrzelý. Gemma ho osobně neznala. Dlouho a těžce se namáhala, aby mu vyprosila obrácení. Konala pokus za pokusem, neztrácejíc odvahy. V poslední své nemoci pravila: „Podržím ho ještě na rameni po tento půst (r. 1903), pak ho nechám.“ Na Zelený čtvrtek (9. dubna 1903) oznámil mi horlivý kněz, který onoho pána Gemminým modlitbám doporučil, že se veliký ten hříšník obrátil. Dva dni potom vzlétla čistá duše Gemmina k nebi s touto novou palmou.

Připomenu ještě jiné obrácení, které se stalo, když ležela služebnice Boží ještě doma těžce nemocna. Tehdy ji ošetřovala též paní, jejíž život nebyl příkladný. Sourozenci a příbuzní Gemmy si na to jednou stěžovali, ona však zvolala vzrušeně: „Zamítl a odehnal snad Ježíš Magdalenu, protože byla hříšnicí? Jen ať sem ta paní chodí! Kdo ví, nebudeme-li jí moci prokázati nějaké dobrodiní? Nevzdalujte jí ode mne, prosím vás!“ Obrácení bylo obtížné, neboť ona žena se živila hříšným tím řemeslem. Co však způsobila láska Ježíšova soucitnou rukou Gemminou? Jedna z tet posílala nemocné neteři občas peněžitou podporu. Gemma dávala pak tyto peníze vlídně a nenápadně oné ženě. Šla ve své něžné lásce tak daleko, že jí dala i na nájemné, aby si ho urážkami Boha nevydělavala. Zeptal-li se jí někdo z příbuzných, jak užila oněch peněz, odpovídala: „Buďte bez starosti, ne-

promarním ničeho. Při příležitosti zvíte, k čemu peněz těch používám.“ Opravdu nabyla brzy takového vlivu na onu duši, že ji vyprostila z osidel hříchu. Žena ta vykonala generální sv. zpověď a vedla život křesťanský.

Satan však zuřil, vida Gemminu horlivost o spásu duší. Častěji se jí zjevil a volal hrozivým hlasem: „Pokud pracuješ pro sebe, dělej, co chceš! Měj se však na pozoru, abys nic nečinila pro hříšníky, sice mi to drazé zaplatíš! Jindy si chtěl hráti na moudrého rádce. Privil: „Kam pak s takovou osobivostí? Sama jsi tak hříchy obtížena, že by celý tvůj život nestačil, abys je oželela a usmířila a ty zatím ztrácíš čas, starajíc se o hříchy jiných. Což nevidíš, že tvá duše je v nebezpečí? Bláhový to zisk na jiné mysliti a sebe zanedbávati!“ Ale všechny léčky satanovy byly marné. Jednou volala Gemma v extasi: „Víš, Ježíši, kdo mi zakázal mysliti na hříšníky? Satan. Ujmi se jich, tobě je doporučuji. Nauč mě, Ježíši, co mám činiti, abych jich co nejvíce zachránila.“ —

Smýšlel-li hříšník o ní nepřátelsky, modlila se zaň ještě horlivěji: „Prokaž mu hodně mnoho dobrého, dvakrát tolik, kolik mi chtěl způsobiti zlého; rozumíš mi, můj Ježíši! Abych ti dokázala, že ho miluji, obětuji zaň zítra sv. přijímání. Snad přemýšlí, jak by nám ublížil, my však ho upřímně milujeme.“

Zdálo se mi, že nemá pokoje, poněvadž vidí, jak vlažnými jsou křesťané její doby, ať ve světě, ať v klášteře žijící. Modlila se za ně ustavičně a

použila každé příležitosti, aby napomínala, radila, kárala a pokud bylo potřeba, hrozila ve jménu Ježíšovu. Tak pravila jisté osobě: „To a to se Ježíši nelíbí; nechte toho!“ A jiné: „Chcete-li se Ježíši líbiti, pak jednejte tak a tak.“ Jistý prelát přišel, aby ji požádal o radu. Za rozmluvy, již jsem byl přítomen, se jí tázal, zdali zastává dobře svůj úřad. Gemma věděla, že bývá v jednání nerozvážený a že nakládá tvrdě s poddanými, i pravila prostě: „Ctihodný otče, musíte jednat prozřetelněji, sice neuspokojíte nikoho.“ Prostá dívka se tu vyjádřila bezohledně, aniž porušila skromnost a pokoru. Ano i vůči svému duchovnímu vůdci používala svaté volnosti a zasáhla při tom často do živého.

Někdy ji sám Bůh vyslal, aby napomínala i osoby vysoce postavené. Gemma neotálela, ale požádala napřed zpovědníka nebo duchovního vůdce, aby se o věci vyjádřili, neboť nikdy nespoléhal na vlastní úsudek. „Je tomu několik dní,“ psala mi, „co mi Ježíš opakuje tato slova: „Jdi k představené (jistého kláštera) a řekni jí, bude-li dále odpírati mým vnuknutím, státi tvrdošijně na svém a neuposlechne-li ve své tvrdohlavosti rozkazů svých představených, uvidí, co ji očekává, neboť mám trest již připravený. Běda jí, nebude-li dbáti tohoto posledního napomenutí! Řekni jí, že všechno na tom závisí.“

Aby ulehčil služebnici své práci na spáse duší, dal jí Pán mimořádné dary, na příklad dar rozeznávání duchů a znalost skrytých a budoucích věcí. Gemma si dopisovala s několika velkými dušemi,

jichž nikdy neviděla a přece je znala tak důkladně, že to naplnilo úžasem i jejich dlouholetého zpo-
vědníka. Pamatovala si osoby podle jistých vnitřních
dojmů, jež pocítila, když lidi ty po první spatřila.
Zvláště na ni působilo, když ony duše byly ve stavu
smrtného hříchu. I na jejím zevnějšku bylo patrné,
jakou ošklivost jí působí s nimi se stýkati. Neod-
mítla jich ovšem, naopak se snažila, aby jim pro-
mluvila do svědomí.

Tak užívala osvícení, Bohem jí propůjčeného, ke
spáse hříšníků.

Já sám nedůvěřuji tak snadno lidem, zvláště že-
nám, dokud důkladně nevyzkouším způsob jejich
myšlení. I radil jsem se o některých se Gemmou
a ona mi po několika dnech odpověděla: „Věřte,
otče — mohu se sice mýliti — ale myslím, že ta
osoba nemá dobrých záměrů. Je mi líto, že vám
musím říci, že u ní nepořídíte ničeho. Učinil byste
tedy dobře, kdybyste se s ní více nezabýval. Ach,
jak ošklivou jsem spatřila duši tu před Bohem!“
Brzy se ukázalo, že měla pravdu. Jak jsem jí byl
vděčen, že mě včas varovala. Jindy se přimlouvala
za osoby, o nichž jsem, soudě podle zevnějšku,
silně pochyboval a jichž jsem se chtěl vzdáti. Po-
každé měla pravdu.

Zajímala se s láskou a porozuměním o spolky,
které jsem založil v Římě i v jiných městech a hor-
livě se je snažila šířiti.

Nezapomínala též duši v očistci. Pomáhala jim
ustavičnou modlitbou, kajícími skutky, obětováním

svých vnitřních i zevnitřních utrpení. A Bůh, který se ve své dobrotě snaží přivésti ony trpící duše brzy k sobě do nebe, poskytoval jí nových a nových příležitostí, aby za ně dostičinila. Uvedu určitý případ. Nadpřirozeným světlem osvícena poznala Gemma, že v klášteře pasionistek v Corneto je těžce nemocna řeholnice, Bohu velice milá. Tázala se mne, je-li to pravda. Když jsem přisvědčil, začala Ježíše prositi, aby dovolil oné řeholnici zde za hříchy úplně dostiučiniti, aby hned po smrti mohla vejíti do nebe. Modlitba Gemmina byla vyslyšena jen zčásti. Ona sestra trpěla velice a zemřela až po několika měsících. Gemmě byl zjeven okamžik její smrti i prosila domácích, aby se za zemřelou řeholnici modlili. Duše její se Gemmě ukázala a prosila ji o pomoc řkouc, že velmi trpí za jisté chyby. Více nebylo třeba. Gemma napjala síly, nedoprávala si téměř oddechu. Modlitbami i slzami útočila na Spasitele a teprve po šestnácti dnech těžkého utrpení byla spravedlnost boží usmířena. Gemma mi o tom psala: „Asi o půl druhé v noci se mi zdálo, že přichází Matka Boží, aby mě upozornila, že se hodina osvobození blíží. Po chvíli jsem spatřila sestru Marii, oděnou jako pasionistku, jak se ubírá ke mně v průvodu Spasitele a svého anděla strážce. Jak se změnila! Pravila mi s úsměvem: „Jsem opravdu šťastna; jdu, abych navždy požívala Ježíše.“ Děkovala mi opět a opět, kynula rukou na rozloučenou a pak vzlétla k nebi. Bylo ke třetí hodině ranní.

Kapitola dvacátá druhá.

Gemma a nový klášter pasionistek v Luce.

Duše Gemmina, jež tak milovala věci nebeské, musela jen s ošklivostí dlíti ve světě. „Jak mám žíti ve světě, kde se mi vše protiví? Vezměte mě odtud, nevydržím zde! — Zapřisahám vás ve jménu Ježíšově, přijďte a uveďte mě do kláštera. Svět pro mne není.“ Podobná místa lze čísti častěji v jejích dopisech duchovnímu vůdci. Bůh sám, chtěje zkoušeti ctnost své služebnice, dal jí na srozuměnou, že se mu to líbí a ujišťoval ji, že by se jistě stala řeholnicí, kdyby osoby, na nichž provedení tohoto plánu závisí, učinily, co si přeje. Protože Gemma viděla, že se tak neděje, naléhala víc a více na Spasitele a trávila poslední dobu života ve strachu, až jí byl dán pokyn, že se má upokojiti a vzdáti myšlenek na klášter. První podnět k myšlence na život v řeholi jí dala nemoc r. 1899. Leticie Bertucelli, která tehdy u rodiny Galganiovy sloužila, vypravuje: „Jednou v noci jsem vešla do pokoje nemocné a spatřila jsem ji všecku ozářenu. Vedle ní byla ještě jedna osoba. Ulekla jsem se a vzbudila jsem tetu. Ta však hned nevstala, protože mi nevěřila. Vrátila jsem se tedy s úzkostí do Gemmina pokoje. Ona dáma tam byla dosud. Neodvážila jsem se však na ni pohlédnouti a odcházela jsem všecka se chvějíc. Když jsem však zaslechla, jak spolu hovoří, postavila jsem se za dveře a naslouchala jsem. Paní pravila: „Gemmo, tys kdysi chtěla vstou-

píti do kláštera, učinila bys to i nyní?“ „Ano, kdyby mi Panna Maria pomohla, ale jsem tak chudá a nemocná.“ Nato pravila dáma : „Nebude-li ti možno, abys vstoupila do kláštera, naleznou se lidé, kteří se tě ujmou a budou tě živiti.“ Gemma odvětila : „Ano, staň se vůle boží!“

Když zjevení zmizelo, vstoupila jsem do světnice a Gemma mi řekla, že u ní byla Matička Boží a zakázala mi, dokud bude živa, abych se o tom nikomu nezmiňovala. Za dva dni nato se uzdravila.“

Nabyvši zdraví, prosila u salesiánek, kapucínek, karmelitánek i jinde, aby ji přijaly, ale marně. Nejraději by byla vstoupila k pasionistkám, na něž byla upozorněna čtením životopisu sv. Gabriela Possenti. Tehdy však měly v Itálii jediný klášter a to v městě Corneto. Gemma tam chtěla ještě se třemi dívkami cestovati, aby tam vykonala exercicie. Nelekala se cesty 265 km. I napsala vše sestrám. Ale kdo by tomu uvěřil? Představená, která o Gemmě již mnoho slyšela, odmítla její žádost domnívající se, že jde o jednu z oněch hysterických dívek, jež se do kláštera nejméně hodí. Gemmu to zarmoutilo, nehněvala se však; naopak když doma onu představenou tupili, zastávala se jí.

Nevzdala se také myšlenky, že se jednou stane pasionistkou. Spřátelila se s jednou sestrou kláštera v Corneto (M. Josefou, později představenou kláštera v Luce) a psala jí dopisy vznešeného mystického obsahu, v nichž vyjadřuje opět a opět vřelou touhu svého srdce: „Vezměte mě do kláštera. Vy-

nasnažím se, abych byla hodná. Jmění nemám, jsem žebračkou. Přičiním se však, abych se stala užitečnou sestrou laičkou. Poslyšte, co dovedu! (Jak dětsky srdečně!) Umím zametati, nádobí mýti, v kuchyni pomáhati; vyrostla jsem v práci. Přijměte mě a uspokojíte Ježíše.“ Ještě naléhavěji se obracela na mne: „Nuže, otče, poslechněte Ježíše! Brzy nebude k tomu času.“

Mezitím se počalo mluvit v Lucce, že tam bude založen klášter pasionistek. Gemma se z toho srdečně radovala a měla zato, že takto se její touha brzy splní. Jak se namáhala, aby nadchla osoby, jež měly o této věci pracovati! Nechť jen důvěřují v Boha, nedávají se odstrašiti obtížemi, nýbrž naopak jsou tím statečnější. Ježíš to chce, a co on chce, jistě se stane. Proto kupředu, ruku k dílu! Ale ti, jichž se týkalo, mezi nimi i já, hleděli na věc s moudrostí a opatrností příliš lidskou, považovali takové důvody za nedostatečné a váhali. Uvažovali, jak by bylo lze založiti bez peněz klášter s tak přísnou klausurou. Odkud vzíti potřebné sumy na dům a jeho zařízení, odkud kapitál na výživu sester? Ale Gemma naléhala opět a opět: „Dejte pozor, otče, co činíte? Ježíš je s vámi pro vaši nedůvěřivost velice nespokojen. Což se nemůže v okamžiku o vše postarati? Začněte už jednou a uvidíte, co Ježíš může.“ V průvodu tety Cecilie hledala sama v městě vhodný dům nebo aspoň pozemek pro klášter. Pomyšlení, jak by byl Ježíš zbožnými řeholnicemi uctíván, oslavovalo jí všechny oběti a nesnáze.

Jednou se jí zjevil Spasitel a pravil, že spravedlnost Otce nebeského vyžaduje obětí, aby byla usmířena a připojil: „Kolikrát jsem zadržel tento spravedlivý hněv představiv Otci svému duše jemu drahé a k obětem ochotné. Jejich pokání, umrtvování, jejich hrdinské ctnosti jej zadržely. I teď jsem mu představil takové oběti, ale je jich málo.“ Gemma se tázala, kdo jsou ony duše a Ježíš odpověděl: „Dcery mého utrpení“ (pasionistky).

Poučena vyšším osvícením nepochybovala Gemma o šťastném výsledku díla. Předpověděla též, že klášter pasionistek v Luce bude založen brzy po blahořečení Gabriela Possenti. Pravila též: „Ježíš mi slíbil, že mě vezme k sobě, nebude-li do šesti měsíců s dílem započato.“ Konečně dal Bůh služebnici své poznati, že podmínky a plány zůstaly nesplněny. Gemma se odevzdala do vůle boží, nepomýšlela již na klášter, také se proto nerozčilovala, ale připravovala se na šťastnou smrt, neboť jen šest měsíců života jí bylo vyměřeno. Bůh se spokojil její touhou po řeholním životě a ochotou, s níž mu ji přinesla za oběť. Řeholní sliby složila ze soukromé zbožnosti, pasionistkou byla duchem i srdcem a rány Ježíšovy nesla na těle svém. Proto mohla klidně odejít s tohoto světa, neboť dosáhla cíle, který jí Bůh vytkl.

Sotva zemřela, začalo svědomí mnohým osobám vyčítati, plány opět ožily a byly uskutečněny. V březnu 1905, tedy dva roky po Gemmině smrti poslány z Corneta do Luccy tři řeholnice pasionistky. Do

31. července 1908 bydlely v prozatímním domě, pak uvedeny do nově zřízeného kláštera. Bylo to dva měsíce po blahořečení ctihodného Gabriela Possenti.

Některé okolnosti v životě Gemmy Galgani připomínají na sv. Růženu z Viterba. Tato světice předpověděla františkánkám rodného města, že nepřijavše jí zaživa, učiní tak po smrti její. Totéž pronesla Gemma o pasionistkách. Toto proroctví se ovšem splní. (Kniha psána r. 1909.) S pomocí boží budou její tělesné pozůstatky brzy uloženy v kapli dcer sv. Pavla z Kříže a sestry ty ji budou ctít jako svou matku, ochránkyni a zakladatelku.

Kapitola dvacátá třetí.

Poslední nemoc a smrt. (Květen 1902 až duben 1903.)

Gemma zkusila mnoho duševním utrpením, častým proléváním krve, nedostatečnou výživou po smrti svého otce, i hroznými útoky ďábelskými; přece však byla zdráva a silna. Nehledě k menším, přechodným návalům horečným, způsobeným spíše ohněm lásky než nemocí, byl její zdravotní stav od onoho podivuhodného uzdravení ze zápalu míchy dobrý. O svatodušních svátcích roku 1902 se jí dostalo neobyčejných nebeských sdělení, její sebranost byla hlubší, obličej jí zářil zvláštním leskem, srdce bušilo, jako by se chtělo rozskočiti. Tehdy byla povznesena k nejvyšší extasi, jež trvala velmi dlouho. Zvěděla

při ní, jak velké věci ji očekávají. Božský Ženich jí řekl: „Potřebuji velikého dostiučinění zvláště za hříchy a svatokrádeže, jimiž jsem urážen sluby svého oltáře.“ Gemma pravila velkodušně: „Dovol, abych směla býti obětí na dostiučinění; oslav se ve svém nejubožejším stvoření!“

Spasitel přijal tento rekovný návrh. Gemma těžce onemocněla. Její žaludek se začal stahovati, nenesla tuhých pokrmů. Sotva snesla jeden nebo dva doušky vína, jež bylo po dva měsíce její jedinou potravou. Nikdo nedovedl udati příčiny nemoci ani příznaků, které ji doprovázely. Poněvadž jsem byl o všem zpraven a nechtěl jsem, aby byla Gemma odevzdána lékařskému ošetřování, psal jsem jí, aby v poslušnosti prosila Spasitele, aby ji zbavil toho zla. Poslechla jako vždy, zapřela se a prosila o to. Ježíš jí dal na srozuměnou, že ji uzdraví z úcty k poslušnosti, ale jen na krátký čas, aby ukázal, že on je původcem nemoci. Vskutku se Gemma náhle uzdravila a mohla požívat obyčejných pokrmů. Po osmi dnech se jí vracely síly, vypadala zdravě, ač před tím byla podobna kostře. Tak tomu bylo dvacet dní, pak se nemoc vrátila. Dne 21. září 1902 měla opět horečku a plivala krev. Aby bylo její mučednictví ještě bolestnější, odňal Spasitel drahé své smírné oběti pojednou sladkost rozjímání, vnitřní útěchy, jakož i — až na malé výjimky — všecka nadpřirozená zjevení. Tak byla Gemma osamocena a ztravovala se v bolestech jako tichý obětní beránek.

Zpravili mne o jejím stavu a prosili, abych ji navštívil. Odebral jsem se tedy v říjnu 1902 do Luccy. Gemma byla mým příchodem tak potěšena, že chtěla vstáti, aby mě přivítala. Byl jsem velmi bolestně dojat, když jsem ji spatřil. Viděl jsem, že ruka boží na ní těžce spočívá. Udělil jsem jí požehnání a poručil, aby opět ulehla. Pak jsem se jí tázal: „Co teď, Gemmo?“ „Půjdeme k Ježíšovi, otče!“ odpověděla s nevýslovnou radostí. „Opravdu?“ „Ano, otče, tentokrát mi to Ježíš řekl zcela jasně. Do nebe, otče můj, k Ježíši. S Ježíšem v nebi!“ — „Ale co hříchy, kdy budou odpykány?“ „O to se Ježíš stará. Dává mi nyní tolik trpěti, že útrapy mé, posvěcené zásluhami jeho utrpení, má za dostatečné dostiučinění a vezme mě do nebe.“ „Já však nechci, abys nyní zemřela.“ „Ale když Ježíš bude chtít, co potom?“

Nato jsme začali mluvit — ani sám nevím, jak to přišlo — o podrobnostech, týkajících se její smrti, jak má býti zaopatřena svátostmi umírajících, jak po smrti oblečena a pohřbena. Nemocná mluvila o tom všem s podivuhodnou prostotou, jako by běželo o výměnu šatů nebo obydlí. Večer jsem vyslechl její zповěď. Šťastné dítě, jež bere s sebou do nebe křestní nevinost.

Časně ráno byla zaopatřena. V noci nechtěla přijmouti nejmenšího občerstvení, ačkoli velice trpěla horečkou a zůstala lačnou. Pomohli jí, aby mohla na lůžku seděti, oblékli ji jako nevěstu a na hlavu jí dali bílý závoj. Promluvil jsem k ní několik vhod-

ných slov. Pak jsem odstoupil a v rohu pokoje jsem poklekl. Gemma byla v nejhlubší extasi. Ruce měla sepiaty na prsou, oči přivřeny, čelo bez hnutí. Podobala se andělu, ponořenému v pobožnost před velebností boží. Zatím přišel kněz s Nejsvětější svátostí. Když spatřil nemocnou ve stavu, v němž jako by vyzařovaly plameny z jejích očí, byl jat svatou bázni. Upokojil jsem ho a pravil, aby jen přistoupil se sv. hostií, že se nemocná i v extasi zachová vhodně. Skutečně když se Ježíš blížil, otevřela oči, zvlhlé slzami, položila jazyk na spodní ret, přijala Tělo Páně a opět vstoupila do extase. Po skončení sv. obřadů vrátil se onen kněz do pokoje nemocné, vrhl se u jejího lůžka na kolena a v modlitbě a v pláči čekal, až Gemma skončí díkučinění. I mně, ač jsem byl zvyklý podobným výjevům, vstoupily slzy do očí. Na onu scénu nezapomenu nikdy.

Protože jsem se nemohl v Luce dlouho zdržeti, zeptal jsem se jednoho dne: „Gemmo, jak dlouho to tak potrvá? Rád bych odcestoval.“ „Chcete-li, otče, můžete odjet, neboť ještě nezemru. Padnu za oběť této nemoci, ale teď ještě ne; aspoň tak mi to Ježíš řekl.“

Udělal jsem jí ještě požehnání a odešel. Neměl jsem již Gemmy na této zemi spatřiti.

Než jsem opustil pohostinný dům rodiny Gianini, naléhal jsem, aby pečovali o bezpečnost dětí, neboť není dovoleno pokoušeti Boha. Lékaři prohlásili nemoc za tuberkulosu. Někteří z nich však

nedospěli mikroskopickou analýs k tomuto náhledu, nýbrž měli zato, že je to nová, tajuplná nemoc. Ale všichni připouštěli možnost nákazy, i bylo nutno nemocnou izolovati. To však bylo spojeno s velkými těžkostmi. Šlechtní dobrodínci nechtěli přistoupiti na můj návrh a ani za tři měsíce po mém odjezdu se nemohli odhodlati k odloučení. Konečně si dali říci; zvolili střední cestu. Jedna z Gemminých tet najala malý byt v sousedství. Večer 24. ledna tam Gemmu přenesli. Změnilo se tím jen málo v ošetřování a v obsluze nemocné. Laskaví dobrodínci stejně dleli stále u Gemmina lůžka, a děti se dovedly skrýti za tetu, jen aby Gemmu uviděly; nemohly se od ní odloučiti. I nemocné se přesídlení bolestně dotklo. Lnulať něžně ke všem členům rodiny, zvláště k tetě Cecilii. Když ji odnášeli do nového obydlí, pravila plačíc: „Nyní po druhé opouštím matku. Ale ať žije Ježíš! Nyní budu samotna se svým Ježíšem!“

Ač byla Gemmina nemoc povážlivá, vstávala přece s počátku, ač s velkým přemáháním a vedena tetou Cecilii, dovlékla se do blízkého kostela, aby přijala Tělo Páně. Ale radost a útěcha, kterých zakoušela z požívání nebeského pokrmu, byly příliš velké a proto jí je Ježíš odňal. Asi po dvou měsících se horečka tak stupňovala, že bylo trpitelce nemožno opustiti lůžko. I sklonila plna odevzdanosti hlavu a pravila: „Ježíši, staň se!“

Dosud mohla požívatí několik doušků tekuté potraviny, ale potom nějaký čas ani té nesnesla. Velko-

dušně přijala i toto strádání. Ale vše to nebylo ničím proti utrpením duševním. Zlý nepřítel mátl její obraznost představami, které ji naplňovaly úzkostí, smutkem a hořkostí. Chtěl ji svést k zoufalství. Ukazoval jí v nejtemnějších barvách obraz jejího strastiplného života, neštěstí v rodině a mnoho jiného. Ano, připomínal jí i policejní úředníky, doprovázející po smrti otcově věřitele a vykonávající dražbu. Pak zvolal potupně: „Vidíš, co jsi získala ve službě boží?“

I vyprahlosti, kterou na ni Bůh dopustil, aby ji zdokonalil, chtěl ďábel využítí, našeptáváje jí, že je úplně od Boha opuštěna a že bude zavržena, protože se chybila pravé cesty.

Toto pokušení bylo nejhroznější a nejdelší. Gemma jím byla téměř přemožena. Protože se však nechtěla vzdáti naděje na spásu, umínla si, že vykoná generální zpověď. I psala v onom rozčilení ducha a zmatku myšlenek obsáhlý děj svého života jsouc přesvědčena, že zaslouží tisícerého pekla. Dopis přečtla před zapečetěním osoba, jež to směla učiniti a pak jej dodala na přání Gemmino jistému knězi svatého života, jež nemocná dobře znala, prosíc ho, aby přišel a udělil jí rozhřešení. Kněz vyplnil její přání, vyslechl její zpověď a uklidnil ji.

Potom se zlý duch snažil, aby ji svedl ke zlosti a k netrpělivosti a tak ji alespoň připravil o pověst ctnostné a svaté osoby.

Nejvíce však rmoutily a znepokojovaly tohoto anděla snahy satanovy, jimiž ohrožoval její panenskou

P. GERMÁN OD SV. STANISLAVA.

Duchovní vůdce Gemmy Galgani, P. Germán od sv. Stanislava, narodil se r. 1850. V patnácti letech vstoupil k pasionistům. V řádě se vyznamenával zbožností a velikou učeností. Nemalé zásluhy si též získal o blahořečení svého řeholního bratra, Gabriela Possenti. Zemřel r. 1909.

čistotu. Pokoj nemocné jako by se byl proměnil v peklo. Nešlo jen o myšlenky, představy a lákání, neboť taková duše neměla pro ně smyslu, nýbrž o zjevení v různých podobách a o zjevné násilnosti. Sotva se skončil jeden boj, nastal druhý. Jedna z ošetřovatelek mi několikrát psala: „Ta obluda — satan — naši milou nemocnou ještě zabije. Když kropíme svěcenou vodou, utichne hluk, který působí, ale hned potom začne s dvojnásobnou silou.“ I tělo ubohé trpitelky soužil způsobem nevylicitelným. Když její žaludek tak ozdravěl, že opět mohla přijímat potravu, znečišťoval jí předkládaná jídla a obtěžoval ji způsobem vskutku ďábelským.

Čas od času přicházel jí Spasitel ku pomoci, těšil ji, uklidnil a dodal jí odvahy.

Bolestí, které nemoc působila, Gemma nedbala. Nikdo u ní nezpozoroval nevole nebo dlouhé chvíle, její obličej vždy jevil spokojenost. Nelekala se krisí nemoci, nenaříkala a nevzdychala. Nežádala nikdy občerstvení, aniž prosila, aby ji položili pohodlněji, ačkoliv k tomu měla dosti příčin. Také s obsluhou byla úplně spokojena, ačkoliv se stávalo z nedorozumění, že byla celou noc samotna, ač měla právě pomoci velmi zapotřebí.

Aby se předešlo takovým nedopatřením, povolány sestry barbantinky, které Gemmě dosloužily k smrti. Jedna z nich praví o hrdinské trpělivosti nemocné: „Po celou dobu, kdy mi bylo popřáno Gemmu ošetřovati, nezaslechla jsem nářku z jejích úst. S počátku jsem slyšela, jak praví: „Můj Ježíši,

už nemohu více!“ Když jsem ji upozornila, že s milostí boží můžeme všechno, už si nikdy nepostěžovala. Šeptal-li někdo pln soustrasti: „Ubohá, opravdu už nemůže,“ odvětila hned: „Trošinku ještě mohu.“ A přece trpěla, že — podle mého názoru — ani v očištění nelze více snášeti.

Jednou jí ošetřovatelka pravila: „Kdyby se vás Pán Ježíš zeptal, zda byste raději ihned šla do nebe, nebo zůstala zde a trpěla dále k jeho větší oslavě, co byste si zvolila?“ Gemma živě odpověděla: „Lépe trpěti, když je tím Ježíš oslavován.“ V dlouhých nočních hodinách prosívala sestru, aby se s ní modlila střelné modlitby, které velmi milovala. „Vzhůru, sestro, nezaměstnávejme se ničím jiným než Ježíšem!“ volala.

Sestry se velice vzdělávaly takovou horlivostí ubohé, smrti blízké dívky, že každá chtěla býti v její blízkosti.

Nejčastěji tryskaly ze srdce Gemmina city hluboké kajícínosti. Za dne i v noci opakovala oblíbenou svou modlitbu: „Můj Ježíši, milosrdenství!“

Jedna ze sester praví: „Nejvíce mě dojímala Gemmina hluboká pokora.“ Modlila se též ustavičně. Než ztratila zrak, čítávala si též. Když ji tak jednou teta spatřila, pravila k ní: „Gemmo, ty čteš?“ „Ano, tetičko,“ odpověděla, „připravuji se na smrt“. Jindy se jí teta otázala: „Pověz mi, Gemmo, přece, umíráš nerada?“ Nemocná odvětila: „Ó, nikoli, nelnu již k nikomu na této zemi.“

Když k ní přišly děti z rodiny Giannini, přijala

je laskavě a obdarovala cukrovinkami, které dostala pro občerstvení, jež však ve své něžnosti uschovala těm maličkým.

Jednou ji navštívila její sestra Angiolina a spatřivši nemocnou, vypukla v pláč. Gemma ji těšila: „Neplač, Angiolino, vždyť to nic není! A odpusť mi, že jsem ti dávala někdy špatný příklad.“ Když ji sestra, hluboce dojata, také odprošovala, řekla Gemma: „Co pak ti to napadá, Angiolino; mám k tobě jen jednu prosbu: zůstaň hodnou.“

Ošetřovatelek vždy poslouchala a byla jim vděčnou. Jednou slyšela, jak teta Cecilie řekla představené barbantinek: „Odměním se vám za ošetřování.“ Ihned zvolala důrazně: „Ne, ne, na sestry myslím sama s Ježíšem.“

V posledním období nemoci někdy slabostí omdlela, ztrácela též vědomí a blouznila. Také — ač byla jen kost a kůže a štíhlé postavy — mohly ji tři statné osoby sotva pozdvihnouti. Sestry, které ošetřovaly mnoho nemocných, pravily, že se jim něco takového ještě nepříhodilo. Když se o tom zmínily Gemmě, odpověděla prostě: „Nejsem to já, jež tolik vážím.“ Měl v tom tedy prsty zlý nepřítel, jenž ve své zlomyslnosti takto hleděl rozmnožiti utrpení ubohé nemocné. Ale hned po smrti vrátila se váha přirozená. —

Přiblížil se den vykoupení. Nastala středa Svatého týdne (8. dubna 1903). Gemma byla ponořena v extasi, upírala zraky k nebesům a šeptala: „Ježíši, Ježíši.“ Když procitla, tázala se jí sestra, zdali

ji Ježíš potěšil. Odpověděla prostě: „Kéž byste mohla spatřiti částečku toho, co mi Ježíš ukázal! Jak byste se radovala.“ Při těch slovech nabyl její obličej podivného lesku. Toho dne jí bylo podáno Tělo Páně, jež přijala s nevjroucnější zbožností, ačkoliv jako vždy, nejevila zevně nic nápadného. (Od 23. března, kdy se naposled dovlekla do kostela Panny Marie, nebyla u sv. přijímání.) Projevila též touhu, že by na Zelený čtvrtek opět ráda přijala svého Ježíše. Když se kněz rozmýšlel, prohlásila, že ráda snese i palčivou žízeň, jen aby nebyla zbavena této útěchy. Očitý svědek vypravuje o onom sv. přijímání: „Podobala se světici. Seděla v posteli, ruce majíc sepiaty a oči sklopeny; obličej její zářil a tichý úsměv se na něm rozhostil, ačkoliv ji ztravovala prudká horečka. Po sv. přijímání byla hluboce sebrána a v extasi viděla trnovou korunu a slyšela slova: „Jak mnoho musíš ještě vytrpěti, než dokonáš své dílo!“ I tázala se ošetřovatelky: „Co je zítra?“ „Velký pátek,“ odpověděla sestra.

Velký pátek přišel. Asi v 10 hodin dopoledne se chtěla ošetřovatelka vzdáliti a trochu si po probdělé noci odpočinouti. Ale Gemma prosila: „Neopouštějte mne, dokud nebudu přibita na kříž. Musím býti s Ježíšem ukřižována. Řekl mi, že jeho dítě musí umříti na kříži.“ Sestra tedy zůstala. Brzy potom upadla Gemma v hlubokou extasi, zvolna rozepiala ruce a setrvala tak asi do půl třetí hodiny. Na jejím obličejí se jevila bolest i láska, bezútěš-

nost i mír. Nemluvila ani slova, ale jak výmluvným byla kázáním! Umírala spolu s ukřižovaným Ježíšem. Přítomné osoby ji pozorovaly plny údivu a ustrnutí. Domnívaly se, že každé chvíle zemře, neboť trpěla hrozně na těle a ještě více na duši.

Na Bílou sobotu o osmé hodině ranní bylo nemocné uděleno poslední pomazání. Byla při jasném vědomí, sledovala zbožně svaté obřady a modlila se s ostatními, pokud jí stačil zmírající hlas. —

Náš Spasitel podle náhledu svatých trpěl na kříži nejvíce tím, že byl opuštěn i od nebeského Otce. I v tom se mu měla Gemma podobati. Neboť u jejího lůžka nebyl při smrti, tedy ve chvíli, kdy nejvíce potřebovala útěchy, ani zpovědník, ani duchovní vůdce nebo jiný kněz, nýbrž jen několik zbožných žen, které umírající jen oplakávaly, ale netěšily. Bůh chtěl zjevně korunovati mučednictví své služebnice. Gemma zůstala samotna, aby sama s Ježíšem trpěla a zemřela. Do jejího srdce neměl sestoupiti ani paprsek světla ani útěchy.

Zničena nemocí, sevřena bolestí a zlým nepřítelem na těle i na duši, postrádajíc útěchy nebeské i pozemské, pozvedla nevinná oběť naposledy hlasu svého a zvolala: „Nyní je skutečně pravda, že více nemohu. Ježíši, tobě poroučím ubohou svou duši! Ježíši!“ Bylo to její „Consummatum est — Dokonáno jest!“ Byla skutečně obětována, zbývalo již jen, aby naposled vydechla.

Uplynulo asi půl hodiny. Gemma seděla na lůžku, majíc hlavu opřenu o rámě dobroditelčino. Zdálo

se, že dřímá. Oči všech byly upřeny na její obličej. Jeho krásy nezničila ani dlouhá, bolestná nemoc. Pojednou obestřel líbezný úsměv rty trpitelčiny. Gemma naklonila hlavu a umřela. Tak se i při smrti podobala svému Ženichovi.

Nikdo její smrti hned nezpozoroval. Umřelať bez nejmenšího zápasu. Zkrátka — její smrt se podobala polibku, který vtiskla čistá duše čistému tělu při rozloučení. Gemma skonala 11. dubna 1903, na Bílou sobotu v jednu hodinu odpoledne. Barbantinky připravovaly mrtvolu do rakve. Osoba, již bylo dobře známo, jak Gemma toužila, aby se mohla státi pasionistkou, dovolila, aby ji oblékly v hábit tohoto řádu. Na prsa jí položily kříž, na srdce odznak pasionistek, hlavu ověncily květinami, na krk zavěsily růženec a ruce jí složily tak na prsou, jak je mívala v extasích. Onen sladký úsměv utkvěl na rtech i po smrti, tělo vydávalo libou vůni. Zdálo se, že Gemma dřímá, nebo je ve vytržení. Přítomné osoby se nemohly pohledu na mrtvolu ani nasytiti. Jakmile se zpráva o smrti Gemmině rozšířila, přicházelo mnoho lidí, aby ji spatřili. Nejmladší členové rodiny Giannini, děti tři až pětileté, nechtěly se od mrtvoly odloučiti. Don Lorenzo, kněz a přítel rodiny, ztrávil v modlitbě a v slzách většinu Hodu Božího u Gemmy. Mezi jinými přišel také onen duchovní, u něhož Gemma v duševních svých úzkostech vykonala generální zpověď. Při pohledu na mrtvou byl jat takovou úctou, že klesl na kolena a zvolal: „Gemma, u tvých nohou klečí veliký

hříšník. Pros za něho Ježíše!“ Mnozí z návštěvníků odnášeli si nějakou památku na Gemmu. Do rakve vložena křišťálová schránka s pergamenovým svitkem. Na tom bylo napsáno: „Gemma Galgani se narodila v Camiglianu (Lucca) 12. března 1878 jako dcera Jindřicha Galgani a Aurelie Landi. Čistá v mravech a dětinně zbožná, stala se podivuhodným příkladem křesťanských ctností. Od útlého mládí stihána velkým neštěstím rodinným, očištěna dlouhou a bolestnou nemocí, kterou snášela s příkladnou trpělivostí, nalézala stále jedinou útěchu ve vytrvalé lásce k Ježíši, jemuž se toužila úplně zasvětit v řeholi dcer sv. Pavla z Kříže (pasionistek). Pro nebe zralá, odebrala se tam na Bílou sobotu, 11. dubna 1903. Žij s anděly, šlechetná duše! Pros za nás!“

Večer na Boží Hod nesl při pohřbu rakev také nejstarší syn rodiny Giannini, tehdy universitní posluchač. Hrob venku, pod širým nebem, ozdoben mramorovou deskou s latinským nápisem:

Gemma Galgani Lucensis,

Virgo Innocentissima,

Quae

Divini Amoris Aestu Magis Quam Vi Morbi Absumpta Quinto Aetatis Lustrum Vix Emenso Ad Coelestis Sponsi Nuptias Evolvit Die XI. M. Aprilis A. MCMIII. Pervigilio Dominicae Resurrectionis.

Anima Dulcis Te In Pace Cum Angelis!

Česky: Gemma Galgani z Luccy, přečistá panna, jež ztrávena spíše zářem božské lásky než nemocí,

ve 25. roce života vzlétla k svatbě nebeského Ženicha dne 11. dubna 1903, o vigílii Božího Hodu velikonočního. Pokoj Tobě, duše milená, ve společnosti andělů!

Dne 24. dubna 1903 vyňali srdce z těla, propadajícího již zkáze. Nejvíce při tom žasli lékaři, shledavše je jako živoucí, čerstvé, poddajné, červené a plné krve.

Dne 7. října 1908 s povolením církevních i světských úřadů otevřen Gemmin hrob a mrtvola přenesena do nového hrobu pod arkádami. Nad ním postaven krásný pomník. Tam putuje mnoho lidí zblízka i z dále.

Když překladatel životopisu Gemmina do němčiny dne 29. srpna 1910 po prvé navštívil hrob, spatřil na něm tolik písemných proseb a díky, že byl rov jimi pokryt. Zde některé z nich: „Gemmo, pamatuj na mého otce!“ — „Moje milá Gemmo, vypros mi milost, aby můj syn obstál při zkoušce a našel brzy zaměstnání, aby si mohl chleba vydělávat!“ — „Pros za mého chotě, doporučuji ti ho!“ — „Obrať mého bratra!“ — „Milá Gemmo, pomoz mi zahnat zlé myšlenky, které mám v hlavě!“ — „Nepřeji si jiného než Tvých ctností a jiskřičku Tvé svaté lásky. Vypros mi nějaké znamení ohledně mého povolání.“ Jiná prosba, opatřená datem i podpisem, zní: „Moje drahá Gemmo, nevěsto Ježíšova, shlížej stále s nebe na mne a na duše mi svěřené, ochraňuj dobrá podniknutí a vypros svatost pastýři i stádu.“

Kapitola dvacátá čtvrtá.

Gemma ani nyní nezapomíná hříšníků.

Pokorná Gemma je novým důkazem, že Bůh povyšuje ponížených. Pověst o ní se rozšířila neobyčejně rychle po Itálii i po jiných zemích a vzrůstala důvěra v moc její přímluvy. Zdá se, že Gemma hlavně pokračuje v apoštolátu na spáse duší, který jí boží Prozřetelnost vykázala. Zde několik obrácení na její přímluvu: Jistý pán, jehož jména z dobrých důvodů neuvedeme, ležel v říjnu 1907 s těžkou chorobou v nemocnici v Luce a byl blížek smrti. Již dávno popíral život věčný. Nebyl jen velikým hříšníkem, nýbrž v celém městě známým nevěrcem. Sestry v nemocnici přece se pokoušely k němu přiblížit, aby aspoň splnily povinnost, přispěti duši tak politování hodné. Rovněž kapucíni, pověřeni duchovní správou nemocnice, starali se o spásu jeho duše, ale marně. Museli se všeho vzdát, jestli se chtěli vyhnouti pohoršlivým výstupům, ale srdce jim krvácelo, když viděli nešťastníka umírat v zoufalství. Tu jednomu z nich napadlo zavolat jeho faráře, Msgra Benassiniho. Ten přišel k nemocnému, nedav se zastrašiti tím, co slyšel. Mluvil přímo, prosil a zapřisahal nešťastníka, ale bez výsledku. Nemocný, vztekem zcela bez sebe, křičel: „Nikdy jsem nevěřil na vaše strašidla, také nevím, kdo je ten Kristus, o kterém mi mluvíte. Jděte mi s vaší duší, s vaším nebem i peklem! Dejte mi pokoj! Pryč s takovými směšnými návrhy!“ a chtěl

kněze drze poplivati. Ten odešel všecek sklíčen. Když přišel domů, utkvěl zrakem na životopise Gemmy Galgani, který před tím začal čísti. Při pohledu tom nabyl nové naděje. Poklekl a se slzami prosil služebnici boží o přispění. Pak zavolal kaplana a pravil mu, aby šel do nemocnice s dámou, onomu pánovi dobře známou. Bylo asi jedenáct hodin v noci, a proto nesnadno žádati, aby byl vpuštěn. Zatím dovolili vstoupiti jen oné dámě. Kaplan zatím s úzkostí čekal venku a doma se farář modlil ke Gemmě, aby misie měla šťastný výsledek. Milosti bylo dosaženo. Jakmile nemocný dámu spatřil, prosil, aby mu zavolala kněze. Při své zkroušené zpovědi se podobal kajícímu lotru, nebo marnotratnému synu, vracejícímu se k otcovskému srdci. Tak veliká byla jeho lítost. Kněz k slzám dojat, udělil mu rozhřešení a vrátil jej Spasiteli. Nato mu rychle podal Tělo Páně a udělil svaté pomazání. Sotva kající hříšník přijal tyto svátosti, nastal mu smrtelný zápas a o čtvrté hodině ranní tiše skončil. Všichni byli hluboce pohnuti tak mimořádným obrácením a tak závidění hodnou smrtí.

Vydavatel životopisu Gemmina, sepsaného P. Germanem, zpravil o tomto obrácení kardinála, který Gemmu velice ctil a o vše, co se jí týkalo, se zajímal. Když kardinál zprávu tu přečetl, pravil zřejmě dojat: „Měl jste pravdu. Je to preveliký zázrak, většího si nemůže člověk přát. Ujistěte spisovatele životopisu, že mám jeho rekyni stále na paměti; ať ji prosí, abych i já vzrůstal v lásce k Marii.“

Za několik dní oznámili onu událost i sv. Otcí Piu X. Prohlásil, že i on použije přímluvy služebnice boží, aby si vyprosil podobných milostí.

V Římě žila rodina, jejíž matka nebyla již 54 roky u sv. zpovědi. Synové pak žili, jako by nikdy ani křesťany nebyli. Jen tři dcery, vzdělané to dámy, zůstaly hodnými a zbožnými. Truchlily však mnoho pro neštěstí, které stihlo jejich rodinu a vroucně prosily, aby se Bůh nad ní slitoval. Několik vysoce postavených osob se snažilo starou paní přivést k lepšímu smýšlení, ale bez výsledku. Jistá řeholnice, kterou velmi dojímalá duchovní bída oné dámy, obrátila se v modlitbě na Gemmu. Konala novenu za novenu. Pak učinila pokus s neoblomnou paní, začala s ní mluvit o Gemmě a dotkla se jejího srdce vypočítáváním podivuhodných obrácení, jež služebnice boží ještě zaživa vykonala. Stará dáma plakala, šla se sestrou do kostela, vyzpovídala se, přijala Tělo Páně a zkusila, jak líbezná a sladká je milost boží, které tak dlouho postrádala. Od toho dne chodila ráno i večer do chrámu a děkovala Bohu, že opět dosáhla vnitřního pokoje.

Řeholnice pak, povzbuzena výsledkem, obrátila vynalezenou zbraň na syny. Řekla si: „Gemma jistě i je obrátí.“ Nejvíce obtíží měla s nejstarším. Po každém odmítnutí útočila znova na Gemmu: „Co uděláme, sestro? Nechceš se přimluvit za mého hříšníka? Zítra, v sobotu bys ho měla obrátiti.“ Stalo se. Večer oné soboty žádal onen hříšník se zpovídati. V neděli časně ráno tak učinil a k sva-

tému přijímání přistoupil s takovou vnitřní radostí, že ještě dnes prohlašuje, že v celém životě nepocítil takové útěchy. Stal se apoštolem. Přivedl za několik dní jednoho ze svých přátel a bývalých druhů ke knězi, u něhož sám našel duševní mír.

„Nyní zbývá“, tak píše ona řeholnice, „ještě nejmladší bratr, který se ještě nikdy nezpovídal, ačkoli mu je už 31 roků; nevěří v nic a je velmi umíněný. Také jeho jsem dala Gemmě na starost a nepochybuji, že se již postará o jeho obrácení.“

Jednou přišel do kláštera sv. Jana a Pavla v Římě cizinec a žádal si mluvit se mnou (P. Germanem). Šel jsem k němu a divil jsem se, odkud mě zná. Tu mne prosil, abych ho uvedl v soukromí a tam mi pravil: „Posílá mě k vám Gemma. Ona mě probudila ze spánku hříchů, v němž jsem vězel. Promluvila do mého ucha, ale ještě více do mého srdce. Pravila mi: „Jdi do Říma a hledej v konventě sv. Jana a Pavla pátera Germana, pasionistu. Neotálej uvéstí do pořádku záležitosti své duše, nechceš-li, aby tě stihl boží trest.“ Zpověď pána toho mě velice dojala. Udělil jsem mu rozhřešení; pak jsme se objali a on mi děkoval, jako kdyby procítl ze smrti k životu. Nato se navrátil do země, z níž přijel.

Tento případ není jediný. P. Germano doznal totiž jistému spolubratru několik dní před smrtí: „Dnes mě zdržel plné tři hodiny hříšník, kterého mi Gemma poslala. Neodejdu-li brzy z Říma, nevydržím toho. Již delší čas mi posílá takové hříš-

níky. Nedovedete si představit, jak mě to dojíhá. Musím až plakat. Jak ubohým se cítím, vyslechnuv takové zpovědi.“

Kapitola dvacátá pátá.

Gemmina přímluva v nemoci a bídě.

Nemíním jednati o všech mimořádných projevech milosti, jež se připisují přímluvám Gemminým. Uvádím pouze události, dosvědčené věrohodnými osobami. Tak napsal P. Germano, který zemřel 11. prosince 1909. Od té doby vzrostl počet zázraků, že můžeme uvést jen několik z novější doby:

V Římě 24. ledna 1910.

Minulého měsíce jsem potřeboval od Boha dvou velkých milostí v ohledu časném i duchovním. Obě záležitosti jsem vložil do rukou Gemminých a slíbil jsem, že vyslyšení uveřejním. Jak jsem se zaradoval, když jsem obě milosti obdržel a to způsobem, kterého jsem se nenadál.

Kan. František Beretti,
farář ve Sv. Vavřinci, Lucena.

V Cislianu 28. ledna 1910.

Také u nás se jeví moc přímluvy Gemminy často způsobem mimořádným. Tak se uzdravila těžce nemocná, které už lékaři naděje nedávali. Paní, která vězela ve velikém nebezpečení, byla uchráněna neštěstí. Učitelka Klára Porati, zbožná dáma, vyhrála proces, který před tím pro ni skončil nešťastně.

Dr. Robert Pastori, kněz.

V Nembro-Bergamo 14. března 1910.

V mé farnosti, jež má 5000 duší, řádila v posledních dvou měsících hrozná dětská nemoc. Nejprve se objevily puchýře, pak nastal zánět průdušek a na konec pokožky. Přes sto dětí zemřelo. V některé rodině oplakávali i čtyři dítky. Všude panoval smutek. Četl jsem tehdy právě Gemmin životopis, měl jsem k ní důvěru a očekával jsem mnoho od její přímluvy. Rozdal jsem též několik jejích životopisů mezi lid. — Jednou, bylo to koncem února, zpozorovala jistá matka, že její jediné, osmiměsíční dítko dostává onu nemoc. Léky nepomáhaly, naděje mizela. Dne 26. února ráno považovali již dítě za mrtvé. Ale Pán Bůh chtěl jen ukázati moc přímluvy své věrné služebnice. Viděl jsem též ono děťátko, jež skoro už nedýchalo a pln soustrasti jsem řekl zarmoucené matce: „Doufejte, maličká ještě žije. Četla jste Gemmin životopis? Jakých milostí dosáhli lidé na její přímluvu! Nuže, utecte se k ní, Postarám se o nějakou relikvii a dceruška bude zachráněna.“ Hned jsem o ni psal a 1. března jsem již měl dvoje drahocenné ostatky. Jedny jsem dal matce. Ta je položila děťátku na prsa a začala devítidenní pobožnost ke Gemmě. Důvěra naše byla odměněna. Ač dítě ještě několik dní zápasilo se smrtí, devátého dne se probudilo k novému životu a dnes je zdrávo. Gemma pomohla, budiž Bůh pochválen! Kéž by ráčil brzy svoji služebnici i na zemi oslaviti.

Don Alexander Valsecchi.

V Andrii 12. dubna 1910.

Podepsaný dosvědčuje, že H. Donato velice trpěl po dva roky srdeční vadou, k níž se přidala vodnatelnost. Ale k mému velikému podivení byl zázračně uzdraven. Pravím zázračně, neboť nemoc byla nevléčitelná. Po dvě léta marně proti ní bojoval nejrozmanitějšími a nejúčinnějšími prostředky.

Dr. Vincenc Lops.

V Luce v květnu 1910.

Novicka S. Angelika Puccetti (z Bozzana u Luccy) v klášteře sester sv. Zity v Luce trpěla přes rok kostižerem na ukazováčku levé ruky. Léčení nemělo výsledku. Hnisu přibývalo a za dva měsíce stoupla horečka na 39 stupňů. Novicka trpěla ve dne v noci veliké bolesti.

Dva lékaři rozhodli, že prst musí být odňat, jinak že by brzy ztratila ruku celou. Zatím někdo novice poradil, aby se obrátila o přímluvu ke služebnici boží Gemmě. Dne 6. dubna 1910 začala k ní devítidenní pobožnost, druhého dne navštívila její hrob a sňavši obvaz, položila prst na rov a pohrouzila se v modlitbu. Večer přiložila na nemocný úd místo léku relikvii. V noci se dívce zdálo, že vidí Gemmu v rouchu pasionistky. Ujistila nemocnou, že bude zdráva. Novicka, do té doby sklíčená obavou, že bude z kláštera propuštěna, byla tím nejen potěšena, nýbrž okamžitě uzdravena nejen od kostižeru, nýbrž zbavena i jiných tělesných obtíží.

Když ráno jako obyčejně přišla sestra ošetřova-

telka, aby pomohla novicece při oblékání, našla ji už připravenou na cestu do kaple. Zdraví oné sestry je trvalé.

Tento zázrak potvrzují sestry, novicky, kandidátky i chovanky.

Za všechny jej podpisem stvrzuje

S. Helena Guerra.

V Polisteně Reggio (Kalabria),

18. července 1910.

Dosvědčuji podpisem, že moje zdraví bylo otřeseno velmi prudkou anginou. Ač lékaři užíli proti ní všech prostředků, měli zato, že mi zbývá jen několik hodin života. Zpráva ta nesmírně naši rodinu zarmoutila. Tu mi poslala představená zdejšího chudobince obrázek Gemmy Galgani. Vroucí modlitby a živá důvěra ke služebnici boží způsobily zázrak.

Od té doby vždy se mne zmocní pocit vděčnosti, když mé rty vysloví její jméno, jež mi bude vždy útěchou a vyznáním víry.

František Tigani.

Pravdivost uvedeného zázraku vlastní rukou stvrzuje

Dr. Josef Amendola.

V Mussomeli 24. září 1910.

Dne 18. září t. r. byl jsem volán, abych vyzpovídal otce pěti dětí. Měl prudký zápal plic a byl blízek smrti. Udělil jsem mu též svátost posledního pomazání. Lékař Salvator Scozzari mi pravil, že

není naděje na uzdravení, leč by se stal zázrak. — Jaký to zármutek pro matku, i drobné, nezaopatřené děti. Dvě z nich, roztomilá děvčátka, chápala již ztrátu, jež je má stihnouti. Vzpomněl jsem na Gemmu, ale nechtěl jsem jí jmenovati, abych jí nezlehčil, kdyby se zázrak nestal. Ve dvě hodiny v noci jsem byl opět k nemocnému volán. Vstávaje, pohlédl jsem mimoděk na obraz Gemmin nad lůžkem a poprosil jsem ji, aby se přimlouvala za umírajícího. Pak jsem spěchal k němu. Jeho stav byl velmi povážlivý. I dal jsem oněm dvěma děvčátkům Gemmin obrázek. Umínily si, že budou k ní konati třídní pobožnost, při které se pomodlí modlitbu na obrázku. Jistě prosily z celé duše, neboť Gemma vyslyšela jejich volání. Prvního dne pobožnosti ustala horečka. Druhého dne bylo ještě lépe a nemocný začal mluvit. Třetího dne lékař prohlásil, že nebezpečí minulo a pacient že brzy vstane zdráv. Dívenky plakaly radostí, objímaly matku a volaly: „To způsobila Gemma, ta svatá od pana kvardiána.“ I prozradily matce své tajemství, že k ní konaly za tatíčka třídní pobožnost.

P. Gerardi.

V Tridentě 14. ledna 1911.

„Podivuhodný je Bůh ve svatých svých!“

S opravdovým uspokojením a s velkým užitkem jsem četl životopis Gemmy Galgani. Chtěje šířiti její úctu, poslal jsem knihu tu jistě zbožné matce, jež byla zaměstnána v továrně ve Vorarlberku. Dva

dni po sv. Třech králích mi psala: „Jak jsem Vám posledně sdělila, trpěla moje dcera Karla dva měsíce těžkou oční chorobou, takže nemohla pracovat, což naše rodina velmi trpce pocítovala. Užila jsem všech prostředků, kterým jsem důvěřovala, ale marně. Konečně mne cosi nutkalo, abych se obrátila důvěrně ke Gemmě. Všichni jsme se horlivě modlili. Potom jsem přivázala bílým šátkem obrázek, jež jste mi laskavě daroval, na nemocné oko. Jak jsem užasla, když jsem ráno šátek sňala. Obrázek byl úplně rovný, nepomačkaný a oko dceřino zcela zdrávo. Od té doby nemá vůbec očních bolestí.

Albin Valcanover,
klerik semináře v Tridentě.

V Římě, Via Gregoriana 18,
6. února 1911.

Před osmi dny jsme skončily novenu ke cti služebnice boží Gemmy Galgani a byly jsme vyslyšeny v časně záležitosti, jež byla skoro zoufalá. Umínila jsem si, že vyslyšení to uveřejním, i plním slib. Nechť to poslouží ke cti serafínské panny z Luccy!

Sestra Marie Radegoude
od Neposkvrněného Početí.

V Cerignole 28. března 1911.

Potvrzují vlastnoručním podpisem, že paní Františka Mininno, choť pana Savina Macaria, trpěla uzlovitým výrůstkem na prsou a měla býti opero-

vána. Obrátila se však v modlitbě na Gemmu Galgani a za několik dní byla bez operace zdráva k velké radosti své i celé rodiny. Na její přání pravdivě událost uveřejňuji.

Dr. Dominik Vorelli, chirurg.

V Castel di Signa 15. května 1911.

Můj strýc Felix Marnesi žil třicet let v nemilosti u Boha. Svou manželku opustil a žil veřejně s jinou ženou, nestaraje se o hrozné následky svých hříchů. Bylo to pro mne ustavičnou trýzní, i prosila jsem stále za jeho obrácení. Slyšela jsem častěji o zázracích, které se staly na přímluvu panny z Luccy. Rozhodla jsem se tedy prositi ji vroucně o pomoc, neboť jsem se bála, aby strýc, muž již letitý, náhle a nekajícně nezemřel. V červenci 1910 přijel do Luccy do lázní. Za několik dní, když se odpoledne koupal, byl stížen takovou nevolností, že zůstal ležeti jako mrtvý. V nemocnici, kamž byl odvezen, zjistili, že je to případ beznadějný. Když jsem uslyšela smutnou tu zprávu, zdvojnásobila jsem modlitby spolu s jeho pravou manželkou. Poprosily jsme také ctihodné sestry pasionistky v Lucce, aby s námi Gemmu vzývaly. Čeho nezmohla slova duchovního v nemocnici, (vůči němu byl strýc úplně zatvrzelý), toho dosáhla přímluva Gemmy Galgani. Umírající, zasažen milostí boží, naklonil se konečně k povzbuzujícím slovům P. Gaudiosa, přál si vyzpovídati se a odloučil se od ženy, s níž tak dlouho žil v nedovoleném poměru. Potom si dal zavolat

pravou svou manželku, usmířil se s ní a s opravdovou zbožností přijal Tělo Páně. Nemaje na tom dosti, prosil zpovědníka, aby uveřejnil, že odprošuje všech, jimž svým špatným životem dával pohoršení. Když jsem opět přišla do Luccy, byl strýc již mrtev. Právili mi, že ještě před skonáním vzkázal své manželce, aby mu odpustila.

Byla to vpravdě mimořádná moc milosti, kterou nám ve svém městě Gemma vyprosila.

Sestra Dominika Marinesi.

Zázrak, který se stal na přímluvu Gemminu v Breitenfurtu v Bavořích.

V září roku 1911 přišla do kapucínského kláštera v Eichstättu dělnice paní Grünwedellová, aby se dala zapsati do III. řádu. Při tom vypravovala knězi o svém dítěti, které už půl roku mělo nemocnou nohu. Lékař nejprve radil, aby se s léčením počkalo. Když noha začala černati a žloutnouti, operovali ji. Byl to kostižer. Dítě nemohlo choditi, ani se postaviti. V té době přišla matka ke kapucínům a kněz jí poradil, aby se modlila ke Gemmě Galgani. Také jí slíbil, že jí obstará relikvii. Tu se nemoc náhle zlepšila, že dítě povstalo, ale jen na jediný den. Pak bylo ještě hůře. Tři lékaři prohlásili, že je třeba operace po druhé. Vyňali při ní část kosti. Rána se zahojila, ale dívka se nemohla na nohu postaviti. Brzy nato se rána po první operaci otevřela a hnisala. Tehdy matka navštívila opět zmíněného kněze. Dal jí obrázek Gemmin a její ostatek

a povzbudil ji k horlivému vzývání služebnice boží. Lékař chtěl po velkonocích vykonati na noze třetí operaci a opět vyjmouti část kosti. Ale nedošlo k tomu, neboť po několikadenní vroucí modlitbě matky i dcery se nemocný úd uzdravil. Dívka chodí a necítí vůbec bolesti. Jako dříve celá ves se rmoutila s ubohou matkou i s dítětem, tak se nyní raduje ze zázračného uzdravení, které všichni připisují Gemmě Galgani. Úcta k ní v oné krajině denně vzrůstá. Ona dívka, Terezie Grünwedellová z Breitenfurtu, farnost Dollnstein, přistoupila pak téhož roku 1912 k prvnímu sv. přijímání a k sv. biřmování. Bylo jí dvanáct let.

Kdo by na přímluvu Gemminu dosáhl zvláštního vyslyšení nebo milosti, nechť pošle ověřenou zprávu o tom na adresu :

Alla Postulazione Generale dei RR. PP. Passionisti, Roma, Via SS. Giovanni e Paolo 12, Italia.

DODATEK.

„Otče, kdybyste věděl, jak dobře mi činí Vaše dopisy, Vaše malá kázání!“ psala Gemma duchovnímu vůdci. Uvedeme proto jeden z takových dopisů P. Germana.

Gemma od Ježíše!

Protože musím odpovědět na dopis Tvé dobroditelky, paní Cecilie Giannini, užívám té příležitosti, abych i Tobě napsal několik slov útěchy. — Anděl vyřídil Tvůj vzkaz věrně a přesně. Co máme činiti, abychom mu projevili vděčnost? — Mám za to, že se Ti zavděčím, když vypíšeš vše, co mi Ježíš již dávno uložil, abych Ti pověděl. Představím Ti jako v jediném obraze dějiny božího slitování vůči Tobě, i dějiny tvých provinění a nevděčnosti. — Čím jsi byla přede dvěma roky? Ubohous, nevědomous, opuštěnou dívkou, prázdnuou ctností, plnou chyb, nedokonalostí a hříchů. Ježíš Tě povznesl z oné bídy a řekl Ti: „Pojď za mnou!“ Tys uposlechla, ale bylas slabá, klopýtalas za každým krokem. Aby Tě posílil a zároveň Tě k sobě přitáhl, počal Tě Ježíš oblažovati mnohými útechami. Nebál se, že sníží svůj božský majestát, když se k Tobě skloní. Ač jsi byla malá a mladá, přece jsi byla schopna mu uniknouti. Proto užil sladkostí jako matka, aby se přizpůsobila slabosti svého dítěte. Nechal Tě sice tu a tam trpěti, ale jak byl nekonečně dobrotivý! Za utrpením hned následovala radost. I když

jsi jej urážela svou lehkomyšlností, potrestal Tě sice, ale pak Tě zahrnul něžností.

Popatř dobře na tento obraz ! Kterou cestou nyní půjdeš, abys nenechala takového milosrdenství bez užitku? Chci ti ji ukázat :

1. Musíš poznati, že se Ti takto stále nepovede. Bylo by vskutku neštěstím, kdyby člověk zůstal navždy dítětem. Dětský věk má svůj čas. Pak se dítko stává jinochem. Při tomto přechodu nastává změna ve výživě, v šacení, v mravech, v chování, v myšlení, v jednání atd. Po věku jinošském následuje věk mužný a po něm zralost stáří. K této zralosti musíš stále směřovati. Ježíš Tě brzy začne odvykati první potravě a bude Ti předkládati krmě silnější. Tvoje dosavadní pokrmy : vidění, oslovení, zjevy, celování atd., byly pro děti. Již jsi jich okusila dosti. Nyní máš již zuby, abys mohla obdržeti tvrdší potravu.

2. Střez se toho, aby sis snad stěžovala, když milá zjevení a sladká sdělení budou řidší a méně něžná. Je pravda, že Tě Ježíš pokládá za nehodnou jich a že máš dosti příčin, aby ses pro tuto ztrátu pokořovala, ale vlastní příčinou této změny je, že Tě Ježíš chce vyvésti z duševní slabosti dítěte.

3. Chraň se přátí si zjevení a nebeských sdělení. Tím méně smíš o ně prositi. Dostane-li se Ti jich tu a tam, přijmi je pokorně a vděčně ; nemáš-li jich, nesnaž se, abys jich dosáhla. Ostatně buď bez starosti. I když tyto projevy přízně nepotrvají, ne-

ztratí tím Tvá duše ničeho. Naopak. Víš, co jsem Ti o tom řekl.

4. Aby ses připravila na nové, silnější pokrmy, pracuj hodně v nitru svém. Vzbuzuj často ctnosti, jichž se Ti nedostává, totiž jasné a určité úkony pokory, odevzdanosti do vůle boží, horlivosti o čest boží, kajícnosti, touhy po spáse duší, lítosti nad hříchy atd. Častějším opakováním úkonů těch, spojených se zevními znameními, jako pokleknutím, pozvednutím očí a rukou k nebi, bitím se v prsa atd., ponenáhlu si na ně zvykneš.

5. Varuj se, aby ses příliš nezdržovala při chybách, kterých se dopouštíš, neboť by to bylo znamením pýchy. Hleď však, aby ses nedopouštěla poklesků s rozvahou a z nedbalosti.

6. Opatruj srdce svého od příchylnosti ke tvorům — bez výjimky. Bůh sám ať trůní v Tvém srdci. Ohledně pocitů neškodných se řiď těmito pravidly: Když se při vzpomínce na to Tvůj duch sebere v Bohu, takže ho duchovním zrakem vidíš a cítíš, je to důkazem, že onen pocit je svatý. Když naproti tomu při něm v Tvém srdci zeje prázdnota, když při tom v horlivosti zchladneš, nebo jsi roztržita, je to znamením, že je přirozený a lidský, že musí býti potlačen. Tvůj svatý zpovědník (Msgr Volpi) Ti tento rozdíl objasní. Všeobecně platí pravidlo: „Bůh jediný!“

7. Přivykej ponenáhlu sama rozjímati. Když Tě Duch Boží nepovznáší k jiným a vyšším úvahám, kráčeť sama po obyčejné cestě.

8. Andělská čistota v pohledech i ve všem jednání! Nikdy sama s osobou druhého pohlaví. Ve věcech svého nitra buď mlčelivou a uzavřenou ke všem, vyjímaje zpovědníka.

Střez se všeho, co by Tě i v nejmenším mohlo rozčiliti, i kdyby to byly věci svaté, nebeská přání, k Bohu směřující pocity. Odevzdanost do vůle boží, pokud je úplná, nepřeje si ničeho: ani kláštera, ani osamělého života, ani nebe ani země, nýbrž Boha jediného. Je dovoleno míti žádost svatou. Kdo však ji má, neznepokojuje se.

9. Nespoléhej na sebe samu a ještě méně na vlastní úsudek. Víš, jak jsi nevědomá a nezkušená. Proto se úplně přenech vedení svého zpovědníka. Vzpomeň si, jak často jsi bloudila, když jsi následovala svého mínění. Nezapomínej také, že ďábel se snažil a snaží doposud, aby Tě oklamal. Proto nesmíš ničeho před zpovědníkem skrývati, i kdyby byly tvůj odpor a ošklivost sebe větší, i kdyby šlo o věci, které Ti slouží ke cti. Zpovědník si utvoří o věci úsudek a Ty zůstaneš, čím jsi: nevědomým a ubohým stvořením.

10. Veliká pokora a bázeň před nekonečnou Boží Velebností, před Matkou Boží, anděly a svatými. Dětinná, vroucí láska musí býti vždy spojena s hlubokou úctou, jež si je vědoma rozdílu mezi sluhou a Pánem, tvorem a Tvůrcem, zemí a nebem, člověkem a Bohem. — Když se srdce Tvé ztravuje nejohnivějším žářem lásky, nezapomínej nikdy na svoji ubohost, vzbuzujíc úkony pokory. Nemysli, že

tím snad chci kárati vřelou a něžnou lásku. Nikoli. Neboť je-li Bůh Bohem, je také Otcem ; je-li Pánem, je také Ženichem. Však Ty mi rozumíš!

Památné dni v životě Gemmy Galgani.

- 12. března 1878 narození. Den nato sv. křest.
 - 26. května 1883 biřmování.
 - 17. září 1886 smrt matčina.
 - 17. června 1887 první sv. přijímání.
 - 11. září 1894 smrt bratra Gina.
 - 11. listopadu 1897 smrt otcova.
 - 1. pátek v březnu 1899 podivuhodně uzdravena.
 - 8. června 1899 sv. rány.
 - Počátkem září 1900 první setkání s P. Germanem v rodině Gianniniově.
 - 1. pátek v březnu 1901²⁸ účast na všech bolestech utrpení Páně.
 - Po svatodušních svátcích 1902 těžká nemoc.
 - 23. března 1903 poslední sv. přijímání v kostele.
 - 8. dubna 1903 na Zelený čtvrtek poslední svaté přijímání.
 - 11. dubna 1903 v 8 hodin ráno svátost posledního pomazání.
 - 11. dubna 1903 v 1 hodinu odpoledne smrt.
 - 12. dubna 1903 večer pohřeb.
-

Gemmin životopisec.

P. German od sv. Stanislava, jež nazval kardinál Ferrata v soustrastném dopise ze dne 13. prosince 1909 „mužem velké a ryzí učenosti a vzorné zbožnosti“, narodil se 17. ledna 1850 jako syn Františka Ruoppola a Karmely Tozzi ve Vico Equense. Pokřtěn byl 18. ledna a obdržel jméno Vincenc. Pozoruhodné je, že byl již jako pětiletý hošík připuštěn k sv. přijímání. Za studií v Neapoli vynikal neobyčejně zvláště v latině a v řečtině. Dne 6. října 1865 vstoupil u passionistů v Římě (Scala Santa) do noviciátu a za rok 7. října složil řeholní sliby. Bouřlivý rok 1870 vyhnal i jej z tiché klášterní cely u sv. Jana a Pavla. Nalezl útulek v Belgii a 3. listopadu 1872 byl vysvěcen na kněze papežským nunciem Msgrem Serafinem Cattanim v semináři v Tournai. Protože se naučil francouzsky, ustanovili představení, aby působil v Belgii a ve Francii. Roku 1876 byl povolán do Říma, kdež zastával místo lektora na mezinárodním ústavě studijním při Scala Santa. Mnoho jeho žáků zaujímá nyní v kongregaci důležité úřady. Později působil v téže hodnosti ještě ve dvou jiných římských klášteřích řádu. Rok 1885 ztrávil ve Francii, pak působil až do smrti v Římě, zastávaje různé úřady. Generální kapitola r. 1899 navrhla pro P. Germana jako postulatora causae ctihodného Gabriela Possenti několik ulehčení v zachovávaní stavov a předložila věc generálovi, bývalému žáku P. Germana.

Když byl ctihodný Gabriel Possenti prohlášen za blahoslaveného, napsal jeho životopis. Již sv. Otec Lev XIII. pověřil P. Germana, prostého pasionistu, důležitými úkoly a Pius X. projevil mu ještě větší důvěru, když ho jmenoval apoštolským visitátorem některých diecésí, mezi nimi Luccy a Florencie. Náhlá smrt učinila konec jeho činnému životu 11. prosince 1909. Tři hodiny před tím, než ho ranila mrtvice, tedy v osm hodin večer 10. prosince opravoval tiskové archy na tento Gemmin životopis.

P. German napsal a vydal tyto knihy :

1. Praelectiones Philosophiae Scholasticae tiro-nibus facili methodo instituendis accomodatae. 3 vol. i. 8°. (Rom 1903, Fr. Pustet.)

2. Memorie archeologiche e critiche sopra gli atti e il cimitero di S. Eutizio di Ferento precedute da brevi notizie sul territorio dell' antica Via Ferentana. (Rom 1886, Typogr. della Pace.)

3. La Casa Celimontana dei SS. MM. Giovanni e Paolo con una pianta in cromoli topografia e 84 figure nel testo. (Rom 1894, Typogr. della Pace.)

4. La Memoria dei SS. Giovanni e Paolo, martiri romani della persecuzione di Giuliano, rivendicata alla storia contro gli attacchi di alcuni odierni critici. (Rom 1907, Typogr. Artigianelli.)

V jeho pozůstalosti našli tyto spisy :

a) Synopsis Theologiae moralis universae.

b) Principî e Teoremi di Aritmetica, Matematica, Geometria.

P. German měl značné vědomosti z oboru malířství, skulptury, architektury, epigrafiky, rhetoriky, poesie, přírodopisu. Vyznal se také v léčení. Vůbec nebylo vědy, které by alespoň zčásti nerozuměl.

Již 19. května 1883 byl zvolen čestným členem dell' Academia di Scienze e Lettere ve Viterbu. Jeho objevy byly obyčejně uveřejňovány G. B. de Rossi v *Bulletino di archeologia cristiana*. Také byl členem společnosti „della Commissione di Archeologia sacra“ a „della Pontificia Academia Romana di Archeologia.“ Velmi účinně podporoval badatele De Rossi při pracích v katakombách.

Bohoslovné vědomosti P. Germana byly všeobecně označovány za mimořádné. Zvláště znal mystickou theologii, jak dokázal v životopise světce Gabriela Possenti a služebnice boží Gemmy Galgani.

Když papež Pius X. životopis Gemmin přečetl, dal zaslati spisovatelí svým státním sekretářem, kard. Merry del Val, tento přípis: „Sv. Otec mi nařídil, abych Vám vyslovil, jak upřímně se raduje z knihy, ve které projevujete tak důkladné vědomosti z mystické theologie a popisujete drahocenné poklady mimořádných milostí, jež Pán tak štědře udělil duši oné nevinné dívky. Sv. Otec si přeje, aby touto knihou byla srdce víc a více rozněcována v lásce k věcem nadpřirozeným, kteroužto lásku se snaží nepřátelé víc a více dusiti.“ —

V pozůstalosti P. Germana nalezeno 630 podobných dopisů, které svědčí, jak příznivě byl živo-

topis Gemmy Galgani přijat. Snad budou čtenáře zajímati aspoň úryvky z některých :

Jistý učený a zbožný prelát z Florencie píše: „Nedovedete si představit, jakých duševních radostí jsem okusil při čtení životopisu. Chci i zde rozšiřovati poznání panny z Luccy.“

Představený Tovaryšstva Ježíšova praví: „Důstojnosti, uveřejněním životopisu, dopisů a extasí Gemmy Galgani jste ráčil vykonati dílo, které je pro mnohé duše doby naší i příštích věků důležitější, než mnohé misie.“

Vynikající jesuita v Římě poradil známému knězi: „Opatřte si životopis Gemmy Galgani, a jiné knihy v exerciciích nečtěte. Z užitku, jehož z ní načerpáte, poznáte, že rada má byla dobrá.“

Jiní osvědčení duchovní vůdcové říkali: „Čtěte život Gemmy Galgani a budete míti z něho větší prospěch, než z exercicií!“

„Otče,“ píše jistý kněz, „kdybyste věděl, jak na mne kniha ta působila! Stal jsem se jiným člověkem. Zvolil jsem si Gemmu za zvláštní patronku.“

Jeden mladý seminarista praví: „Zvolil jsem si tuto svatou pannu za ochránkyni a chci ji vzývati ve všech potřebách duše své. Již při čtení životopisu jsem se cítil víc a více odpoutáván od věcí pozemských a roznícen k opravdovému životu křesťanskému. Přeji si jen oddati se zcela Ježíši, jen jemu náležeti a světcem se státi.“

OBSAH.

	Strana
Z předmluvy spisovatelovy	3
Kapitola 1. Narození Gemmino. První květy jejího ctnostného života	6
2. První svaté přijímání	13
3. Gemmin vzorný a ctnostný život ve škole	20
4. Život Gemmin doma. Její hrdinná trpě- livost v bolestných zkouškách, které ji potkaly	27
5. Gemmina smrtelná nemoc a zázračné uzdravení	32
6. Gemma zamýšlí vstoupiti do kláštera	38
7. Gemma obdrží svaté rány	43
8. Gemma vyjevuje dar sv. ran. Protiven- ství a útěchy	50
9. Gemma v rodině Gianniniově. Její teh- dejší způsob života	57
10. Seznámení Gemmino s novým duchov- ním vůdcem. Její dětinná prostota	64
11. Gemma se stává účastnou všech bolestí utrpení Kristova	74
12. Odloučenost Gemmina od tvorů, hlavně od vlastní vůle	80
13. Gemmina hluboká pokora	86
14. Gemmino umrtvování a čistota	93
15. Gemmina stálost ve zkouškách, které Bůh na ni dopustil	102
16. Gemmina úcta k svatému andělu strážci	112

Kapitola 17. Gemmin duch modlitby a její spojení s Bohem . . .	118
18. Nevěsta Ježíšova .	125
19. Zjevení a extase	138
20. Gemmina úcta k Nejsvětější svátosti	149
21. Gemmina horlivost o spásu duší . .	157
22. Gemma a nový klášter pasionistek v Luce	167
„ 23. Poslední nemoc a smrt	171
„ 24. Gemma ani nyní nezapomíná hříšníkú	185
„ 25. Gemmina přímluva v nemoci a bídě	189
Dodatek	198
Památne dni v životě Gemmy Galgani	202
Gemmin životopisec	203

